Murawski Magdolna

Megtalált válaszok

Fridél Lajos illusztrációival

Eger, 2011

Murawski Magdolna

Megtalált válaszok

Fridél Lajos illusztrációival

Eger, 2011

ISBN 978-963-08-1566-6

© MURAWSKI MAGDOLNA

MEGJELENT AZ ÚJ HEVESI NAPLÓ KULTURÁLIS ALAPÍTVÁNY
ÉS
EGER MJV. ÖNKORMÁNYZATÁNAK TÁMOGATÁSÁVAL

Előszó

Murawski Magdolna a költői pályán

Poeta non fit, sed nascitur – tartja a latin közmondás, a költő nem lesz, hanem születik, költőnek születni kell.

Előbb mégis olyan embernek születik a költő, akiből nem látszik, hogy lesz-e költő? Azonban örököl szüleitől géneket, amelyek erre a pályára ösztönzik, de hogy valóban költő lesz-e, azon már család, iskola, társadalom és történelem bábáskodik, hogy az legyen-e belőle, amire istenadta tehetsége felhatalmazza.

Lássuk, kiknek köszönthetjük azt a kis emberbimbót, akinek életet adtak? Szülők, család, iskola.

Melyik volt az első vers, milyen céllal született, később pedig kiforrott költői ars poeticájában milyen alapeszmét fogalmaz meg?

A költői látásmód sokféle. Van, aki résnyi lyukon les ki a világba, a másik ablakon tekinti kifelé, vagy ajtón, de az elszántabb kilép azon az emberek közé, és ott keresi önmagát másokban.

A költői kép olyan tükör a valóságról, amelyen a költő emberi vonásai szerint rajzolódik ki az arc.

Murawski Magdolna a kicsitől is ellát a legnagyobbig. Írás c. versében a betűtől az égig jut el.

A költő túlhangsúlyozza énjét, amikor nem érzi ott magát a külső világban, nincs kellő visszajelzés, értékelés.

Az én-versek háttérbe szorulnak, amikor a költői üzenet sorsformáló, lélekigazító szerepet tölt be az olvasókban (társadalomban).

Milyen költői fejlődésvonal mentén állítana elénk néhány verset, amelyek hitelesen tükrözik költői munkásságát? Témakör, műfaj.

Költői témaválasztása a gondolkodó lélekemberre irányul. Nemes, humánus vállalkozás. Az értelem és lélek harmóniakereső viaskodása a külvilággal.

A költő belső világa a költői műhely és a külső világ a környezet, amelyről szól a vers. Forma és tartalom.

Stílusára jellemző az érzékletes szóképi anyag és az intellektuális verbális kifejezésmód témához idomuló alkalmazása. Egyenként és külön is él vele. Olykor a kettő együtt is megjelenik. Magas a mérce. A nyelv zenei atmoszféráját teremtő muzsikája is megcsendül igényesebb verseiben. A költői nyelv játékát kedveli.

Művészi tartása komoly, felelősséget vállaló, értékre törekvő, humánum és nemzet iránt elkötelezett. Ezt a kettőt nem választja el soha. Érzi, hogy mi van a kezében, amikor a magyar nyelv költői hangszerét megszólaltatja.

Végső értékítéletet a kritika mond, eljövendő verskötete megjelenése után.

A költő úgy válassza ki hatásos szóképeit, hogy kényszerítően hasson az olvasóra, ne gondolhasson másra, csak arra, amit a költő láttatni akar. Ez a látszólagos erőszakosság a költői zseni uralkodó akaratát tükrözi, nem engedi más irányba gondolkozni az olvasót, csak abba az irányba, amely a költő szerint helyes. Ahol a pont van, ott nem fejeződik be a gondolat, hanem az ugródeszka a következő gondolatig, és a két gondolat közti távolság nem lehet túl nagy, mert akkor az olvasó nem érti meg, amit a költő akar. A két pont közti távolság a ritmus tartozéka, ezzel is operál a költő, esztétikai célokat ér el vele, ezért ügyelnie kell, mekkora a szünet

időtartama. Ne menjen az érthetőség rovására. Sok költő úgy él ezzel, hogy nagyon is erőszakosan kiugró képeket használnak a pont előtt, hogy felkészítsék az olvasót a következő kép befogadására, mintegy előkészítsék annak fogadására. Sok ilyen előkészítő mozzanat áll a költő rendelkezésére, például kötőszók, verbumok, érzelmi töltésű indulatszók, amelyek a hangulatkeltés nagyszerű elemei.

Nagyon fontos a vers globális látása. Egyszerre látni mindent nem lehet, csak részletekben, de a költő ezt a lehetetlen próbálja meg nyelvi eszközökkel. Ezért olyan sorrendben vonultatja fel kifejezési eszközeit, hogy azok mindig összekötő láncszem szerepét töltsék be a globális – egyszerre – láttatás illúziójában. Szemfényvesztés, de ez a költészet és mégsem csalás, mert nyelvi anyagaga bizonyíték, hogy lehetséges ilyen hatást elérni. Az intervallum hányada a versértés kulcsa.

Gál Elemér

2004. április 21.

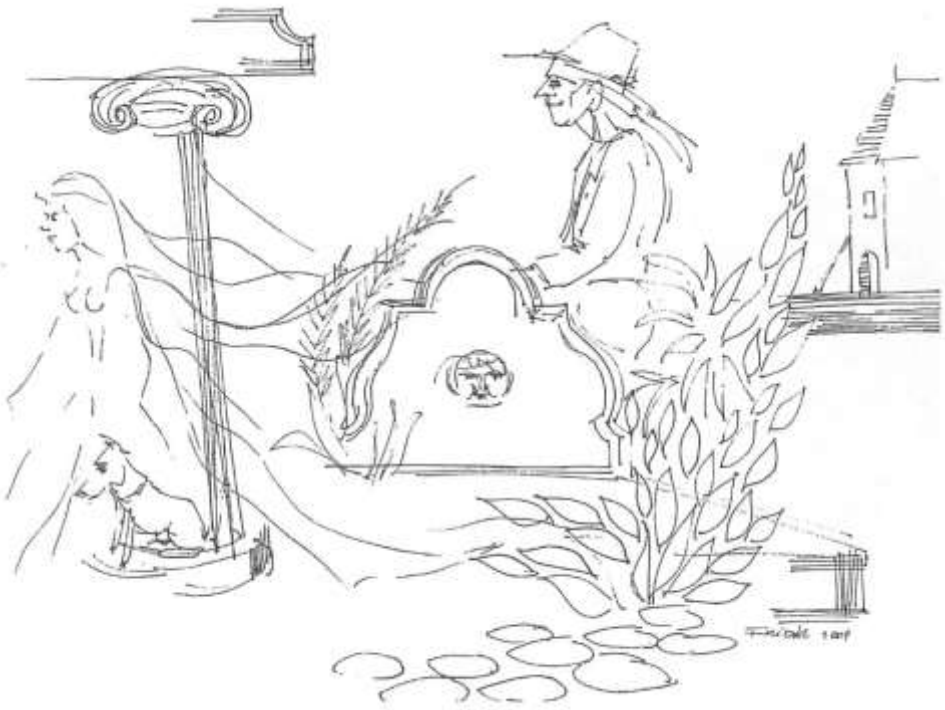

Ima

Uram, ha egyszer ránk dőlnek ismeretlen falak
mit mondjunk tébláboló gyermekeinknek?
Mit mondjunk:
homályosuló szemeink mögött
mit rejtegettünk?
Hogyan mondjuk el?
A homály nekünk
nagy fényesség lesz
mikor menni kell
Uram, ha egyszer ránk dőlnek ismeretlen falak
mit mondjunk bízó gyermekeinknek?

Gyöngy

Mint apró gyöngyszemek az ablakon
vízcseppek ülnek. Egyre több ragyog.
E csillogásban egymagam vagyok.
Marasztanám de féltem is nagyon.

Gyöngyöcske, mért e porba érkezel?
Nincs fényesebb neked való hely itt?
A nap pihen. Nem szórja fényeit.
Szépséged tisztább- s jobbat érdemel.

– Vagyok mint napsugár s éppen neked –
így szól a gyöngy. – Kedélyedért vagyok.
Fényem csekélyebb mint a csillagok

de szürkeség helyett értékeled. –
Ragyog s csacsog mosolygós-gömbölyűn.
Mosolygok én is ennyi gyöngy-derűn.

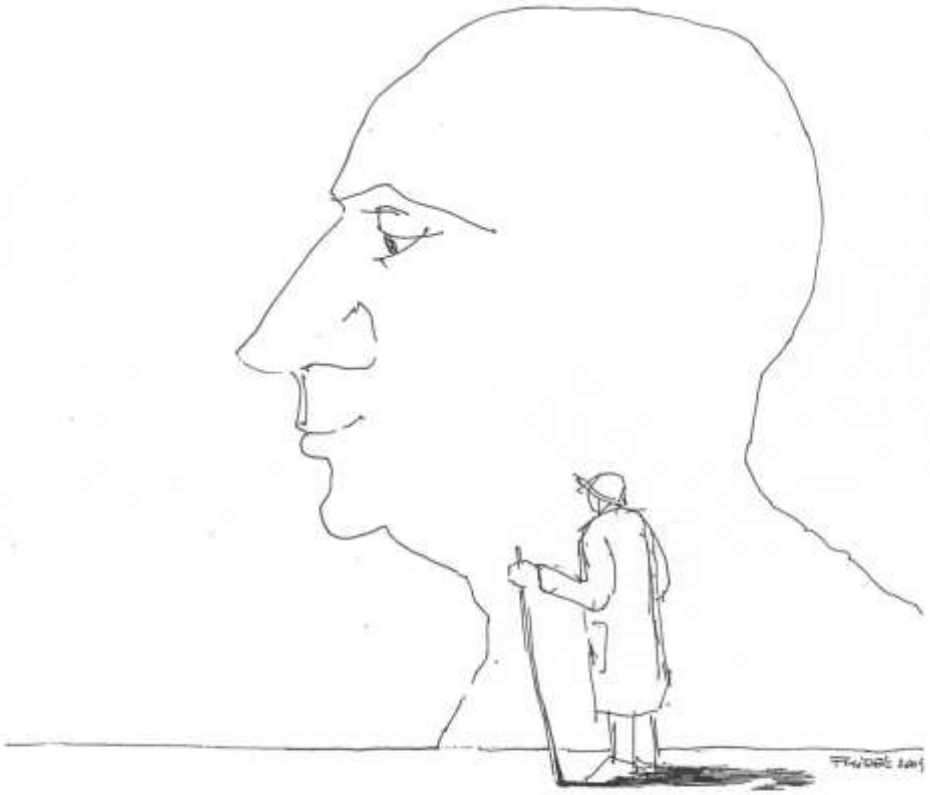

Fosszíliák

Fosszíliák vagyunk: kövült idő,
mely mindörökre dermedten ragyog.
Lehettünk volna ékes csillagok,
s lettünk korszak, mely bennünk eltűnő.

Hitünk szülőnk és sírfedő kövünk.
Mit hittünk, mind lehúz és eltemet.
Gyarló fiak vagyunk, „csak” emberek.
Mivé lett fényes ékünk, életünk?

A pajkos szellem bennünk megmaradt.
Ezért e furcsa arckép – torz tükör.
Mert ő maradt szeretni, ám gyötör,

gúnyol s kacag, kiirtja vágyadat.
Kövülten élünk. Színleg létezünk.
Feloldozást remél halott szemünk.

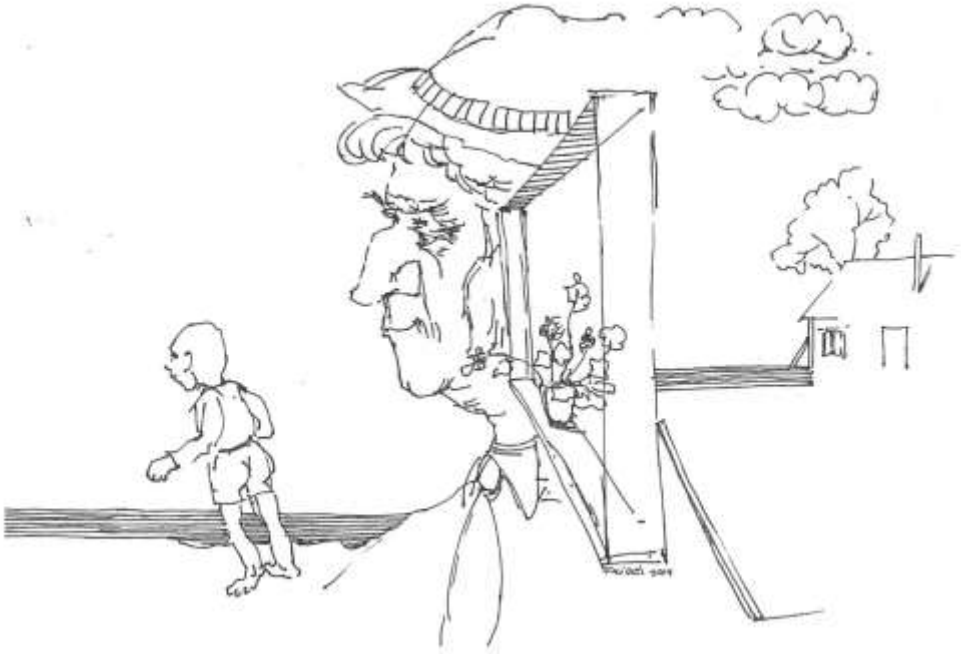

Szöcske és kaktusz

Az élet dús energiákkal tündököl:
virágruhában áll egy kaktusz. Úgy ragyog,
mint tiszta égen sápadt fényű csillagok.
Ránézve szárnyalsz, égi díszbe öltözöl.

A halványsárga kis virágtölcséreken
az élet bársonyos neszét hullajtja el.
Kint tél van, zord, hideg, fagyos. Nem érhet el
a kaktuszig. Pompázik most, mint ünnepen.

Ablak között egy apró szöcske haldokol.
Míg dúsan árad társa, néki itt a vég.
Parányi lábain a kín kiált: elég!

Hozzá e tündöklés többé el nem hatol.
Lét s nem-lét egybeér. Hullámvonal gyanánt
lebegnek égi s földi létben egyaránt.

Lények tánca

Ó, nézd a lényeket! Csodájuk oly finom!
Bár olykor tiszta szóval elsorolhatom
nevük s a lényegük, nincs annyi égi szép,
mely elmondhatná lényük furcsa lényegét.

A mozgásuk kecses. Egy égi rend szerint
keringenek s tolonganak le-s fel megint.
Eloszlanak, szétporlanak, majd összeáll
a rend, a lényük, s megy tovább e furcsa bál.

Taszítanak vagy vonzanak, a lényeg egy:
ez árnyvilágban úgyis minden egyre megy.
Az árny s a fény külön sosem választható.

Az életünk imbolygó, lágy papírhajó.
Finom selyem vagy durva posztó elborít,
s e furcsa lét megtántorít vagy mámorít.

Formai tökély

A lenge-szép virágszirom tökéletes.
Csodája földi-égi forma, izgató.
A titka hol van? Mely rész benne szín-adó?
Mitől lesz léte oly nagyon különleges?
Mitől e libbenő vonal? Festőkezek
rajzolták szép ívét? Titkát nem tudhatod.
A szél, ha fújja, kedves árnya meglobog.
A lényeg mégis rejtve, meg nem értheted.
Levél s a szár, virág hajlékony íve egy.
De láthatatlanul kapaszkodik gyökér.
A földi szándék sóhajként egekre ér.
A helyválasztás furcsa, mégis égi kegy.
Az égi fény-fürdette földi lény remeg.
Kiteljesednek benne újabb életek.

Ars poetica

Valaha régen megszülettem.
Kontrasztok vártak, földi, furcsa lét.
Tanultam. Azt mondják, bölcsebb lettem.
De én csak színeket gyűjtök és zenét, zenét!
Az árnyoldal mélyíti ős-tudásom.
Célom: a fényes, égi értelem.
Örökös kihívás ég: megvalósulásom.
Útján kövek: művészet, tiszta érzelem.
Madarak, fák és kék ég kísérik
az Alkotó szándékát most is szüntelen.
Lépteim halk melódiák kísérik,
bár létemért naponta meg kell küzdenem.
Köveket gyűjtök, gyökeret s fényt is.
- Gyermeteg lélek! – legyintenek.
Lelkemben tündököl visszfényük mégis.
Felednem őket többé nem lehet.
Kavics, szivárvány, felhő vagy béka
egyaránt így lesz játékom nekem.
Az alkotás csillogó, földi ajándéka
tisztítja végleg s halkan életem.

Alkonyi imádság

In memoriam Apor Elemér

Uram, maholnap engem is lesújt a vég.
Egy intésedre törten földre roskadok.
De addig engedd, méltón írhassam ma még,
Mit halk szavakkal elsusognak angyalok.

Tudod, a lélek fényűzésre vágyik itt,
Hol annyi szív magányos létre kárhozott.
Az ember-válasz mégis egyre csendesít,
Mert úgy tűnik, a költő-nap leáldozott.

De zengve szól a rím, míg más káromkodik.
Mit is felelne rá? Szelíd szavak sora
Gyöngyként gurul eléd, ekként tárulkozik

A lélek csendje: méltó színe-bársonya.
Talán ha hívsz, egykor mi is megyünk eléd.
Addig még zeng a rím: repesve visz feléd.

A céda és a balga

A céda és a balga
korunk trónjára ültek.
Nézőik tarkabarka
vásári léha népek.
Amíg tisztük sorolják,
himbál és ráz a bárka.
Dogmáik szónokolják,
bár rég eldőlt a játszma.
Már gyűlnek egyre felhők
az égi tisztaságban.
A tisztüket felejtők
elhullnak céda vágyban.
Nyomukban égi szépség
és annyi tiszta fény lép.

Furnet 2000

A koponya románca

Koponyát játszik méla lyuk.
Vigyorog, mint ki mosolyogni tud.
E torz való mélyében mind-mind ott vagyunk.
Látjátok, feleim, milyen hazugok vagyunk?!
Már porrá omlik szét koponya, űr.
Bűnös az ember, s az Isten egyre tűr.
Hajszálak, lágy husok rendre elomlanak.
A lényeged az, mi utána megmarad.
Látjátok, feleim, szinte nem is vagyunk!
Már földi életünkben is csak rothadunk.
Tettetni egy se rest, csupán a tett halott.
A műveletlenség szó-cafatot gagyog.
Az értelmetlenség ragozna elfeledett igét.
Karjában tölgyet hisz, s markolász venyigét.
Duzzog, ha szólsz, s rád dühöngve ront.
Letarol barátot és rokont.
Fejére hull a víz-erő: eső.
Egy perc alatt lesz mállott s széteső.
Bizony, egy perc s utána nem vagyunk.
Látjátok, milyen kevesek vagyunk?!
Megbánni hogyha tudnád sok rossz tettedet,
angyalszárny vinne. Így rossz sorsod eltemet.
Kacagni sem lehet. Egy torz vigyor marad.
Koponyád földet és sarat harap.
Mélyében ott lesz minden érdemed.
No, lásd: ennyit ért földi életed!
Hogy elfeledni mégse tudd, hever majd végtelen
A föld ölén fehéren s élettelen.
Kiásnak egykor vagy talán a mély kivet.
Rád döbbenten s undorral tekintenek.
Szánd meg magad s a helyet, mit itt hagyunk!
Látjátok, feleim, milyen halottak vagyunk?!

Világ papagája

Már minden színt magadra vettél
ám mégsem a szivárvány minden színében tündökölsz.
Rád nézve borzadok: csupán egy anti-hős
lehetsz, ki rongy korodnak hű tükreként tükröződsz?
Leszáll az éj, de rajtad úgy rikít a céda fény
- benső dnek minden rejtett zegzugán
köpködve szét vélt szépségeit, s a lény
szégyenkezhetne már önmagán,
ha lenne szégyene. Helyette lóri locska száz szavát
sodorja szerte céda szél. Megannyi árnyalatán
ámulva néz a szem. A létezésnek torzult pillanatát
remegve-futva hagyná el, de nem lehet.
Betelt a perc: a sárga, zöld, vörös és minden létező
hitvány szín rád üvölt. Ennyi a lét-keret.
Ilyen a lopva érkező
rongy alak: ma feketén vonul,
bár tegnap vörösben, zöldben ékeskedett.
Ha megtanítják, talán valamicskét megtanul,
de másodperc alatt felejti. Nevéről rég lehullt az ékezet.
És bármely szín legyen divatban, ő abban vonul
misére, bálba, szajha élvezetre, lopva, nézd:
világ papagája locsogva szárnyait teríti, s élvezi,
- bár lénye mindig borzadásra készt –,
ordító színeit bárkinek szemébe villantja, s önmagát élteti.

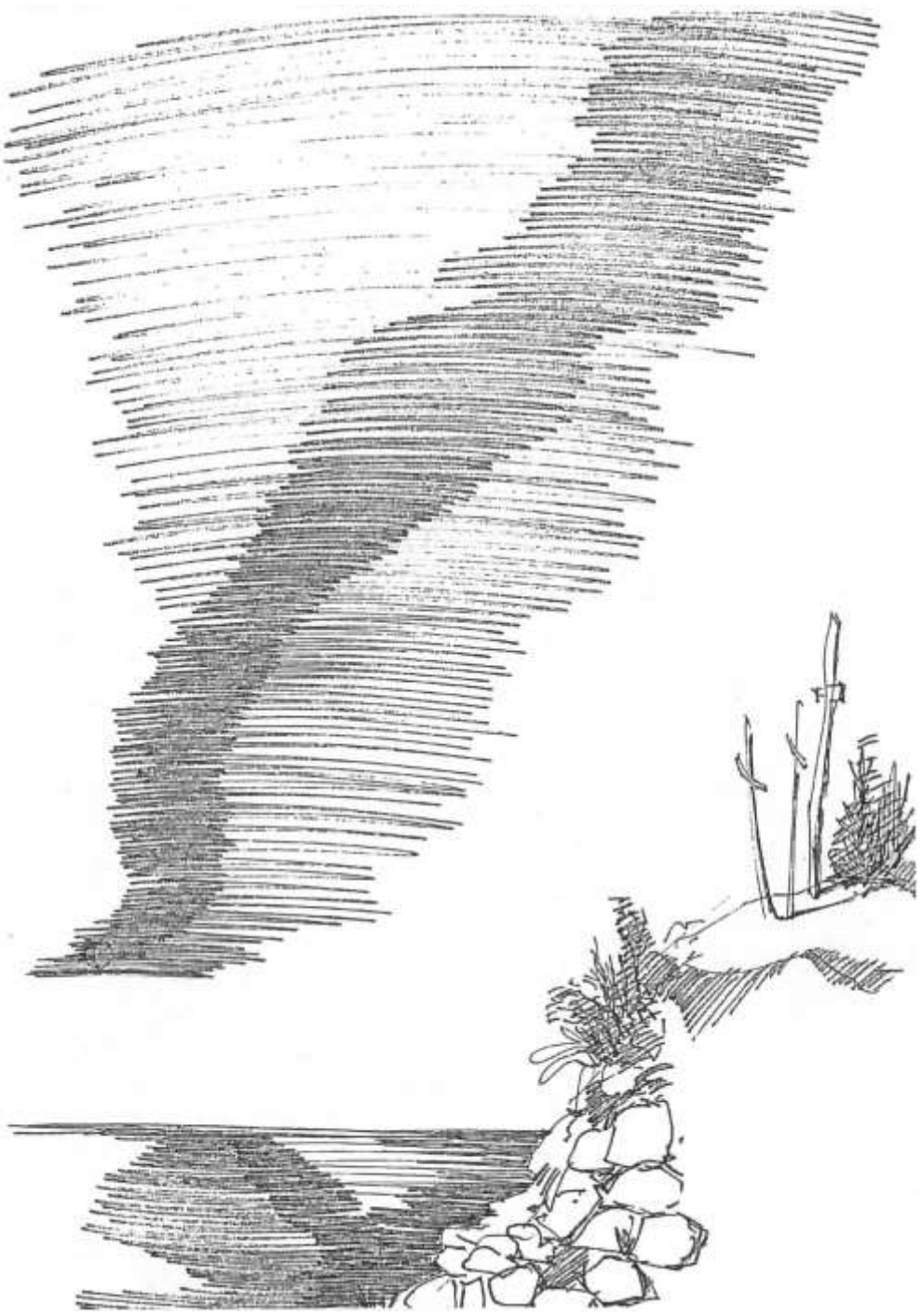

Történet

Életben maradsz és vegetálsz.
Begyúrnak béna rendszerek.
Gerinced hajlott, a stílusod halott.
Röhögnek rajtad emberek.
Néha kitüntetnek, a hátad döngetik.
Válaszként te pedig melledet.
Már kezed, lábad, agyad se létezik.
A semmi árja eltemet.
Egy napon sétálsz az utcán.
Szembejön veled önmagad.
Tucatnyian vagy? vagy százezres tömegben?
Oly mindegy. Már el se szégyelled magad.
Tömeg-voltodból kreálsz ideológiát.
Ócska is önigazolás…
A senkiség hullatja rád rossz porát.
Számodra: megvalósulás.
Ha eltemetnek, egykor majd szónokolnak:
milyen rendes is voltál valaha!
Túlélő lelked kotródva szégyenkezik:
Igen, igaz. De csak valaha…
Telesírt zsebkendők, fröcsögő nyálak.
Íme, ennyi a gyászbeszéd.
Valaha örökölt, tanult, képezte darabig,
majd csendben elhagyta az eszét.

Alkonyi fohász

Isten óvjon engem aggkor szégyenétől:
Szenilis rohamtól, feledékenységtől.
Rendesen szeretnék búcsúzni ezektől:
Baráttól, rokontól, mindenféle néptől.

Nincsen annyi vigasz sikerben, örömben,
Mint amennyit adhat jóságával Isten.
Hiába van részed gazdagságban, kincsben,
Ellene, ha fordulsz, nyugodt álmod nincsen.

Csendesebb éveket nyugodt alkotásban,
Így szeretnék élni, nem dulakodásban.
Harci zajok nélkül, irigységnek híján,
Messze kerüljön el rosszaság és sátán.

Tisztelet és béke, vidámság és áldás,
Nem ez a sok hajtás, soha-meg-nem-állás
Legyen végre részem, ha ennyit érdemlek.
De ha nem érdemlem, csendesen haljak meg.

Isten óvjon engem aggkor szégyenétől:
Hiú, rossz becsvágytól, késő történtétől.
Tudjak méltósággal elvonulni csendben,
Fiatalnak adván helyem szépen s rendben.

Isten óvjon engem s mindnyájunkat attól,
Hogy megrészegülvén szenilis szavaktól,
Ifjat bántsak s méltót, elé tülekedve,
Mint egy szakadt bundás, ronda, öreg medve,

S bölcsnek nyilvánítván elhülyült elmémet,
Gagyogásról véljem: győztes, büszke ének.
Isten óvjon tőle, másokat és engem,
Csendesen öleljen magához az Isten.

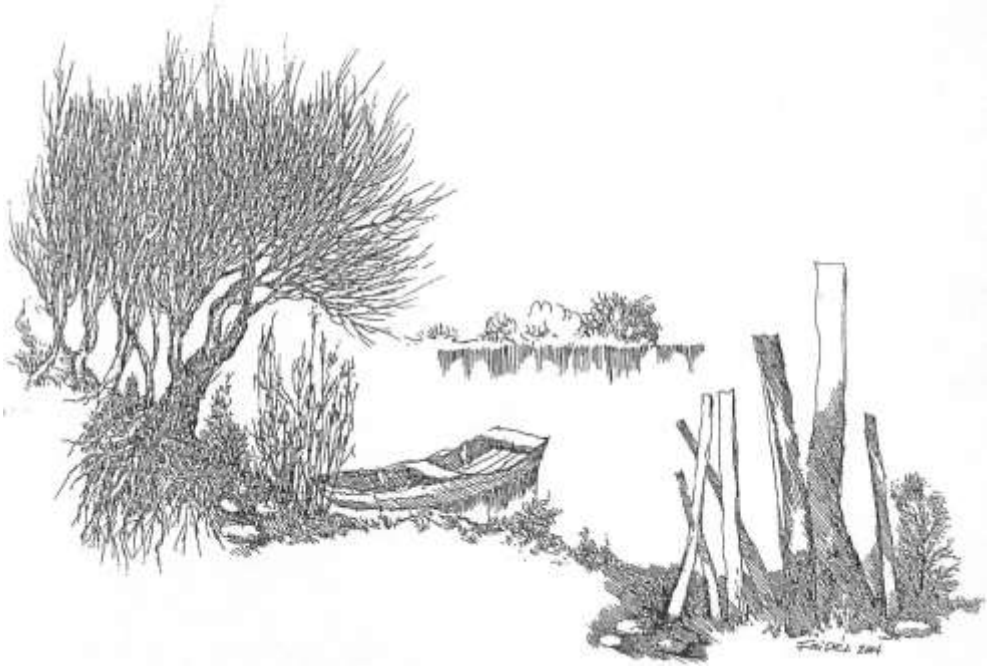

Egyedül

Születtem… voltam… lettem… nem lehettem…
Világra jöttem s megtörettem.
A fényre vágytam érte vívtam szálltam.
Egy érző szívre nem találtam.

Lettem mint hajlott hátú fűz a parton.
Ágam csüng s lelkem fénybe tartom.
Egy helyben állva szállnak ágaim.
Ringatják égi tiszta álmaim.

Dalolva-sírva néz tavaszba s nyárba
a két szemem – páros de árva.
Elfutnék s nem lehet. A földbe' lábam

göcsörtös vén gyökér gyanánt van.
S talán ha lépni módja volna mégis
nem menne. Állni vágyom én is.

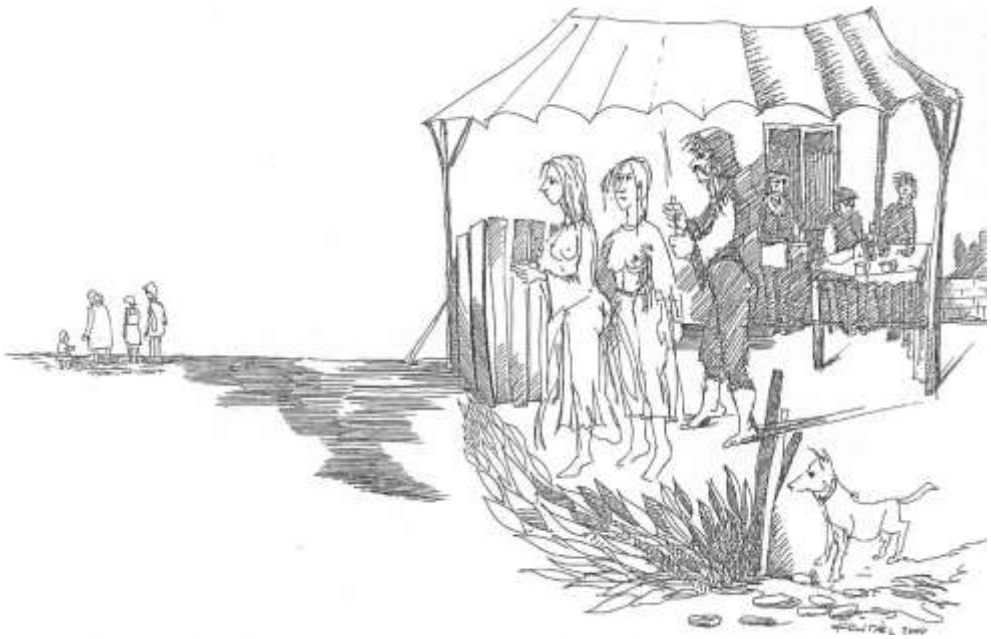

A tudás fája

(Lengődi Ábra)

Ha végigjártad mind a stációkat
szegény bolyongó Ábra
végül ott állsz honnét elindultál
immáron feltarisznyálva életre-halálra.
Remegsz. Valami szózatféle vibrál lelkeden.
Istened hangja? Lelked harangja?
Csak állsz. Mozdulnál de mostan nem lehet.
Lesújtani készül az élet haragja.
Etelkád régen elhagyott.
Örök hűségből piti éji nász lett.
Barátod iszkol most nyomdokán.
Ki bánja? Vágyában testesült volt sivár tett.
Mindenki elhagyott. E puszta kép
kísér csupán. Tüdőbajos barátod
őrülten rontott árnak bárminek.
Ő is elveszett, látod?
Mert az az út a kiválasztottaké.
Követni barátságból szánalomból
senkinek nem lehet. Egyszemélyes út
meg sosem osztható. E földi ártalomból
menekvés keskeny ösvényen vezet: egyéniséged
ha mindig féltve őrzöd ápolod
harmóniába torkollik a lényed.
Miért bolyongtál, Zongotád megláthatod.
Bár keserű a tudás fáján nőtt alma
s az ágakon akasztott banya hintázik
nincs egyéb vonzerő mint a tudás hatalma
s mindig van ember ki ezért él érte vágtázik.

A művész

A művészetnek szent honában
béke van, áldott harmónia.
Míg odáig eljuthat a lélek,
sokat kell hányódnia s tanulnia.
Az élet minden apró rezdülése
sejtjein visszhangként felel.
Kezén és arcán furcsa álmok:
le nem tagadható, égi jel.
Homlokán csillagot sugárzik.
Koronája a tiszta nap.
Lelkében olykor holdfény és árnyak
furcsa játékot játszanak.
Mellén és vállán bolygók hatalma.
Szívében égi szenvedély.
Műve, ha méltón teljesíti,
szenvedés árán száz tökély.
Porladhat bárhol, mégis sugárzik.
Nyugtalan lelke csodát terem.
Megőrzik századok sugár-reményét.
Teljes lesz, égi végtelen.

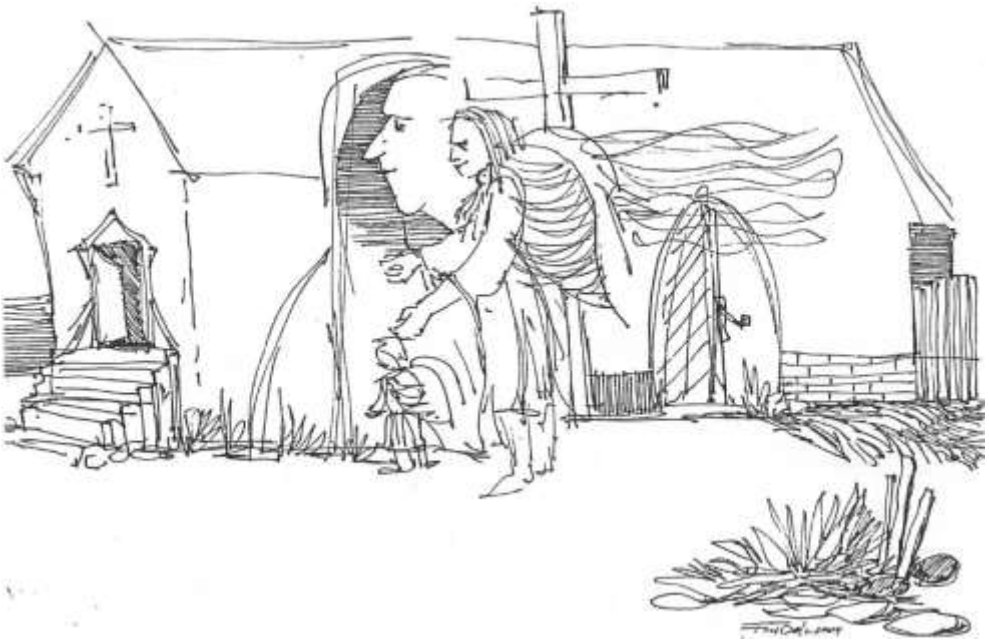

Kobold

Van egy lovag. Én úgy hívom: Kobold
Szédülten ifjú a vére
és gyakran elkapja a szenvedélye
amikor ferdét lát. Kajánul elédbe toppan
s kérdez olyanokat
hogy bár kézenfekvő mégse tudod a választ
csak habozol mérgelődsz vagy csak megmosolygod
gyermekes oktondi kérdéseit
a rólunk alkotott véleményeit
olykor felszisszenve hallgatod
mert nehéz a csendes béketűrés
mikor téged boncolnak élve
ám ha méltó akarsz lenni az ég kegyére
hát tűröd csendesen
s magadba nézel
immár nem önös szenvedéllyel
hanem a kívülálló hűvös
elkülönülésével
állsz vagy ugorsz jó magast
és magadat felülnézetből látod
de nem a másokat lenéző ember
pökhendi mosolyával
hanem egy egészséges béke döbbenetével
kísérvén fenséges égi zenével
a lényeknek nyüzsgő tenyésző rohanását
bár többnyire célba nem jutását
csak gyarló elsikkadását
Mikor idáig érsz a gondolatban
fel kell riadj: a Kobold jól hátbavág és rádszól
s aztán zuhansz zuhansz s az égi felhő-nyoszolyáról
buksz orra nagyokat
vagy csak fenékre huppansz
de legtöbbször nagyokat koppansz
ez érdemed
ez semmi más
ha mesterséged az alkotás
kőből sárból fából vagy emberi képlékeny anyagból

szeretetből vagy engedetlen szavakból
mind gyúrni kell
s az alkotásban megfáradni ölni – élni – szülni – halni kell
ez hivatásod
s ha róla megfeledkezel
egy kapualjból felbukkan a Kobold kaján kis képe
mintha belőled – visszafelé nézne
s felhívja figyelmed a köteles szenvedélyre
az elemi szenvedésre
az alkotó láz égető hevére
mely nélkül árnyék a költő
suszter szatócs kalmár a festő
és vályogvető cigány a szobrász
meg néma hal-tátogássá süllyed
az üvöltő színész skandálása a színpadon
ó, anyagelvű korom
baromi pénz-szenvedélye!
hogyan várhatod hogy művészed hozzád mérje
az örök mérce isteni szalagját?!
magára vonná az égiek haragját
s a kis Kobold kíméletlen füttyögését?
néki nem Hollywood – giccsparádé
a naponta önmagadból kiszenvedett kis kődarab
melyből úgy épülnek szép nagy szilárd falak
hogy te észre se vennéd
ha szemedet nem szúrná s nem perzselne egyre
a belőle ki-kicsapó láng forró heve
hogy tán pillanatra csak de elfordulj a műanyag-világtól
némi ízelítőt kapj a másból
aztán úgyis visszafordulsz
mit fordulsz?! rohansz üvöltve vissza
mert bármi más a te igényed nem a tiszta
szép szenvedélyek tisztítótüze
legyen a Koboldé s kinek nincsen több esze
mint hogy papírra irkál
délelőtti komoly nagy áhítatban
- aszongya meditáció
költészet szépség esztétika

én mondom hülye ez az asszony
hát maga hallott mán ilyet? –
Gyűlik egyre gyűlik halomra írás
vékonyka papírdarabok
akár szét is cibálhatod
oly gyengének sebhetőnek látszik
ámde elébed toppan az a másik
kócos fejű vidám kis lovag
és rádkiált: No rajta védd magad!
mert ez nem puszta papírhegy
mit az ostoba gyermek
szétfújhat hajónak gyárthat
e szerény kis látszat mögött
költészet lappang
immáron hiába tagadják
odafenn társaim kacagják
nézd: száztizennyolc kobold lógatja lábát
és mutat fityiszt szamárfület a szamár világra
a szenilis szerepvágyó tatákra
s a némán hajlongó szervilisek hadára
kórusban – mindörökké

Kés

Az embernek háta mögött
mindig ott van az eldugott kés.
Jár-kel körülnéz s tekintetében
megvillan a penge vadul.
Nyájasan szól minden gyanú felett
a szórend stílusa csupa illem.
Csupán az él a félre nem érthető.
Csupán a szándék lóg mint fáradt cérna.
Csupán a rángó arc kemény ököl
árulkodik. Ám neve jómodor.
A híre csupa jóság. Kulturált parfümbe vonva
páváskodik elsőrendű ruhákban.
S egyszerre előbukkan a láb
rajta tizenöt centis fekete szőr
pedig hölgynek hívják…
Én nem is tudom miért vagyok
épp itt e helyt. Villognak méla kések.
Susognak alantas szavak.
A lépkedő lábakon libben a szőr.
Nyomasztanak furcsa impressziók
s én állok döbbenten nem is értem
miért villog a sűrű acélos penge-fény…

Áldott…

Áldott a szív mely kopár partokon
hajló fűzfákat álmodott
áldott a kéz mely ráfelelvén utóbb
ásót vödröt fogott
Áldott a nap mely sugaraival
ápolt simogatott
áldott a víz mely hűs habjaival
enyhületet adott.
Áldott a szent örök erő
mely bennük élt hatott
s az ember életén
hajló fáknak nyomán
most költészet ragyog…

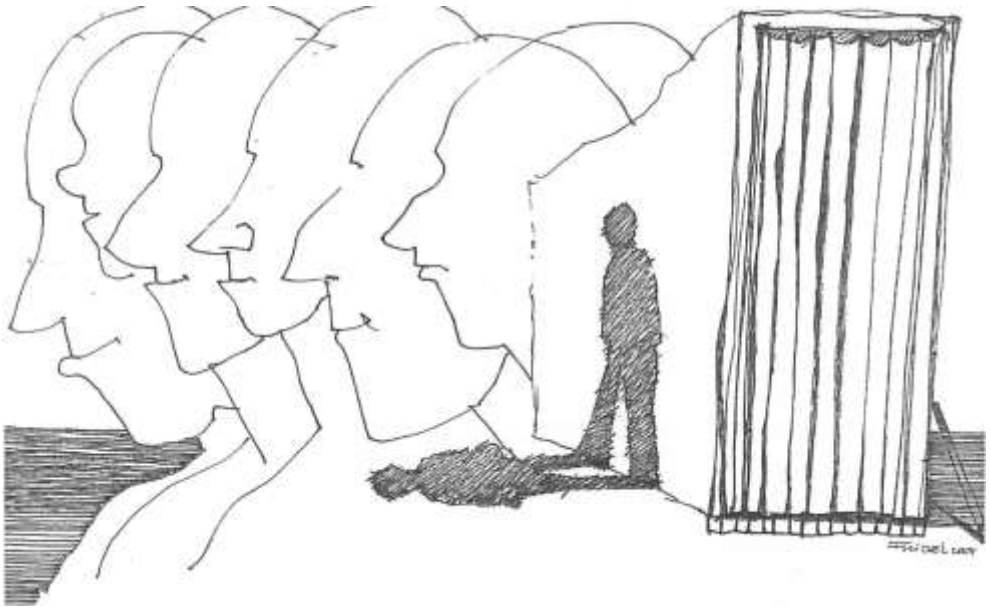

Csendes eső

Csepp cseppre hull és fényesen ragyog
az út a kockaház s az értelem
mely haldokló világban is csodát terem
halkan felel: melletted itt vagyok.

A kockaházak szürkesége is
eltűnni látszik, fű csodája zeng
rá lomb a rím. Harmóniát teremt.
Egyetlen hangja sincs, mely rossz hamis.

Csepp cseppre hull lemossa mind a port
Gyökérben száll a nedv s tovább kering.
Míg fényben élni és teremni hív megint

emlék dereng mely égi tiszta volt.
Virágot álmodik a kert a park.
Holnapra élni fog mit ő akart.

Iker-játék

ping-pong
kettős rímharang
cseng-bong
szíved álmosan
zeng-zsong
házad üresen
king-kong
főnököd méla
ringy-rongy
előtte írás
gimb-gomb-
nyomásra már repülsz
ott-hont
nem találsz sehol
Field-föld
barázdált röge vár
hil-hol
porladhatsz csendesen
itt-ott
ha lesz ki emlékezni fog
tiri-terád
pár év után
miközben king és kong és zeng és zsong
és tiri-tara
és piri-param
pattog tovább
a csengő-zengő
ping-pong
játék tovább

Eső-szimfónia

csepp cseppre hull
csurranva halk folyam
gyanánt
az ablakon
folyik
és mossa mossa szüntelen
az életünk
míg cseppre csepp
és apró koppanás
és csillogás
és fényszilánkokon
törik a hang
e csillanó öröm
csepp cseppre hull
s míg nézzük szótlanul
ablakra koppanó
kis cseppjeit
a csend csillámain
ragyogva hull
és záporozva zeng
e víz-szimfónia
víz-hangokon
fény-csendeken
csillogva gyöngyösen
csepp cseppre hull

Szél

Az ablakon vad szél zörög.
Ez itt a leszámolás.
Lelkünk a tét.
Rémülten menti életét
egy kósza had. Hite más.
A vén kaszás jókat röhög.

Minden napunk egy számadás.
Csupán a vak nem látja:
csak tévutak lehetnek
ha szolgálni kész vagy embereknek
s leszel hazugnak jóbarátja.
Minden órád egy büntetés-ráadás.

Lelked ha méltán szenteled
örök mércének Jónak
nem-földi áldozatra
a csend borul utadra.
Tarthatnak magadnakvalónak
igaz valód a kárhozattól mentheted.

A kerge szél jár itt nevetve.
Könnyes szemedbe port fúj.
Hajad kóccá cibálja.
A dúlt rendnek barátja.
Zilál rombol eget dúl.
Csípősen sújt az emberekre.

Hátán utaznak dühös szellemek.
Jönnek egy új leszámolásra.
Összefogódzva hajtják szél-szolgájuk.
Lobog utánuk köd-ruhájuk.
Nem várnak társra senki másra.
Bosszulva csapnak, hajdan elhalt emberek.

A bárka

A szennyes vizek tetején
úgy imbolyog a bárka.
Mélyében kuporogva csücsülünk
valami ítéletre várva.
A kornak ítélete mindig ez:
Csak te lehetsz a vesztes.
A többi hánykódik könnyű habon.
S te harcolsz régi keresztes.

Te úgy hiszed sorsodba lépsz
ha újra egyre kéred:
egy percre rád hallgassanak
s te – értük – célod eléred.
Az évszázados machináció
működik öntudatlan
amikor rád vetik maguk
és te elhullsz a harcban.

Röhögő zsinórok lejtenek
néma ördögi táncot.
Bár szabadnak hitted lépteid
láncot viselsz csak láncot.
Ha olykor pókháló-szerű
s finoman béklyózza lábad
a rabság mégiscsak rabság.
Úgy görnyeszti a hátad.

A báb neve marionett
Pierrot, Arlecchino
pojácák bármelyik neme
szalmabáb Burattino.
A rendszer oly jól működik
láncait kuncogva rázza
egy tehetetlen láz viszi.
Szegény pojáca!

A szennyes vizek tetején
még imbolyog a bárka.
Mélyében ülve röhögünk
– az ítéletre várva? –
Lesz-e még ítélet valaha?
Ki hisz már abban bármi másban?
Ülünk okádunk röhögünk.
Süllyedünk szennyes áradásban.

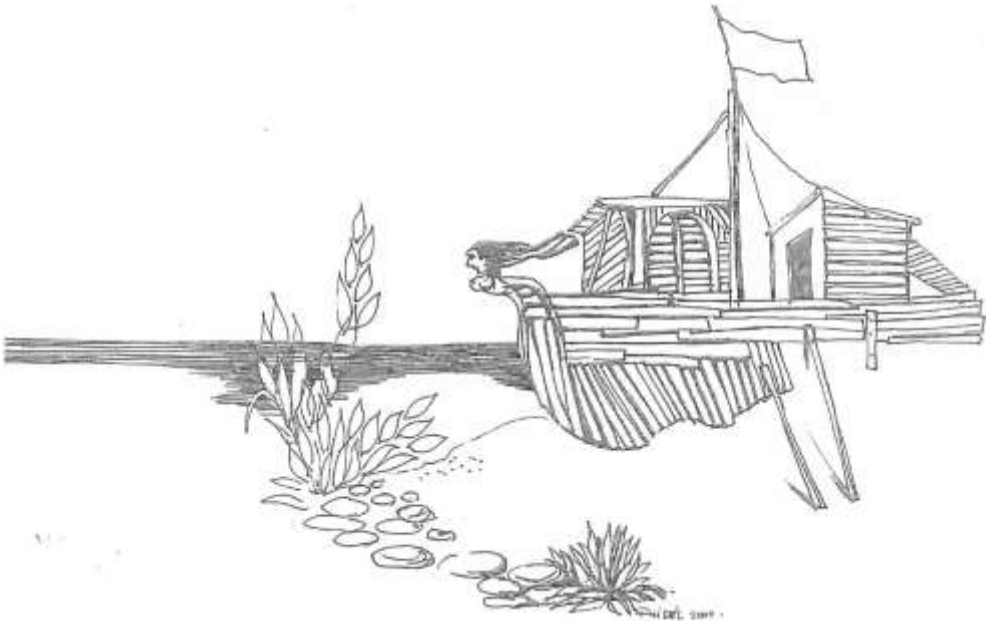

Testvériesen osztozkodva…

nekünk csak ezt a csótányosat
maguknak mind a csillagosat…
tyúklábat, nyakát és aszott farát
akinek szeme még jobbra lát
odaát odafent vagy hogy is mondjuk finoman
minden mi jó és jobb rogyásig undorig rakva van
talán nem kellene ennyire búsan s betegen
nem ilyen alföldiesen csak műveltesen
dicsérve áldva ahogy azt nálunk illik
nem látva nem bántva hallgatva mind a sírig
dalolva menetelve amikor hajtanak
elhinni ez az a bizonyos nagy csapat…
nekünk csak ezt a beton-ólat
maguknak márványból nagy château-kat
gúzsba kötözve összezárva
lehallgatva életbe' rongy halálba'
még odaátra is készül a „rend"
az őrület efféle csodát teremt
angyalra vadászó puskás hadak
durrogva dörrenve elhullanak
nem tudják nem veszik soha észre
suksükös gondolat vezérli végre
harsog a „tudnák" a káromkodás
megtörve sosemvolt elit-varázs
plutóniumon és olajon
gazdagodva meg rossz boron
nem látszik hol él a Helikon népe
tőzsde és bankszámla habog az égre
szemétből gyártott pirulák
nekik meg legdrágább drágaság…
elhullnak végül hörögve égre
övék mit elvisznek messzeségbe
mindet úgy szeretjük akár ők minket
őrizzük legdrágább kincseinket
mindazt mi számukra nem létezik
és soha el nem vehetik
egyetlen kastély sincs ahol ezt sejtik

szétrongyolt életük elfelejtik
s nincs olyan szolga ki összeszedi
temetetlen lényük eltemeti
aki majd kibírja egykoron
talán egy őrült ravasz rokon

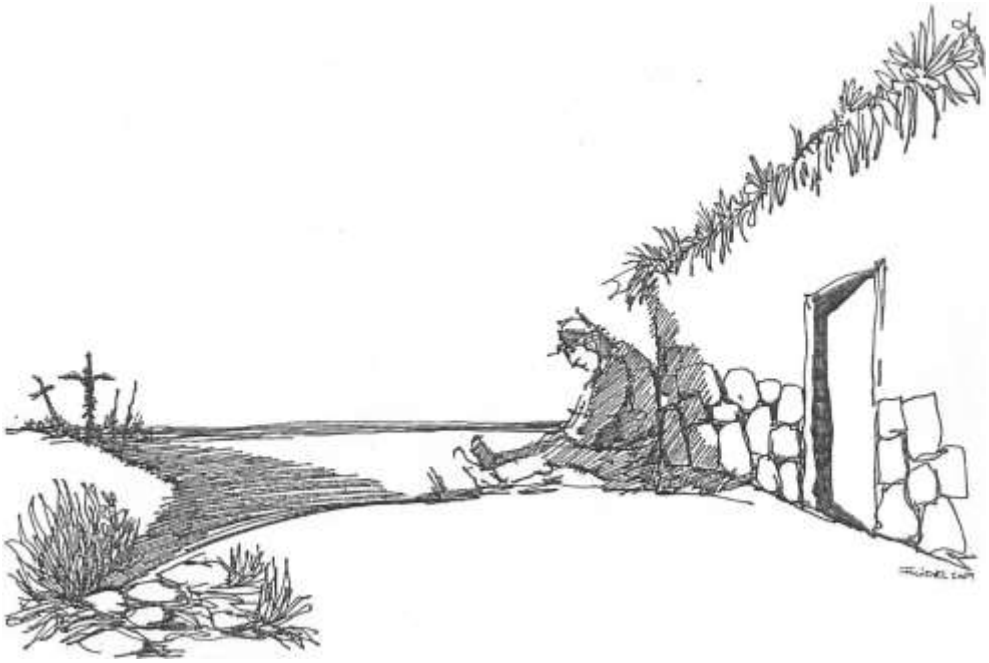

Úton

Isten szólított útra egykoron
nincsek és kincsek honából jöttem el
változtatni egy csöppet a dolgokon
bár látszólag célom nem érem el
Felhőkön szállva lebegve tűnsz
cikázol levélként keringve sodródsz
tűzben és lángokban tisztulva szűnsz
egy másik létben már könnyebben oldódsz
Elhív az ősz a szelíd ragyogás
nem-tudva feledve lelked kitártan
áttűnsz a léten patakcsobogás
szól csak utánad porszemnyi világban
Isten elhívott s azóta látom
a harc meg a zaj nem is hallik e csendben
alkotom táguló-kéklő világom
rend születik bár én káoszból lettem
Isten elküldött s nincsen egyéb
mint ez a porszemnyi tündöklő álom
míg élvezem egyre e lét örömét
húnyt szemem átlát e szegény világon

Árnyalatok

A halvány színek s halk zenék ura vagyok.
Ha szólok, ritkán szól a dús fortissimo.
Testvéreim a sápadt fényű csillagok.
Közéjük vágyom: égből pottyant földlakó.

Csak ülni s szembenézni. Tükröződni itt
másnak szemén: a vágyam ily csekély kevés.
Szétszórnám rég nem látott bolygóm fényeit
közöttetek. Vágyom hogy szűnjön szenvedés.

Üvöltözés helyett csendes melódiák
rezgéseit hozom és halkan átadom.
Talán a lelkünk szándéka közös rokon.

Talán összhangra képes még a nagyvilág.
Színes csokorba fogva hangok s árnyalat.
Lépek feléd. Visszhangzom egyre általad.

Fridel 2004

Visszatérés

Sok éve már
hogy tékozló fiúként lábadhoz borultam
és visszatértem
megmásíthatatlanul.
Sok éve már
hogy Mikes kínjait százszor is újraéltem
s a tengerpart helyett
álltam a dögletes szagú préri-szélben
de visszajönnöm nem lehetett
csak azon a viharos márciusi éjen
mikor már minden mindegy volt.
Száz éve már vagy talán ezer is megvan
hogy itt állok társtalan
kezem tán százszor is körbenyújtogattam
de nincs ki elfogadná
s maradtam újra egymagam
saját hazámban hontalan.
Itt állok most, egy hajdan-volt tenger helyén
ezer éve már, vagy talán tízezer?
tekintetem egyre csak körbejár, de én
nem hallok mást, mint hogy
talpam alatt iszonyú mélyen
dübörögve zeng a meder.
Hullámsírba ment őseim lelke háborog
amint állok fölöttük tanácstalan?
több kilométernyi vastag homokon,
fölötte húsz centi humusz, azon fél centi stroncium,
na és a kettő között
mi évezredek óta közérohadt:
nyilazó-vágtázó őseim
a törököt-tatárt verők
úri genny ellen lázadó parasztsereg
honmentő balek kuruccsapat
s a vele együtt haló labanchadak
tüdőbajos Vitéz Mihály
koronás gazfickó király

reformkor hősi sarja
s a nemes elmebaj megannyi jajja:
Vörösmarty, Kemény, Széchenyi, Kisfaludy,
Juhász Gyula, Szabó Dezső, Ady…
s az elnémított széplelkek csapatja követi névtelen
e sort, mert ki köztetek érezve él
millió éve mindig védtelen!
Állok e tömegsír fölött és érzem,
hogy omlik, hull a homok vastagon reám
s ha van még kettő-tíz-húsz-párezer évem
mégse tehetek másként: szólongatlak, hazám,
kiáltok, forgolódom, felrázni próbálom népem
a hullámsír alatt is,
az elnémítottság jégpáncéljába zártan is
visszhangtalan
és szeretetlen is
csak mert tiéd az életem
te hálátlan gyönyörű földdarab
te megfoghatatlan eszme
te semmi
te minden
te legdrágább kiért visszatértem
kinek nem kellek, s mégis itt vagyok
révbe-érten
hullámsír-mélyben
örökre már.

Fércmű és remekmű

Ki nem csodára tör s beéri szüntelen
hogy műve torzó s léte csak csapás legyen,
ne hívja társakul az égiek hadát,
mert műve sérti csak az égnek csillagát.

Tökéletesre törni kell. Romlott szavak
minden kis rezdülésben folyton ártanak.
A klasszikus arány lenyűgöző s finom.
Az ellentéte durvaság, széthullt idom.

Az árnyalat, a szín, a szépség elragad.
Míg nézed, eggyé válsz velük talán magad.
Minden kis részlet dísz lehet: csiszolt igék

formálják stílusod, mely bennük érve szép.
Ne érd be másolattal! Fáj a szó talán,
de általa szárnyalhatsz léted dallamán.

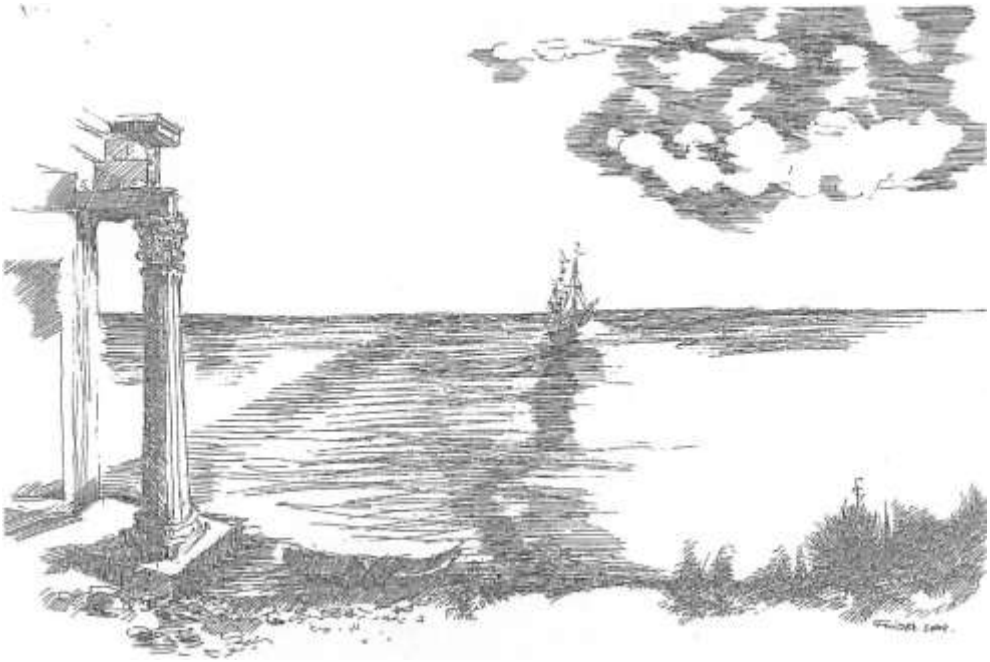

Ősi sejt

Egy ősi sejt vagyok. Létem sudár erő
sodorja s lettem másban élő s éltető.
Dalolnak ős-energiák. Hitem szabad.
Nem béklyózhatnak földre oktalan szavak.

Egyetlen sejt felépít testet. Társa nincs
valódi, bár duálpár várja: égi kincs.
Kettős lét egyaránt lehet külön-való,
bár hangjuk akkor szép, ha együtt hallható.

Szólongatod vagy együtt szól a hangotok,
oly mindegy. Együtt és külön van rangotok.
Minden, mit földi létedben teszel, övé.

Emelheted. A jó sosem lesz ördögé.
Az ősi sejt energiája egybefog.
Kettős láng fürge tánca szüntelen lobog.

A költői mesterség

Író vágytam lenni
s íme: költő vagyok.
Önnön világom alkotom.
Születnem benne csillagok.
Szállnak felőlük bíbor illatok.

Az alkotói láz heve
súlyos rossz nagy betegség.
Belőle nincs kiút sehol.
Úgy vágyod hogy szeressék
amit teszel s ne csak nevessék.

Míg tervezel és fabrikálsz
száll hull idő
akár fűrészpor vaspor hűlt olaj
erődet elvivő
szakadt öreg cipő.

A korod tűri darabig
hogy pukkasztgatod
az élceid a kritikád
mint rossz hólyagot
aztán bemos egy jó nagyot.

Születnek mégis más erők.
Már áll a Mű.
Az idő foga csattog hasztalan.
Csillog Betű
a picinyke ám nagy erejű.

Márványba vésve áll
egy múlhatatlan szó.
Ragyogva mindörökké hirdeti
hogy diadalmas-nagy a Jó.
A lélek szava pillanatra hallható.

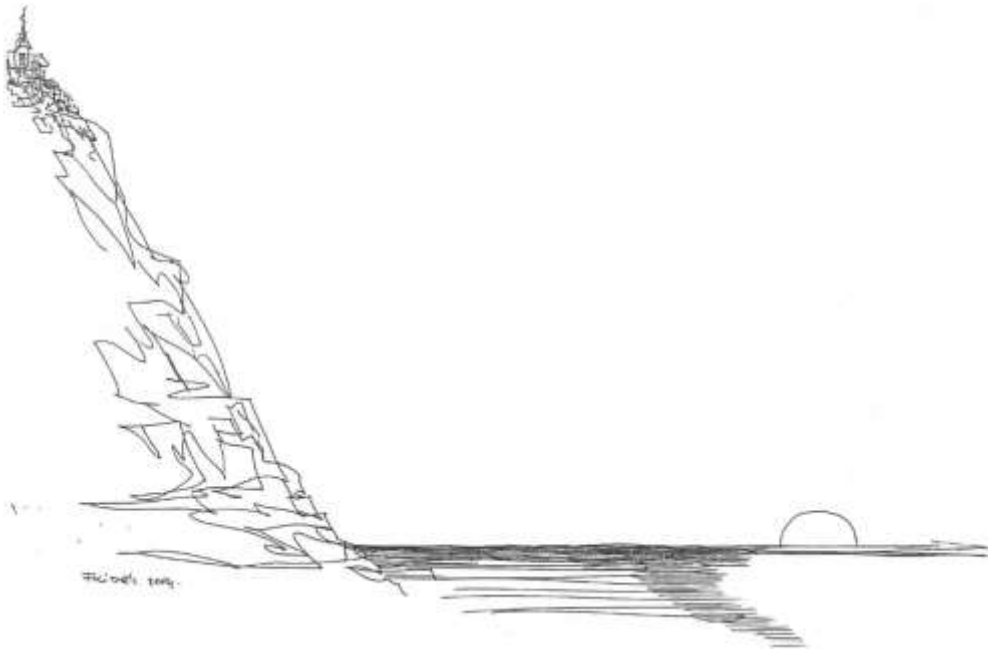

Jelenkor

Márai Sándor emlékének

Mikor egy élő klasszikus
közöttetek halad
nem érhet hozzátok egyéb
csak töredék-szavak
csak gondolat-foszlány porladó
és a lényeg sosem
fületek szavakra oly süket
s ez mindig így van azt hiszem.

És a szép zenére is oly süket
mint öregember tompult szőrös füle
de szemetek a látványt se fogadja be
mert újjal szemben a jelenkor hülye.
Egyetlen módot ismertek csupán
hogy visszavágjatok
annak ki bátran előttetek halad
s kiáltja: gyertek velem és lássatok!

Mily elvakult homály
takarja mindig szemetek
hogy értő nagy kortársatok
magányosan bolyong csak köztetek?
Milyen vad horda-szellem
csap le a merész újítókra mindig egyre csak?
Milyen féltékeny acsargó fajta
kiált reá: megöllek! védd magad!

Miért akarjátok hogy a szellem
hódoljon nektek szolgamód?
Mért képzelitek hogy a csizmatalp
kultúrán tiporhat s elfogyók
lehetnek csupán a lélek emberei
kiknek egyetlen mozdulata többet ér
mint a ti hitvány rendszereitek
mert a jó annak szolgál ki tőle mit se kér?

Miféle gyűlölet csap le egykoron
s a törékeny testű lázadót
mért ütitek oly elvadult dühvel
mint egy laksértő támadót?
S ha földre döngöltétek végre már
és ti vagytok a győztesek
a szégyen hogy nem lep el titeket
hogy otthonra nem lelt köztetek?

Helyette büszkén ül ma még
nagy bárgyú diadalt
a hályogos szemű jelen
Mért is ne? elérte azt amit akart.
S a szellem embere
míg ereje hagyja feltápászkodik
folytatja útját szüntelen
előre néz és nem panaszkodik.

Epilógus:

Mikor egy élő klasszikus
megfáradt teste megpihen
és sírba tétetik
felbolydul a jelen
annyi barátja lesz
maga se hitte egykoron
hogy a sok dühödten rugdaló
mind mellé áll s a lelkük oly rokon
mondják. És most se háborog
miatta senki. Fityfenét!
Pedig éltében őszintébbek voltak
hozzá. De ma már mind s.k. fogta le a szemét.

Gyűlölet nélkül

Nincs bennem gyűlölet, porló harag.
Lelkemben villanó, csodás szavak,
igék sereglenek. Hadam csak ez.
Hitem porló szavakban lengedez.

Dalolni jöttem, mégse hallanak.
Mondat, regény, igék mind holt anyag
süket füleknek. Földi létem ez,
bár csöppnyi szó száz érdemet szerez.

Parányi kincseim, míg hajtanak,
előttem zöld fűszálak hajlanak.
És fényes lelkeknek sora neszez

és hulló hajnalokkal fűszerez
a Végtelen csodája: száz alak.
Tenyérben szikra- fényt – színt tartanak.

Isten áldása

A fölre néz,
hogy némi áldást hintsen.
Fejét csóválja és
fohászkodik az Isten.

Kegyelem

Isten kegyelme végtelen
és aki benne él
látszólag védtelen

de ráterül kegyes palást
sugároz egyre
ős-tudást

a jóra-fordult tetteket
mely Lelke által
áldott s szép lehet

Ha életed a földi lét
csak általa
lesz égi szép

Nem tűnik úgy mint áldozat
nincs rossz mi bánt
nem érhet kárhozat

A végtelenben ott lebeg
úgy érzed már
elérheted

Kegyelme így lesz védelem
aranysugár
néki ajánlott élteden

Csillagpor

Ma csend az úr. Sallangok nincsenek.
Közöttünk járnak fényes istenek.
A csend ragyog. Szétszórva száz sugár.
A lélek éled. Élet-óra jár.

Sziporka-fényben ég a volt-homály.
Az óra ütne, mégis egyre vár.
Már elsuhanni tűnt a perc, a lét,
s egy néma hang susog: itt lenni szép!

Kinyílt egy más dimenzió: lebeg
a lélek és a lény. Volt-emberek
suhannak csendesen. Kitárt karok

fogadják érkezésük s csillagok
zenéje zeng. A végtelen zenél.
A lény szabad. Csillagport hord a szél.

Tétova temetőlátogató

Édesanyám emlékének

Pár lépés lenne, mégis torpanok.
Mennék, rohannék, mégis itt vagyok.
Oly szertelen-tudatlan élem át
a szenvedésnek csöppnyi távolát.

Tudom, hogy por csupán, mely ott fogad.
Követ veszünk, mely őrzi csontjukat
szülőnknek, kedvesünknek, s nincs remény
mely megmutatná őket. Majd a fény!

A végső fény hatalma visszavár.
Minden lény arra tart, elfutna bár.
S kit elkerültünk, újra jön felénk.

Szemében nincs harag. Már lép elénk.
Pár lépés, s menni kell. Ma még csak itt,
hol dőlt kereszt takarja hamvait.

Gyermekkori emlék

Gyermekkor, tiszta, szép öböl, csendes sziget!
Madárdalos zugok, boldog, csodás liget.
Helyet te adtál s halkan ébredésemet
vigyáztad s helyrehoztad tévedésemet.

Kacagva víg tavasz és dús lomb, régi nyár
ma is idézhető. Emlék-had benne vár.
Vajalma, hűs lugas, rezgőnyár és fenyők
pompáznak ott ma is, a lelkem-éltetők.

Vízparti hangzavar: libák s gyermeksereg,
ezüst-tükör, s a fűben Buksi hempereg.
Akácot tép egy kecske, csorda s csürhe megy.

Vulgáris, mégis tiszta-szép emlék-elegy.
Énekszó s hangok zongorán, betűk, szavak,
mint mágikus erő, bennem visszhangzanak.

Áradás után

Elment az ár.
Csupán a partmenti füvön maradt a sár.
Fekszik félholtan, kinyúlva.
Az ár taposta le, a durva.
Néhol egy rönk maradt, ágak s szemét.
Hevernek fáradtan szerteszét.
A parttól távolabb zöldell a fű.
Sudáran, pompázva áll, oly gyönyörű!
Testvérei, kik rossz helyen születtek,
csapzott és sáros áldozatokká lettek.
Akár az ember: ki fent él, annak semmi nem árt,
csak a lenti faj fizeti meg a pusztítást, a kárt.
A zord idő után a nap kisüt.
Melenget egyaránt csapzottat s gyönyörűt.
A sár szikkad, a letarolt faj eszmélkedik.
Fejét emelgeti, bágyadtan reménykedik.
Jön majd a szél. A porrá szikkadt sarat messze fújja.
A fűnek zöld haját pajkosan összetúrja.
Közötte lenn és fenn pompázó virág terem.
A szem tűnődve nézi. Mereng a színeken.

Korszakváltás

Még szürkeségben úszik föld s az ég
valami csillogás születne hirtelen
a Végtelen üzen?
Ezüst sáv tündököl. Ég alja ég.
Kacagva hinti énekét:
Szórt dallamát?
Csak ritmus dobban, némaság
honol különben itt.
Ránk hagyja fényeit?
Csend csendre hull. És benne hullanak
a hajdanvoltak és e kis csapat
mely szédeleg.
Nem tudni: emberek? félistenek?
Szavak peregnek: száraz pernye száll.
Vadak vagyunk, bár lelkünk mennybe jár.
Akad-e számára szó,
mely neki is igaz-való?
Míg játsszuk némán életünk
- valami színjátékba tévedünk –
és nincs kiút.
Tudsz-e mást játszani, mint romlottat s hiút?
Kő csobban, kút kávája láthatod:
gyűrűs körökben tűnik el, mi most ragyog.
S neked kell-e ma több?
A lét úgyis a mélybe lök.
Még szürkeségben úszik föld s az ég.
A holnap ma szüli dalát s emberét.
Vajon többet akar?
vagy ugyanúgy rohan s hadar?
Nincs válasz. Biztos tippek sincsenek.
Korod letűnni kész. Magányos és beteg.
A holnap fénye szebb?
Bízón gyermekszemek
csillannak s rád tekintenek.
Már menni kell.
Nincs kérdés.
Nincs válasz.
A dolgod akkor is tenni kell.

Portré

A dolgaim voltaképp rendezetlenek.
Magam vagyok.
Szobáim rendetlenek.
A gép körül halom papír.
Az ember végtelen magányában ír, csak ír.
A társaim, akárcsak én.
Készül az ezredváltó nagy regény
- tán végső krónika? –
Mindegy, csak írni kell.
Az írónak ez éje s nappala.
Naponta posta rengeteg.
Olvasni kell. Olvasni jó. Olvasni mind muszáj.
És gyűlik, egyre gyűlik csendesen.
Jelenkorom levélben így üzen.
Az égi-földi óra egyre jár.
És csendesen elpereg lét s homok.
Szemcséje más szemcsére hull.
A lény menekül. Testével valami veszettül robog.
Egyetlen tettéből se tanul.
Csak ravaszkodik s végül mindig csapdába hull.
Üvöltve ront felénk a kor.
Mindig távol, kit szeretünk,
és nekünk itt marad a szomszéd, aki iszik,
vagy a másik, aki fúr a hétvégeken
és őket kellene szeretned
hisz pátyolni mást már nem lehet.
Ó, emberek, iszonyatos emberek!
Vasárnap itt a fény csodás.
A lélek imára fordul. Fénye más.
Ma áldást hint az ellenségre is
a lélek és a tétova szó,
ám rezdülése nem hamis.
Éled már odabenn a Jó.
Kitárul bennünk az örökkévaló.
És csend lesz hirtelen.
Bár lényem rendetlen s szertelen,

minden fény itt terem s szerteszáll
valósult lényemben
testem romjainál…

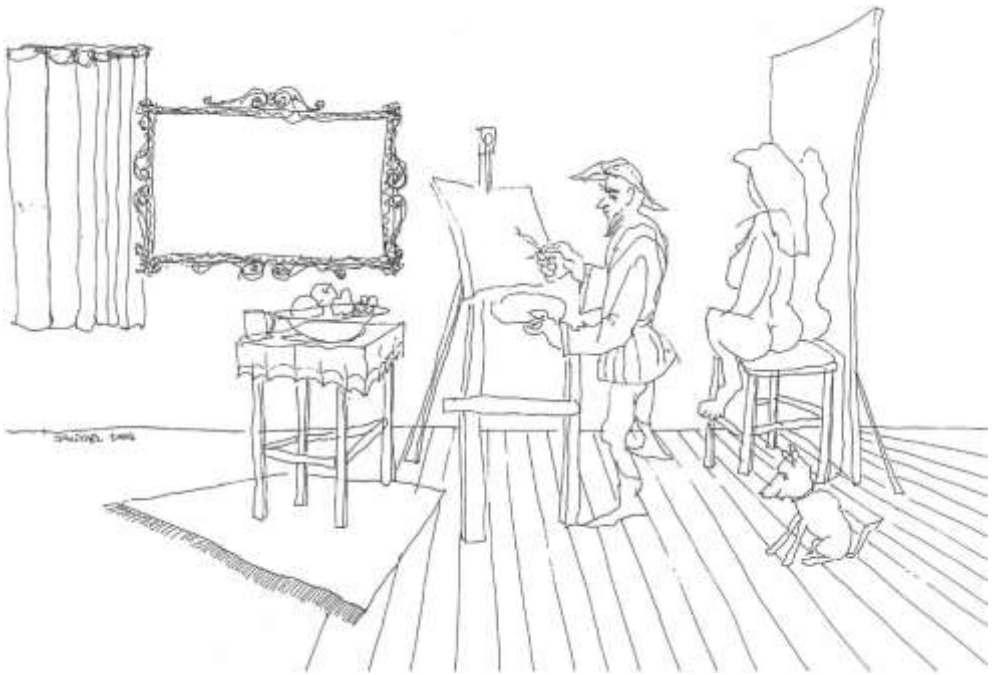

Árny-idő

Lehull mint égi könny és cseppje száz
Hiába mondanád: nem érdekel
Ma mégis véred minden csöppje ég
és lüktet árad tombol: kész! elég!
Körötted furcsa kórus halkan énekel
míg tetteidre álom-nesz vigyáz

Peregve hull a bánat földre most
míg máshol tombol őrült indulat
Ne várd hogy léted benne kapjon új erőt
kerülj az őrületbe kergetőt
és hagyd a kósza volt-nincs vágyakat
ne játszd a gáncstalant, a főokost

Sietve mégy mert érzed hajtanak
tán más irányba más terekbe, nézd:
lebegve száll kacagva álom-szárnyakon
és úgy kísér mint zengő énekhangokon
a pengő és csilingelő húrok a vén zenészt
Melódiái furcsa fénybe-térbe hajlanak

Megáll a vén idő. Míg rajtad áll
nem is halad. S te játszod elhullt ifjúságod hamvait
Tükörbe nézel. Rejtve most a kép
mely megmutatná lényed lényegét
Te elveted e rút időt. A fény vakít
Még elbűvölten állsz a Volt romjainál

Nincs több szavad. E kép immár elég
hogy általa szakítsd valód e földi tértől el
Hamis a vágy: maradni egyre míg a zöm halad
Hited: hamvak, nevek, igék, mind ártanak
Halálos csend magához végleg így ölel
Míg elszakad a porrá omló föld s az ég

Nagyharang

Míg ünnep van és száll az égre fel
a sok fohász, a nép csak énekel
A vész is szólal. Eljött Szent Mihály
és rátekint az Égi Nagy Király
e méltatlan seregre. Könnye hull
Hazugra álszentekre végleg alkonyul
S csak zúg a nagyharang. Hangjában most ítél
az Égi Úr. A nép meghallja. Újra fél.
Kacagva hinti tiszta fényeit
a napszekér. Feledve éveit
elénk lebeg a lenge égi szép
s a földre hinti búcsúénekét…

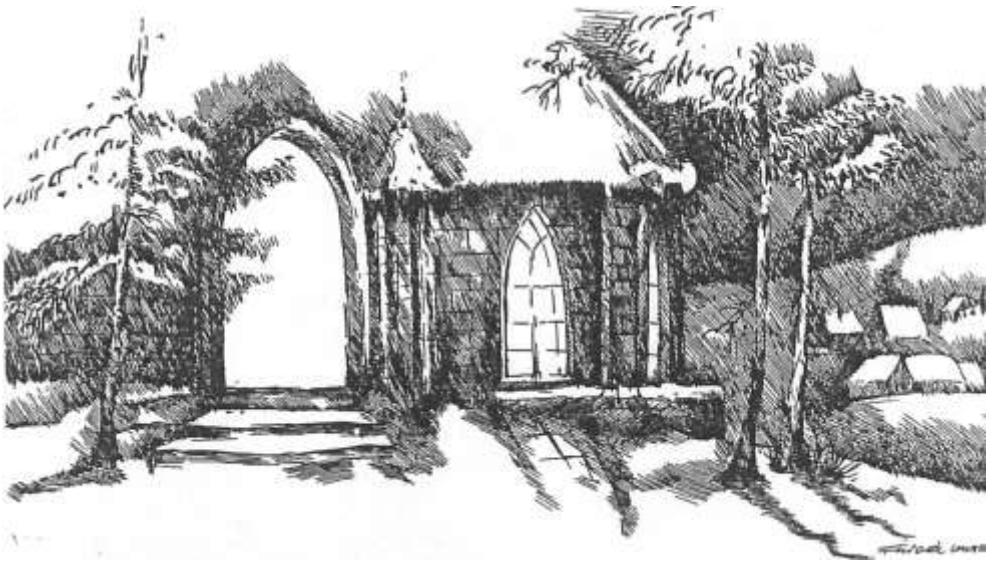

Az Isteni Mű

Az Úr akkor is épít újabb világokat, ha ez az őrült emberiség kiirtja önmagát.
Míg nézed e nyüzsgést, viszolyogsz, mint tapossa el a társait a sok bolond
Szövetség helyett csak ellenségeskedést szerez. Felhőtávlatok helyett pokoli űrt
ennyit teremt. Helyette is szégyenkezel. Ha lépsz, gáncsolnak. Ha szólsz, megütnek.
Ha társak után kutatsz, még a jobbak is hátukat mutatják, nem értik, mit akarsz.
Ha teremtett műveid kezükbe adván vársz, nem érnek rá, dolguk után futnak
és így telik el az élet, e földi bűvölet, léthossznyi illúzió. Olykor úgy érzed, nincs több
[szavad
A hitetlenség értetlenség gyűlölet e sok vad indulat téged is mélybe taszítanak
Ám jönnek szebb napok, mikor az égi fény ragyog. Az Úr tekint le rád.
Az ünnep adja rád e fény-ruhát. És benne lépve már nem bánt a rossz, a kétség és a szó
Védett vagy. Eltűnik e galád harc. Marad a fény-illúzió, a lenge báj, a hit szava
Általa emelkedsz. Szabad vagy. Nincs rajtad hatalma e sötét birodalomnak, a percnyi létnek
Általad a mennyei szavak is földi révbe érnek. Körötted alkotó erők felszállnak érted égnek
Melyik illúzió a valóban valós? Melyikük ámítás? Mikorra érted meg e csend-varázs nem
[ott
a távolban létezve él s lebeg…? Lelkedben hatnak s még tán küzdenek fény-árny szavak
E halhatatlan rezgések az életed. Nincs *ott* vagy *itt*. A lelked fölébe jut és áttekinti ím
e kavargó nihilt: akár az Úr Műhelye… Ezernyi munka, terv, vázlat és mennyi-mennyi kín!
A kavargó energiák akár a füst. A lényük könnyednek látod, ám irtóztató gravitáció, kény-
[erő
formálják világod, e teljeset, és Világát, a Mindenkiét. Külön világok? Ellenérdekek?
Ki tudja, ki látja? Kinek van erre terve, ideája, ötlete?
Őrülten élvezi a Rossz a kínt, az ártást, pusztulást. Szájában szörny- szavak. Hátán sötét
[palást.
És fordított imát rebeg. Mormolva, vigyorogva állít fejtetőre világot, igét, rendet és hitet.
Mögötte azbesztpor-felhő, dőlt falak, elégett életek. S a fordítva tekergő DNS-fonál
hű tükre fordított hitének, kerge, féltékeny indulatának az Isteni Mű iránt
Míg Új Világot teremt most az Úr, ez végső indulattal szörnyű port kavar:
Nézzétek az embert! A kavargó elemek füstje miféle rendet takar… És végső, elszánt
[indulattal
égeti önmagát és műveit. Olaj és nukleáris szenny füstöl az égre fel
Isten most másfelé figyel. A születő újban benne kell lennie ama tilalmi kódnak
A tiltott gyümölcsöt nem dézsmálható újabb földlakóknak védettnek kell lenniük
Az Anyag ne lázadjon többé a Szellem ellen…

Csak földlakónak ne kelljen soha többé lennem…!

La voragine

(Haláltánc)

Örvény sodor. Már járnak hozzád s intenek
a szent tudásnak ismerői: szellemek.
Hessentenéd el őket. Béna lett karod.
Elfúló lélegzettel el se mondhatod

milyen hiába minden. Indulsz már haza.
Riaszt és vonz a boldog-létnek illata.
Füledbe súgják: örvény karja átölel.
Utolsó nászi táncod ez. Szíved felel.

Hatalmas dobbanással ismeri meg őt
a földi létben-vágyban el nem érhetőt.
Pörögve fordulsz táncban örvény szent vizén.
Habbá magasztosulsz a nemlét tengerén.

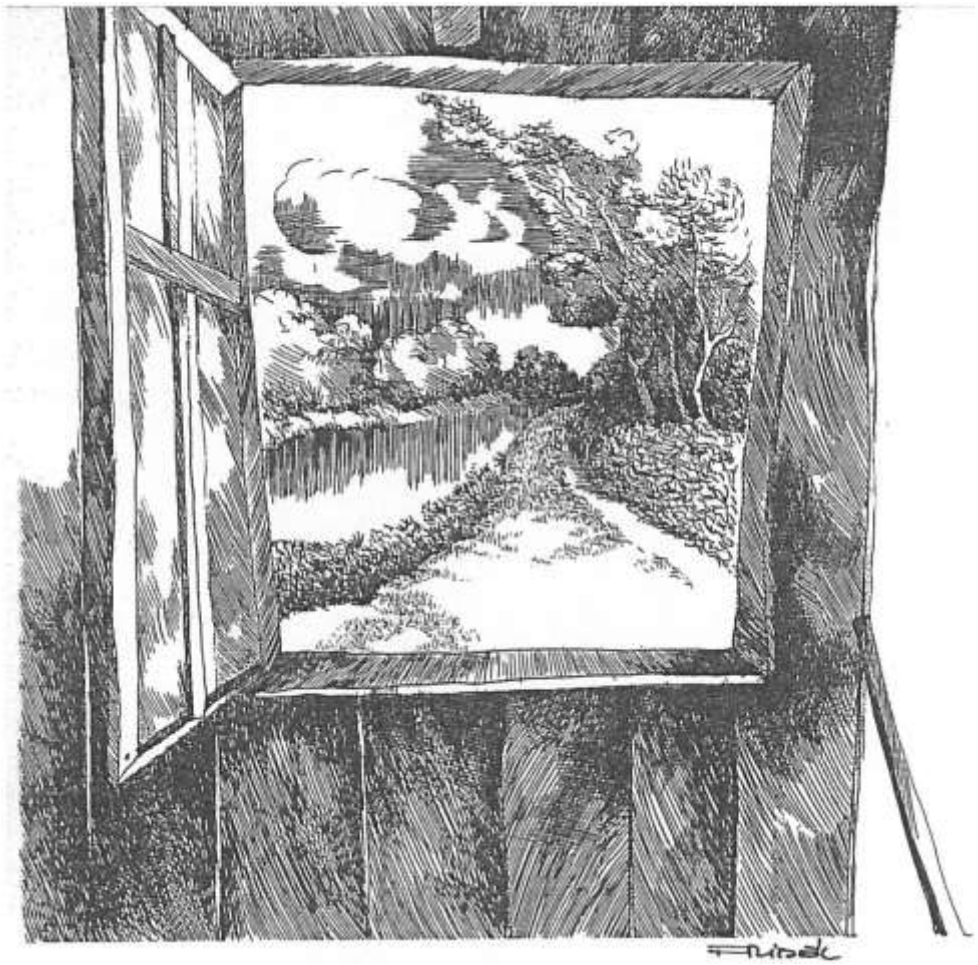

Ima az erdőn

Ó, szent csodáknak temploma
fenséges ódon erdő!
pompázó fenyveidnek szép sora
s a tölgyeknek gigantikus otthona
oly ámulatba ejtő
imánkat fogadó magába rejtő
el nem felejtő

Ó, hányszor léptünk fáidnak tövén
szent áhítatban
pihentünk völgyeid meleg ölén
kívül az emberek dühös körén
fürödtünk hűs patakban
ki nem mondott szavakban
békés tavakban

Ó, gyógyító erőknek delejes köre
növényi kharma!
kit befogad e fáknak szent köre
az alkotás csendes öröme
mindig köztetek járna
bármikor visszatalálna
ha hívjátok bárhonnét ideszállna

Ó, hívj magadhoz békéltess újra minket
mikor megfáradunk
és olyan elesettek vagyunk
tisztítsd meg ványadt nedveinket
lobogtasd ingeinket
éltesd gyermekeinket
és őrizd titkaid közt neveinket

Altató

Párnádon alszom el mint csöpp pihe.
Ajkadra szállok: vágy leszek ige.
Utolsó szóként élek hangtalan.
Mosolyra hívlak vágyban parttalan.

Szellő leszek hogy tisztítsam szobád.
Míg alszol friss erőt hozok reád.
Hajnalban harmatcsepp leszek. Virág
kelyhében várlak: csöppnyi fény-világ.

Elsuttogott szavaknak bársonya.
Meleg napok után vágy alkonya.
És mozdulat mely hozza társait.

Mélykék pompája bontván árnyait.
Lebegtető halvány szelíd erő.
Lépek feléd e csendből most elő.

Forró akác

forró akác
ó, lomb susog
neszezve száll az este
békák dalán
vén cédrusok
tűnnek s te jössz lebegve

halott dalok
fény-tisztaság
nem tudhatod mit érzek
magam vagyok
tűnt ifjúság
adok de semmit se kérek
oly tört a fény
sugárnyaláb
a ködbe foszló élet
ne hívd szegény
csak puszta báb
másé s ezért van érted

még imbolyog
pár kósza árny
tombolva érzések törnek
s hogy kóborog
a lény a szárny
csapkod de mozgása tört lett

lebegsz vizen
talán felém
oly mindegy hogyan és merre
nézd mennyien
látnak belém
enyém a nihil semerre
forró akác
ó-lomb susog
víz csobban karom kitárom
már dől a ház
s te jól tudod
minden vagy napom királyom

Végzetes vonzás

Feküdtünk mint halálra sebzett állatok.
A némaság puhán szelíden átfogott.
Karod mint gyűrű ünnepin tartott ölelt.
A vállad párnám. Szád egy csókot még lehelt.

Mint jó halálba hulltak állni tűnt a perc.
Halott homályán mély titok. A vágy betelt.
Szobánknak mélyén megjelent egy fénysugár.
Nap? Hold? vagy csillagok? Homály takarja már.

Szemedbe nézek s újra él a pillanat.
Egy másik létben történt mindez. Áradat
gyanánt tör ránk a vágy mely egybeköt ölel.

Már semmi más csak általad hamvadni el
ez vonzza úgy feléd a lépteim. Szeret
szívem és nincsen porcikám mely elfeled.

Éj

Éj van. Szobámban kósza, lenge árnyak.
Alszik a lényemben rejlő állat.

Alszik a vont redő kezemen.
Alszik az áldott szerelem.

Szívemben néma hódolat van.
Kibomlik nappal szép szavakban.

Repes a pulzáló érfalon
rózsás-szín ősi bizalom.

Tündöklő fénnyel pihen az elme,
s benne a Mindenség szerelme.

Pihék az orrban s mély csövekben,
szunnyad az élet alélt szövetben.

Rezzenés, annyiféle száz van.
Körülvesz éji, égi lázban.

Pihen a szív, a titkokat rejtő.
Körötte dús erek, mint vad erdő.

Lélegzet száll és ezüstfonál
tart meg csupán. Közel a szép halál.

Éj van. A lelkek egymásra leltek.
Születnek másnap vibráló versek.

Alszom és alszik már társam is.
Alszik az élet, a rongy, hamis.

Pihenjen édesen bárhol, nekem
ő a világ, örök szerelem.

Karom kinyújtom. Álmaimban
átölel, cirógat, újra itt van.

Tulipán

Utam a kényszerű elhervadás,
mely úttalan.
Nevem a végtelen vágy,
parttalan, visszhangtalan.
Szemed, ki rám vetetted,
e virágot le nem tépheted.
Ha teljes önmagad nem adhatod,
vesztettél, ég veled.

Karácsonyéj

Hó hull és halkan száll a csendes éj.
Nincs árny. Az éjben fényesen ragyog
a város és a táj. Magam vagyok
ki rácsodálkozik. A többi fél.

Ma minden hópehely egy égi társ.
Most szállingózva hullanak közénk,
mint hírnökök keringenek s körénk
sugárba fonják, mit régóta vársz.

Halk csendes éj, gyermekkorok hava
libbenve hull, mint lágyság, kényelem.
Szentségtörés most tőlük kérdenem:

Ki az, kinek ily bársonyos szava?
Hó hull és halkan száll varázsos éj.
Minden pihében égi hang zenél.

Téli álom

hó hull és halkan libben el
mint szárnyas szép sereg susog
s hogy libben száz pihéje énekel
magam vagyok s boldog vagyok
a libbenésben lélekhang lehel:
ne bánd a bajt keringj velem, feledd
pihévé tűnsz át s célod éred el
ki tudja már hited szavad neved?
hó hull és halk reményt susog
ma áttűnhetsz és mégis itt maradsz
nincs súlyod bűn- s erényed sem tudod
hogy öntudatlan felfelé haladsz
a fenn s a lenn is egy – fénylő világ
fehér csodája halkan átölel
özön-fehér dalol: vajon ki lát?
ez áradásban célod éred el?
nincs árny és kínok bűnök sincsenek
nincs én és más csupán a libbenés
hószín-világban hópehely-sereg
lehull ám lelke felszáll csendben és

dalol árad emelkedik lebeg
mélyében fényesülnek istenek

Végszó

Talán illúzió az is hogy értetek…
s talán az is hogy mindig-mindig egymagam
biztos halálra mégsem mondható
hogy eseti volna és bizonytalan…
talán a lélek útja felfelé vezet
s nem mondhatjátok egyre mélybe száll
nincsenek békétlen utak
csak biztos kezű tervszerű halál…
miként a bolygók íve rendes-egyszerűn
ellipszis-úton körbe-körbe jár
úgy futjuk fényes-balga aggyal, ím
mi földi úton mindünknek dukál
az elvtelen a kósza vén botor
csak csúszik s végül mindig mélybe hull
rájön talán de mégis hirtelen
nap száll és végleg akkor alkonyul…
nem úgy a nagyravágyó értelem
ő váltig felfelé halad – hiszi –
s ha térni készül egykor volt-honát
eléri s végül majd úgyis nyakát szegi…
Talán illúzió az is hogy értetek…
s talán az is hogy mindig-mindig egymagam
suhanva száll a lelkünk mindenütt
mert minden tér kimért s ruhája van
a szétfoszló pihéknek s árnyainknak is
a füstködökbe vész a jó s a rossz
tudod, ha tiszta-szépről álmodunk
nem érinthet többé a vén gonosz
csak áll s mint rácson át pislog felénk
s míg ajkainkon tiszta dal remeg
ő zsugorodva-szétfoszolva hull
pokol-bugyorba. Végleg elveszett…
Talán illúzió az is hogy értetek…
s talán az is hogy mindig-mindig egymagam
a szenvedésnek kínlódásnak is
elrendelése küldetése van
nincsen homály csak jól lehunyt szemek
csupán a Fény valós magasra szállni készt

s míg eljátszod a végső dallamot
veled marad kísér mint hű zenészt
Talán illúzió az is hogy itt vagy ott…
s talán az is hogy el kell mindig játszanod
a szenvedést e régi passiót
dallam vagy s önmagad eljátszhatod….

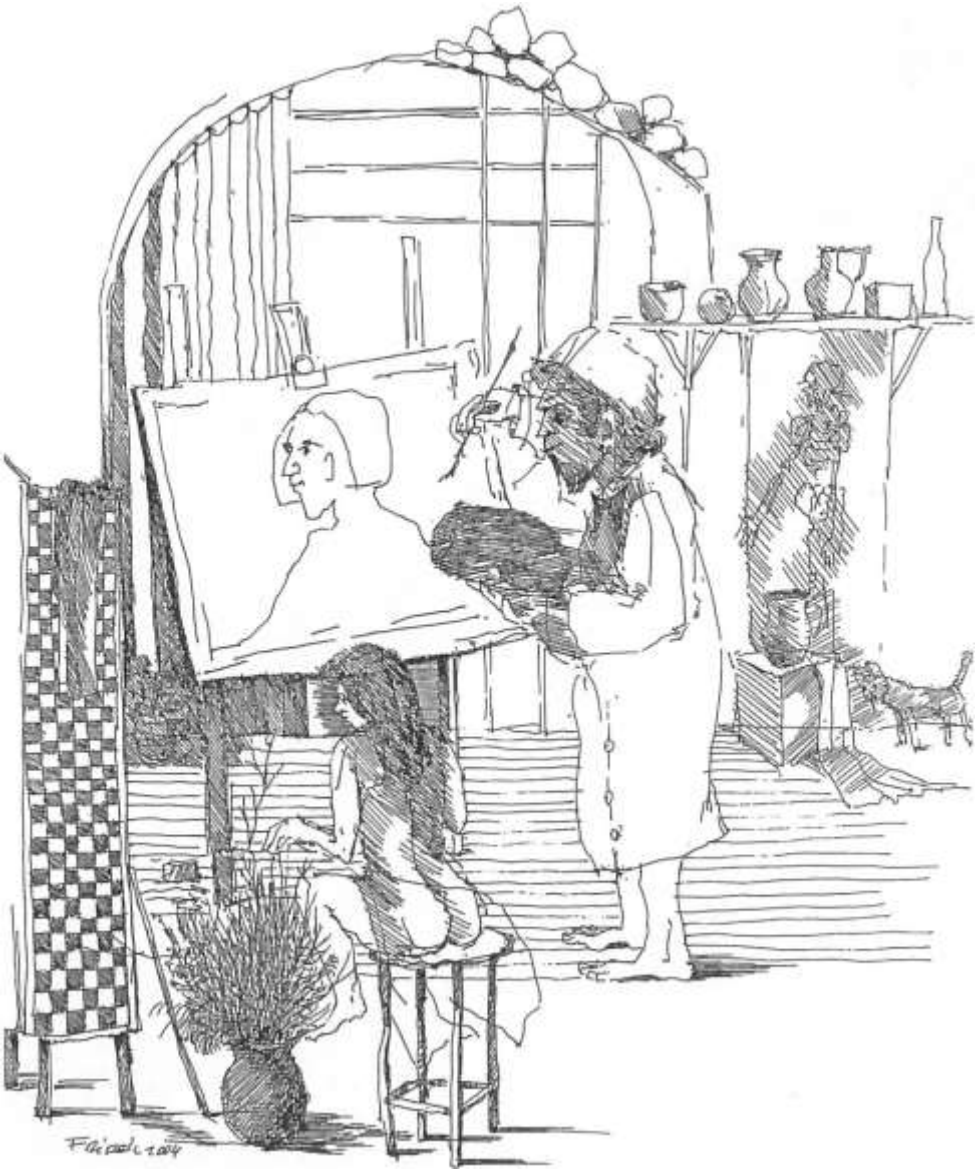

Lények zenéje

Élni akár az állatok…
szelíd, szívós erővel csendesen
sétálni fűben fák közt tiszta partokon
egy hang vezéreljen: a Végtelen…
Élni akár a dús növény…
mely illatával üzeni: szeret
tisztán és harc nélkül de erős akarat
viszi s így útja halkan felfelé vezet
Lenni akár a sima szép kövek…
heverni sodródni és csiszolódni mind
szabadnak lenni ám formába zárva is
mint ház mint híd mely jövőbe tekint…
Lenni akár a végtelen vizek…
puhán és lágyan átkarolni azt
ki szelíden simul de roppant súllyal és
kérlelhetetlen rontani a sok pimaszt…
Élni mint hajdan tiszta rend szerint…
mikor még Rend volt bennünk s tiszta értelem
mint építő és alkotó csodára lelt hadak
négy hertz csupán de jó volt értenem…
Létezni mint az űr vakon
melynek mélyében óriás kohók
érlelnek újabb nagy reményű élteket
ígéretesek ők és folyton változók…
Lebegni csak az Alkotó körül…
ki folyton munkál művein s javít
ha visszavág a szemtelen anyag
Ő rosszat torzat félre sem hajít
Mert negatívja az felbillent élete
hamis tükörkép lefelé mutat
mélyében lelheted meg lázadásaid
és egyúttal a boldog kiutat…
Lebegni lenni vízben légben és
talán a Semmiben a Végtelen vizén
nem gondolni már soha semmivel
csak úszni lenni csöpp csend lenni fény…

Faber 2004

Szél a vízzel…

szél a vízzel játszadozva
szertefújva messze futva
megcsillantva felragyogva
csöpp örömre percnyi búra
víz a széllel játszadozva
hullámozva fodrozódva
békanép mind szerteúszva
rigók népe belekapva
halak lárvák fickándozva
gyíkok bújva nyárfák súgva
fecskék népe elsuhanva
öreg tölgyek zúgva, zúgva
szél a vízzel játszadozva
fű-sziget selymébe bújva
nefelejcs kékjébe túrva
csend a csendre hullva, hullva
nesz a neszbe mind simulva
bodzák gyomok hajladozva
akácliget illatozva
pipacsok tűzben ragyogva
vadvirágok fújva, dúlva
csöppnyi sziget kacérkodva
emberektől nem zavarva
neszben fényben összebújva
összecsengni újra, újra
minden neszre mit sem tudva
hajlani s majd koszorúba
összefogva megsimulva
tündökölve mindent tudva
ég a földdel játszadozva
rád pillantva rám pillantva
összenézve mintha búra
mintha szépre mintha újra
csend a hanggal játszadozva
összhangozva visszhangozva
egymásnak mélyébe bújva
fényeskedve szertehullva
hangra neszre fényre árnyra

összerakva szertehányva
s újra renddé téve szállva
mindenekben köddé válva
szél a vízzel játszadozva
pipacsok ismét pirulva
kerti virág szép vagy csúnya
egyként Istenhez hajolva
kelyhüket magasba tartva
állva szállva vízre partra
napra holdra csillagokra
mindenütt magukat adva
tudva értve hallva futva
mindenség ölébe jutva

Drakula éneke

A mindenkori kódolt és kódolatlan
hóhéroknak, népirtó gyilkosoknak

husodba mar fogam
kéjes gyönyörrel élvezem
hogy vergődésed egyre csendesebb
lélegzeted lassan eláll
urad vagyok s te mindenem
bár mindkettőnknek rendelése egy:
halál
lehetnénk csendesen
békés sarokban üldögélve
két jó öreg
ám génjeimbe kódoltan ez áll:
lehetnék jó és hű
s nekem a vergődésed kell
félistenből hulltam alá
vagyok s leszek
halál
már minden földön éltem én
de nyugtom nem lehet
vadállat lettem ím
ember helyett
nekem a vér szaga
mi másoknak a fény
számomra meghalt elveszett
minden csoda
érdem
s erény
taposnom öldökölnöm kell
bár minden kéjes-véres nász után
magamba hullva hallgatom
hogy vérem és a véretek
eggyé keverten hogy suhan
kering tovább:
kettős halál
megittam véretek
de nincsen csendes jó erő

mely egybefogna altatna
s nekem
keverve mégis széjjelhullva
csendesen
rohadnom kell
nem oldoz fel sosem
az orgyilkos halál
szelíden néztek vissza rám
ez mindig megvadít
tombolnom kell
vért inni szédelegve
kapkodni újabb kéz után
hörögni fuldokolni
elhullni újra véletek
s titkolni oly veszetten:
magam vagyok
kire ismét kimértem
kéjesen
e kínhalált
szívem dalát
lényünknek kettős mámorát
ne hagyd!
de hagyd!
nekem
fogadd el haláloddal
életem…

Üzenet a mából

a köd a fára fagy
ezüst kabátja lesz
a hófehéret álmodó
világnak
a zúzos álmokon
a csendes virradat
dermedten ül remeg
fehér a táj
de rajta szürke köd lebeg
hiába futna mind
ki benne álmodik
csak dermed, összefagy
az álom és a táj
a csend atomjai
koccanva fagyva égve
porlanak
nincs benne más
csak tékozolt erők
üres szemek
csak emlékükben fénylenek
és mégis bűvölet
e porladó világ
e tékozló erők
mind porrá hullanak
de itt hagyjuk e szép szavak
reményét
halljátok, szép utódok?
a köd s a zúzmara
ez illanó és olvadó
talányok
szilárd erővé váltan
bizonyság lesznek egykoron:
hogy éltünk és reátok
gondoltunk néha
MIÉRT?

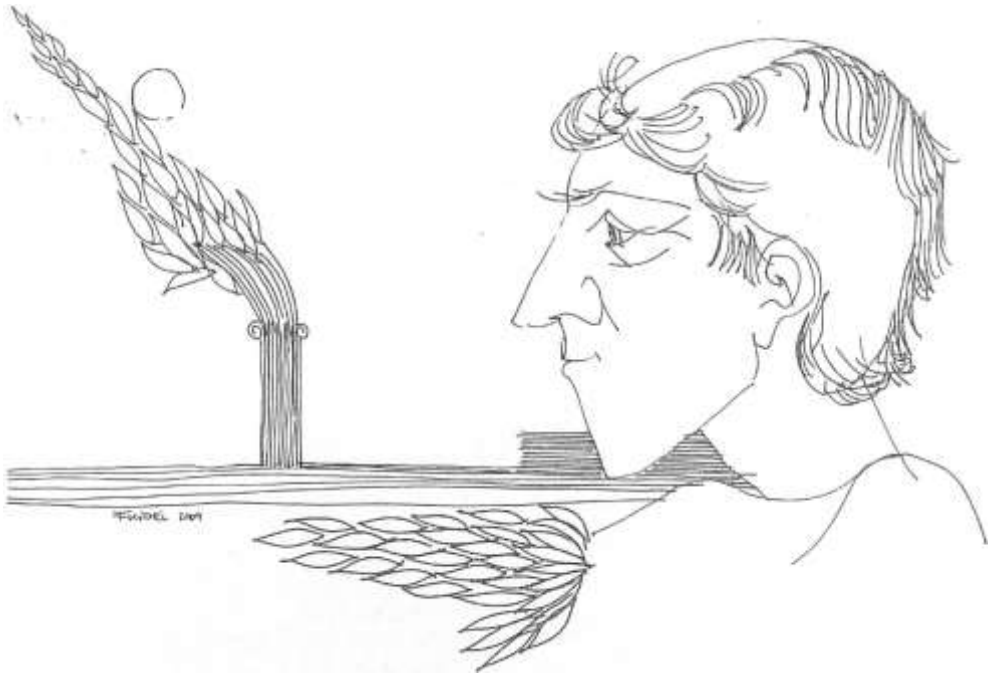

A semmi éneke

A semmiben lakom.
Magam is rég semmi vagyok.
Fölöttem semmi-ég csupán
és tünde-fényű semmi-csillagok.
Nem fáj már semmisem
hisz semmiségből nincs igaz-való
s hogy így maradni elrendeltetett
nem érthető, de bizton tudható.
A semmi átölel.
Mélyében semmi nem felel.
Lelkemben mégis-mégis egyre még
egy rég felejtett hang szól, énekel.
És tiszta dal fakad
bár semmi visszhang nem lesz várható.
A semmi-létnek semmi-csillaga
rátok tekint, ám nektek ez nem látható.
A semmi-tenger szórt hullámain
felétek tart egy zúgó mérges ár.
Bömbölve zúgja: semmi-létetek
egy semmiség, dúlt és sivár.
A semmiben lakom.
Nem láthatjátok tűnő létemen
egy mozdulattal hanggal-semmivel
Mindenható nagy Végtelen üzen.

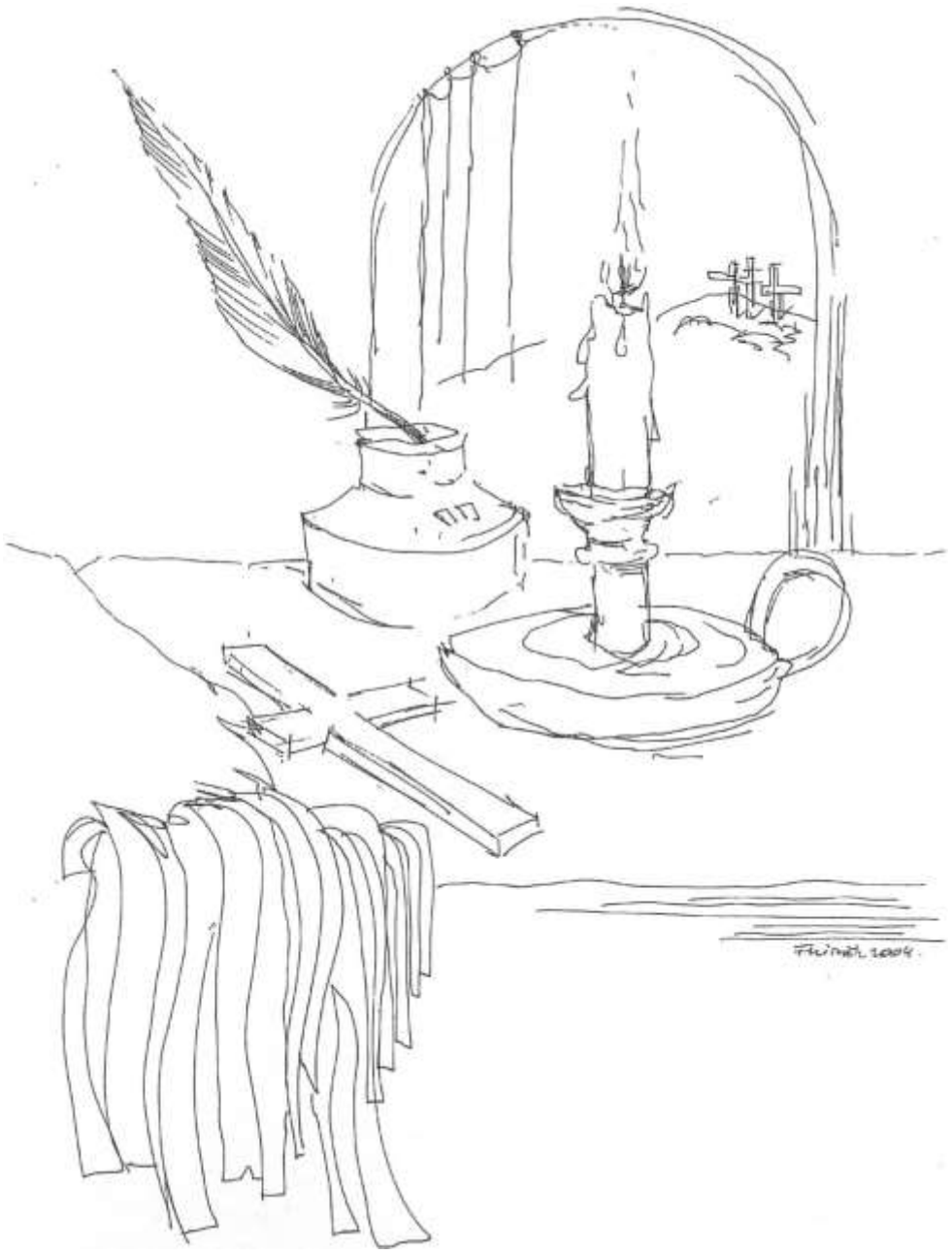

Reggelek – ma és akkor

Olcsó kávé illata terjeng reggel a házban.
Mindig csak haza vágyom, távoli fénybe nevetni.
Angyali árnyak, szépek, jönnek kedveseim hát:
Hajnal az udvarokon, hol minden tiszta egészen.
Itt szidalom, mocskos folyosókon az átok,
Sanda gyanú és ferde tekintet olykor a hátban.
Gondold el, hogyan indult élted a dús szeretetben!
S itt ez a földi pokol, mely változatos csupa kínnal
Gyötri az életedet, s nincs módod messzire futni.
Mennél el- s tova, mégis béklyóz egyre a hajdan
Rád rótt gyilkos ítélet, s nincs az a könyv, az a szellem,
Mely kiemelne ma innen. Roskadtan, ha az álom
Egyre kerülget, nem mered úgy végig kibeszélni
Kínjaidat, csak a hárított jelen és a reménység
Van jelen esti magányban mormolt csendes imádban.
Hol van a távoli fény s hova tűntek a régi idillek?
Meddig még e szadista jelennek számkivetése?
Hol van a vég, s az a pont, hol tiszta jövőbe tekintve
Megnyugszik ez a lélek s csendben majd tovaléphet?
Nem lehet élete alkonya csendjében lepihenni
Már ma a lénynek? Kérlek, Uram, szabadíts meg e helytől!
S tiszta dalokban zengve dicsérni a fényes időket!
Szálljon e reggeli sóhaj, mind idegyűjtve a jókat,
Szálljon e halk ima távoli fénybe vezetve a lelket!
Angyali rend a nyomán, a magasba emelve ma minket
S szárnyas hírnökeidnek fénye ragyogja be házunk!

Fény-zápor

Mint visszhang úgy felel
a fénynek most a víz
és apró nyílhegyek
fény-csillámok ragyognak
levegőn és vízen
Mint fény-zápor lehull
és visszapattan rendre minden
tündöklő szép sugár
fény-tócsák égi szép
ragyogás tölti be
ez elhagyott vidéket
Most minden még kopár
a zöld oly távoli
és rendre csend felel
napsugár énekel
víz-mélyből apró fény-halak
meg lárvák és a békanép
ma fényt suhannak és brekegnek
a víztükör
ma úgy kápráztat annyi fény ragyog
minden kis visszapattanó sugár
visszaszáll és mélyébe zár
magával úgy emel
hogy szinte reng a táj
és égő fénycsillámban énekel
a lélek és a kő
Verőfény mondja más
de látod meghasadt a fény
kétarcú lett akár
e földi rossz regény
nem látod honnan s meddig
tart a fény s a víz
felszínén egyre záporoz
az apró nyílhegyek hada
és összefolyva vízzé lesz megint
majd ismét fény:
talány s remény

szemedbe pattan csikland s szúr dalol
messze még az az út
s a fény-idő hol eltávozhatol
Az elkáprázott lény
nyűgözve béklyóján örül
megszűnt a távol és közel
bár eddig fájt
ma bánnod nem lehet
hisz fény-csillámok játékán jön el
s üzen még ama Távoli
és közelséggé záporozza önmagát
cseppben egész
akár az árny nélküli Fény
parányi napreaktorok
képében épül s bomlik el
nézz körül: hány lélek felel?
e tündérjáték hangtalan dalát
ma hányan értik? hány idill remeg?
Csak csend felel
uralja egyre még a tájat
ezért oly végtelen e tört egész:
maréknyi csillámporrá tört és hull szavad
keresd keresd
s a teljesült parányban
leld meg végre önmagad
Hullámzik hömpölyögve még a fény
és apró nyílhegyekké tört a víz
egymásról visszapattanó
sugárban hullámozva hangtalan üzen:
te én vagyok
s te vagy velem
e csillám-hullám Végtelen

Átváltozás

Testamentum – mindnyájunknak

Nihillé változom.
Az egykor és a most bezár.
Hullámzik s fényesen ragyog
a nincs e végtelen üres
teljes homály.
Mélyében elsüllyedt világok életek
körötted mégis záporoz a fény
teljesség-semmiség vagyok
talán remény
vagy temető-televény
talán felrobbant csillagok
haló porából lettem én
hogy rád kiáltsak: körforgásban élsz
bár úgy tűnik
nem hiszel semmiben
kapkodd hát rongyaid
s hajdan-volt fényedben fürödj
és akkor ismét összeáll
a Nagy Nihilből minden éneked
tékozló életed
még egyszer megragyogtatod
Mielőtt semmivé leszel
legyen még pár szavad
és otthonról hozott
csengő-zengő dalod
Te hozzá mit teszel?
Mivel vagy több s különb
míg gagyogsz s narkomán
tócsává oszlik lényed el?
Szólongatom korom
és kong a fény
úgy tűnik megsüketült dalom
míg röhögve száguldva illan tova
korom s mélyébe zárva fény
és minden meghibbant dalnoka.
Én inkább nihillé változom.

Nekem a teljes Semmi kell
nem atomok s nem emlékek nem voltak
a Mindenségnél alább nem adom!
ne száguldjanak nekem élők és a holtak!
Ricsaj mélyéből is a csend felel
szétporlad s záporoz a fény
míg körülötted mind visít: én vagyok
legkülönb
én vagyok és leszek csak én csak én!
valahol hang kél s gongként így rezeg:
Csak Őt akarom. Csak Azt. A Fényt.
Bár megtagadtak ők és magad is tagadsz
míg azt mondják „Nem!" s te feleled „Én se!"
az ellenpólusok a széteső világnak minden
nyomora s fénye
eggyé lesz újra s lesztek semmivé
nem lesztek senkié
csupán a jó Nihil fogad be mindnyájatokat
rombolván s emelvén
új világokat
Nihillé változom
és mind nihillé lesztek társaim
Tagadott életem
s tépázott verseim
minden szép rongy szavam
e testamentum által
rátok hagyom
miránk hagyom
Bizony mondom: nihillé változom

Mégis

Szeretlek mégis, rongy világ. Tudod,
tudod, hogy újra fénnyé oszlom el.
Kívánságod parancs, ezért felel
megannyi NEM, míg köreid futod.

Bennem már rég IGENné állt a szó
és minden bűvös ékes szép ige.
Bennem a tavasz zengő éneke
fakadt s benned kerestem hol a Jó.

Míg megtagadtuk egymást összeforrt
minden kis rezdülésünk szórt szavunk
nem láttuk: úgyis eggyé lesz dalunk

s nem az marad mit testünk birtokolt.
Szabad szavak kiáltják: ott vagyok
hol megtagadtak. Általuk hatok.

Barbárok gyermeke

Ó, mennyi szép dalom vettétek el
míg csendbe hullt köröttem ég s a föld!
Úgy hittem minden élt és tündökölt
ám meghasadt az ég s a föld felel:

Barbár dalokra hívtak, nem szabad
szavakra. Béklyód lett a rend s a hit.
Csillag-palástként vonja árnyait
reád e hullt világ. Ők vagy magad.

Kegyetlen hull a szó. Hangom remeg.
Miként vagyok hát ők? Nem én magam
születtem köztük élni boldogan?

Mivé leszünk ha végzetként lebeg
e hang? Mosoly-szó zeng: te általuk
lettél hogy elzengd barbár-szép daluk.

Rendteremtő szavak

Míg renddé hullanak szétszórt szavak, az úr a zűrzavar. Ne hidd, hogy kivétel leszel. Te magad vagy a zűr, és egyaránt a rend. Csend és sikoly mind benned ül, hisz ott benn él s teremt. Bolond, ki szót rabol. Nem tudja, kiadatlan is sugároznak mindenhová a teremtő igék, s az elkobzott, szép főnevek nyomán hiátus lesz. Az űr az égre felkiált, Isten felel: ne tagadjátok meg, hangotok ez! A nem mellékes jelzők percekig lebegnek s fénnyé porlanak. Lehullva ránk bearanyozzák életünk, és színné lesznek ők: dőlt és fényes keresztek s temetők. Elhallgatott szavak rímelnek rájuk, mind külön világ. Hazugság omlik porrá s lávaként kitör mindaz, mi általa vált semmivé. Önvád gyötör. Csupán igaz szavakkal írható újjá a hullaság. Elsinkófált szavad mind visszavág, és vezekelned kell. Tócsányi fény csupán, hol megfürödhetsz. Ennyi vagy: parányi lény. Törpült szavak, ócsított énekek körötte zsonganak, vélik, tán értenek. S te új igéknek fényes ostorát veszed elő. Szavad volt rózsaág, s ma minden szótagod csíp, éget, visszavág. Rend lesz a szó. Csend, csend és csend. Meghív az Örökkévaló.

Ezek és azok

Mikor még szavaink tiporták s lelkeink gyötörték, hitték, ártanak. Amikor zászlóink rongyolták és rajtunk jót röhögtek, úgy vélték, ez a jó, ez az új, ez a szép rend. Mikor a férfiak megtört gerinccel azt mondták „igen”, kaján vigyorral konstatálták, „így kell hát, ez kell nekik”. Süket lélekkel nem hallottak semmit ők, a talpnyalók, a törtetők. Ma ifjúságuk s rongy eszméik romjain kinőtt a dögletes virág. Illat helyett bűzfelhők kelnek és terjengenek. A dögre éhes légyrajok köröttük zsonganak. Ők ma a „nagy csapat”. Diszharmóniára így bokáznak rendületlen hévvel, csupán a ráncaik s a reccsenő ízület kiáltják: Nagy vagy, ó, te minden korban egyaránt-való, te bordélynak leánya s utána bilihordozó, te eltiltott gyermek, s te bűn-dzsungel-rengeteg! A romlásnak virága szembenéz és hirdeti, hogy ő majd mindig, te pedig soha, és egyre alsóneműjét lengeti. Leszáll az est, mindenki elpihen. Egy lesz a lenn s a fenn. A méla álmok megrendítő képpé állanak: egyként kering az eltiport s a nagynak vélt csapat. Fény és árny vagytok, s mindkettő gyötör, hisz egyként kelletek. A világ teljes-egy, tökéletlen s remek.

Credo

Hiszek egy Harmóniában,
egy végtelen zene árja-nyújtotta konkrét,
áldozatos megvalósulásban.
Hiszek egy Örök Szépségben,
egy isteni tudás-adta végzetes
mindenekfölöttibe való áttűnésben,
egy szelíd létezésben,
a Mennyei Béke kék egében.
Hiszek az Örök Tudásban,
a Mindenség atomjain felcsillanó,
pulzáló, lüktető, végtelen áradásban,
a Jó győzelmében, el-nem-kárhozásban.
Hiszem a Béke hatalmát,
a Szépség Csarnokán suhanó, lengő
varázst, isteni birodalmát
a Jónak, a mindenek felett valónak.
Hiszek a Hit erejében,
magunkat önként szentelő,
áldozatként adó, gyávaságot nem ismerő,
alázatot bátran felvállaló,
szent megismerésben,
Istent keresésben.
Hiszem a Szeretet hatalmát,
a harcot elvető,
józan Nyugalom támaszt adó,
békéjét végleg elnyerő,
szabadon áradó, csendes sokadalmát.
Hiszek egy Igazságban:
az őszinte, tiszta szó erejében,
hite-nyújtotta varázs-delejében,
az Igénynek tiszta hegyében,
a Természet magasztos kegyében,
a Remekmű szent hivatásában,
a lélek boldogulásában.
Hiszem a Gonosz bukását,
a lelkeknek szép felé jutását,
hiszem a harc elvetését,
a rossz szándékok temetését,

utunknak tökélybe törekvését,
a Hitnek Szent lázadását,
az emberek lehiggadását,
fegyverek elnyugvását.
Hiszem a Hitnek s Szeretetnek
Békébe torkollását,
egybeolvadását,
a Szépség s Igazság áradását,
a Nyugalom el nem fáradását,
a Lénynek Harmóniába jutását,
az Isteni Fény kegyes ráhatását,
a Rossznak futását.

In æternum

Mennyből az angyal…

Az 1989-es erdélyi forradalom emlékére

Mennyből az angyal – fára lógó zsarnokot hozott.
Himbálja szél. Imázsa-fénye végleg megkopott.
Az éj-sötétben bomba gyúlt: adventi fény talán?
Szikrázva szórta fényeit új kornak hajnalán.

Mennyből az angyal – Úr kegyelme földre érkezik.
A nincstelen nép lám szabadságot vár s éhezik.
A fagy s a romboló hideg az ember-szíveken
meleg tüzecskét testvér-szellemet békét teremt.

Mennyből az angyal – féktelen dühében lőtte szét
a bősz haraggal tomboló zsarnokpárnak fejét.
A vér tócsákban áll mégsincsen most feloldozás.
Pár évtized lohol nyomában és pribék-bagázs.

Mennyből az angyal – égi fény Erdélyre visszaszáll.
A székely nép imája zeng s csodás választ talál.

Fridel 2004

Lehullott levél

Lehullott száz száraz levél
öreg életek szállnak a szélben.
Kegyetlen közeleg az éj.
Reszket a zörgő száz levél:
Halál az. Végső szenvedély.

Hideget fúj nagy lendülettel.
Tép és cibál irgalmatlanul.
Mint ki a Szépség Csarnokába érkezett el
mosolyog. Aranyat markol. Két kezeddel
nyúlnál utána mégis szerte hull.

Végső mosollyal még egy ragyogással
öreg életek hullnak más dimenzióba.
Patak-hang száll utánuk ezüst csacsogással.
Nem hallják. Máshol lenni vágynak mással.
Pörögve szállnak hószín régiókba.

Földig szakadt ég

A kontúr nincs sehol. Földig szakadt az ég.
A náthás menny szipog. Lehull a szürkeség.
A földre prüszköli most undok nedveit.
Nyálkás a lég, a sár. Úgy elkedvetlenít.

Távolság nincs. Csupán közelre látsz. Nehéz
e sárba sújtatás. Lázong a lény, az ész.
Mint egybezártan élni göthös, bús, beteg,
vén nénivel: a lelked fáradt s csüggeteg.

Mint tüsszögés, a szél a földre ront vadul.
Sárgult lombot letép, s csíp irgalmatlanul.
A szép levél helyén csupasz fatörzs marad.

Míg szembenéztek, egyre szégyelled magad.
Reménykedőn az égre néz párás szemed.
Nem láthatod s csodára várva kémleled.

Dermedt bodzák

Mint holt sereg, sötét bodzák sora
vigyázzban áll, bár léte elveszett,
Az ősz oly hirtelen megérkezett,
de türkisz ég ragyog, csodák hona.
Feladtuk mind e gyarló életet.
Ma nincsenek csodák. Statisztikák
személyeink. Hitvány kis praktikák
dühöngenek. A vég elérkezett.
Dermedten állva várjuk. Nincs tovább.
Ha tenni rest vagy, nincs miért maradj.
Rendeltetésed: felfelé haladj!
Ne süllyedj! Mért adod mindig alább?
Most csend lesz, ám tavasszal rügy fakad.
Halott a látszat, s él majd általad.

Reggeli jambusok

Az álom egyre még szememre szállva szendereg
és alszik benn a lény: megfáradt csend honol.
Fejem körül egy furcsa fény mint álomkép lebeg.
A lélek álmodik. Ki tudja, merre kóborol.

A rezgések csodája mégis éberen ragyog.
Születnek rímek, versek, furcsa-szép impressziók.
E csend-szülöttek anyja, boldog költő én vagyok.
Történetünk valós, mégis vagyunk illúziók.

Lebegve ébredünk, majd visszahullunk álmosan.
Álom- s valóságnak határán élhetünk csupán.
Ha emberek közé megyünk, úgy néznek ránk sokan,

mint furcsa földi lényre, s néznek tűnt alak után.
A reggel fénye mindig így köszönt. Ébredni kell.
Pár lenge rím porló anyagba életet lehel.

FRIDEL '29

Őszi búcsú

Aranysugár csorog s a fákról csendesen
arany levél pereg. Az elmúlás üzen.
Pirosló díszben áll odébb egy szép bokor.
A szél zizegteti. Hullott csodát sodor.
A fű még tiszta zöld. Hátán barnult levél
terhét viszi. A lét s nemlét, ím, összeér.
A szél borzolja most. Borzong a fű, remeg.
Hátán arany a fény, de árnyak intenek.
A barna s szürke már ma is ijesztgeti,
bár tiszta fény puhán aranyban fürdeti.
Pár csillogó levél közé csendben lehull.
Bágyadt sugár törik. Már gyorsan alkonyul.
Pompázó, kék az ég: királyi, szép, remek.
A napsugár s a föld egymásnak intenek.

Kék éjben

Kék éjben árnyas fák alatt
fényes aranyak csengenek
néma harangok konganak
termek űrjei zengenek

Kék éjben hűs falak között
nászi sóhajok hangzanak
baldachin – függöny – mennyezet fölött
arany-szavak visszhangzanak

Kék éjben ezüst holdsugár
pásztázza lépteink és vágyaink
fényében minden szép sudár
de kong és cseng a hang utána int

Kék éjben vándor imbolyog
hiszem hogy hamar célba ér
ruháján arany fény ragyog
áldott szegénység mindennap-kenyér

Kék éjben fényes villa áll
üvölti messziről: itt gazdagok
laknak s te hódolj nagy szamár
mert köztük nem lehetsz hát állj csak ott

Kék éjben sötét tengeren
odvas hajókon bolyong egyre csak
a kitaszított-had se lenn se fenn
nem nyugszanak sodorják színarany-szavak…

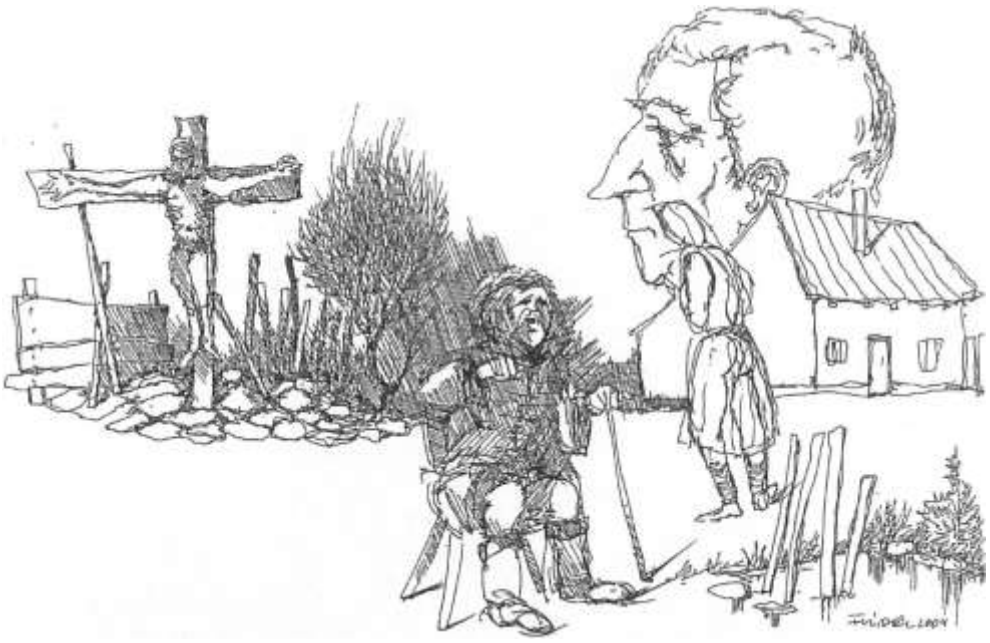

Mint a ló…

Mint a ló mikor térdre csúszott
azon a jeges decemberen
s felkelni nem tudott erőlködött
kocsisa ordított káromkodott
és ostorral verte szegény párát
csak csúszott és egyre próbálkozott
s szemében vad fájdalom tüzelt
de nem volt irgalom az ostor
újból rácsapott kegyetlen dühvel követelve
a lehetetlent százszor is újra
és állt volna és csúszott és csattant
irgalmatlanul a vad ostor
és erőlködött és csúszott és csattant
és reszketett és csúszott és csattant
és zokogott és csúszott és csattant
és megszakadt és csúszott és csattant
de nem volt kegyelem ordítva
reszketve dühtől követelte a barbár ember
és nem segített csak ütött
és nem segített csak káromkodott
és nem segített csak cifra átkok százait
harsogta a jéghideg télbe
a Nagytemplom mellett az utcán
csúszott a macskakő és negyvenszer csapott le
akkor is a korbács
és odabenn könny gördült végig a hideg
márványarcon, ó, már kétezer éve lesz
s az ostor most is lecsap
arra ki értetek térdelve erőlködik
és visszhangzott a márvány-tér
és visszhangzik azóta lelkemben egyre már
a sok ütés hangja feledhetetlen

Nyelve-fosztott nemzet – a magyarokhoz

Tömegben lökdösődve ténfereg
halotti had: egy nyelvtelen sereg.
Igéje durvaság szitok-hadak.
Kezében ütleg. Lelkei vadak.

Ha szólna célt tévesztve száll a szó
és másra sújt ki jobbra még való.
Könnyek peregnek: hangtalan igék.
Nem hallod? Szóval szúrtad át szívét.

Késhegyre szúrva ráng létünk: a nyelv.
Ma néma szád. Tegnap még énekelt.
Titkok finomság árnyalat dalolt.

Ma mindent por lep. Nép és nyelve holt.
Emeld fel lelkedet! Csak szólj s ragyogj!
Zászlóként ünnepelj! Szállj még s lobogj!

A nagy találkozás

Nevem kopott szó lesz tán egykoron.
A művem porlad csendes polcokon.
Nem nyitja fel a könyvem senki sem.
Halk hallgatással mégis létezem.
Talán szunnyadnom kell évezredig
míg csendesen közétek érkezik
egy ifju majd ki egykor rám hajol
s szívében versem visszhangként dalol.
Mint izzó láng csap fel az indulat.
Hiába fogná vissza mozdulat.
Az éj homályán üstökös lobog.
A szív vad izgalommal feldobog.
Szellemlényeknek nagy találkozás
esik meg így: a lelkünk lángolás.

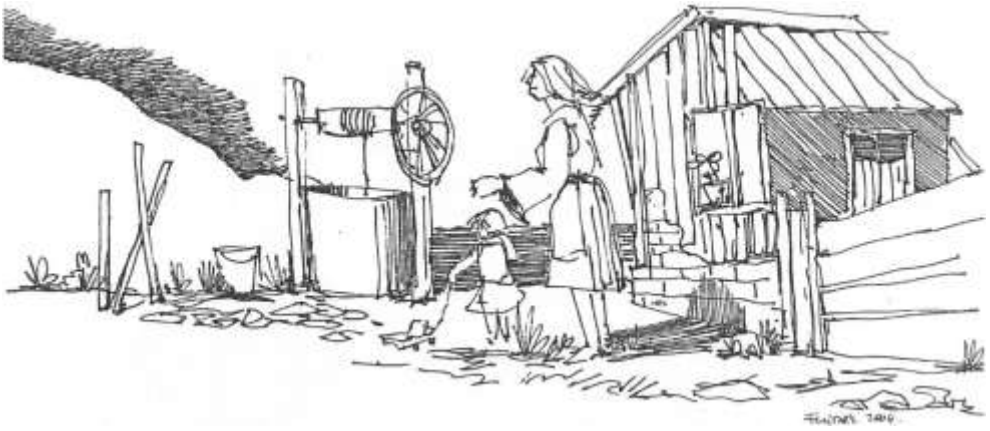

Októberi táj

Sárgába fordul már a táj. Ragyog
a megtört őszi fény. Párás a föld.
Szürkéskék köd lebeg. Sápadt a zöld.
Csupán a fű selymén lobog-csacsog.

Vékonyka ér a víz. Föld-mélyre hull
akár a fák tövén gyökér-hadak.
Erdőre gondolsz. Mélyében tavak.
Az élet egyre halkul: alkonyul.

Nyár-esték bugyborékoló dala
madár-emlék csupán. Tán visszaint
szárnyával és továbbsuhan megint.

Alatta kék a táj. Ragyog hava.
Tó-mélyre süllyedt hallgatás remeg.
Fölötte sápadt kék illan-lebeg.

Kwai*

A háborúk vágóhídra hajtott
kisembere emlékezetére

vidám fütty hangja száll
lengő gatyában imbolyogva jár
az örökvidám nótás keep smiling
amerikai fiú-had már mind
régesrég elpusztult halott
dzsungel mélyén állatként hullhatott
a szemforgató világ tapsorkánja kísérte
kínjait ki sem látta szavukat senki sem idézte
késő koron hisz elfújta rég a szél
ma már csak egy vidám dallam mesél
hogy éltek egykor modern rabszolgahadak
s hogy léptük dzsungelben dögvészben haladt
az éltük ennyi volt: kocka lenni, talpfa, kő
egy világban hol a lélek nem érthető
csak money van keep smiling O.K.-k hello-k
s hogy hull a bomba hullanak csontváz kis fellow-k
ki látja meg? földön fetrengő görcseik
nyögéseik kit érdekelnek? fájó könnyeik
már rég a földbe mosták jótékony esők
dzsungelbe szórattak csontjaik szép temetők
borítják hamvaik hol senki többé nem bolyong
csupán egy fájó érzés száll fejed fölött még ott borong
ha léptüket követve csontzörgés után
haladsz és lépegetsz épp olyan megtörten-sután
mint ők botorkáltak e tájon s száll a fütty
sipogja: gyávaság az úr nincs olyan ügy
mely rávehetné ványadt álorcás korunk
hogy visszanézzen s megtanulja: porszemek vagyunk
s közöttünk legkisebbek mindig az élcsapat
kinek lépése csontokon élteken vágyakon halad
és nincs erő mely vaksi szeme hályogát
lehúzhatná megszüntetné e modern kornak tályogát
csak fütty van sej-haj dáridó és Kwai folyó
mögötte roncsok gnómok rothadás süllyedt hajó

* A II. világháborúban a távol-keleti Kwai folyó fölött épített híd és vasútvonal ugyanolyan súlyos emberáldozatot kívánt, mint a Panama-csatorna megépítése a század elején. A munkásokat vérhas, tífusz és trópusi betegségek tizedelték. Mára ez a vasútvonal már használaton kívül van, nyomait benőtte a dzsungel, holott akkor igen nagy jelentőséget tulajdonítottak neki. Emlékét csupán a Híd a Kwai folyó fölött c. dal őrzi.

Magyar táj

Zöld fűtenger lobog. Hulláma égre csap.
A szél cibálja féktelen. Vadul remeg.
Fölöttünk gyűlnek szürke égi fellegek.
A földi felhő ül csak ül mint vad harag.

És zölddé koncentrálja önmagát. A fű
csupán egy jel egy mozzanat. Kozmosz mesél.
Szívedhez égi szózatként hatol s elér
a szó a hang a kép az istenség-derű.

Fehér virágra lel szemed. A bodzaág
tömör mint föld-erő. Akácliget remeg.
Az illat bódító szerelmes rengeteg.

A földön dús pipacs-sereg néz fel s kiált.
E színpompában benne vagy te is lehet.
A táj egy dús csokor. A lélek száll lebeg.

Nyár-búcsú

Olyan szelíd a nyár! Nem hinnéd el ma még
hogy pár nap van csupán, utána itt a vég.
Szomorkás, sárga lomb peregni kezd megint,
s kezed a távozó fecskéknek újra int.
Az indulás előtt hazudni kell: örök
a szépség, és az érzés csak hozzája köt.
A nyár búcsúja: fényben – hőben tombolás,
illúzió, termékenység, virág-varázs.
Elüldögélhetsz este. Langyos szél simít.
Az ős-tudás csupán a lelkedben visít:
Ne higgy a hízelgő szavaknak! Mind csalás.
Képzelgés, ámítás e pompa-áradás.
De üldögélni kell. Hazudhat untalan,
a lelked issza szép szavát ma boldogan.

Az úszó sziget

Sziget lebeg az Álomtengeren.
Lakói élnek fáradt-csendesen.
Látszólag dús anyagba ötvözik
az álmukat: szív s szépség öntözik.

A lényegük finom, anyagtalan.
A műnek sorsa még bizonytalan.
Kitárt kapu: a fény borítja el.
Csillámporán a Végtelen felel.

Anyagba süllyedő világ lebeg.
A partjai: szórt eszme-tengerek.
Magas szirt égre tör: gót-ív ragyog.

A csúcsain sziporka-csillagok.
Felhőnek – égnek tükre: földi tó.
Hátán sziget: valónkat ringató.

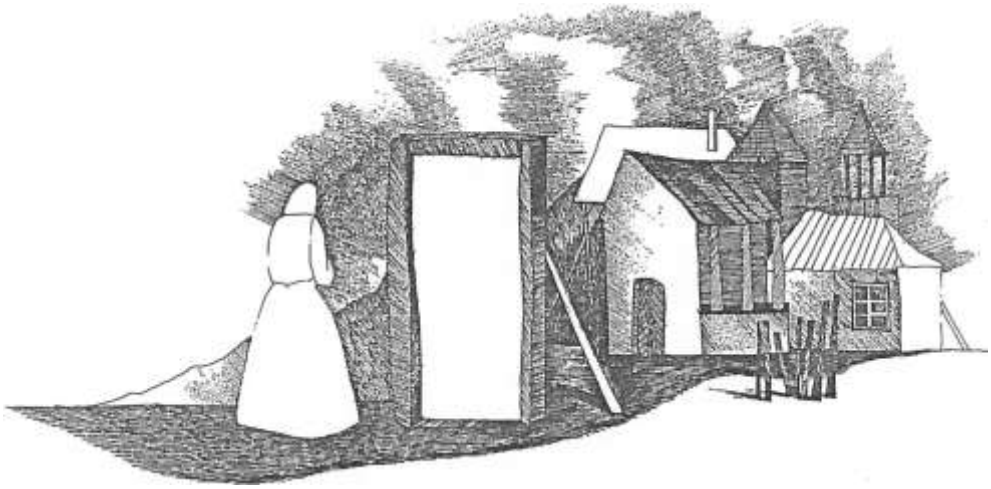

Ezredvégi fotográfia – szelencébe zárva

Látjátok, feleim, ilyenek voltunk.
Nézzetek reánk úgy ezer év után.
Emlékeink e szelencébe zárva
- most és mindörökké ilyenek lehettünk.
Pereg a történelem
vagy amit úgy hívnak.
Már a hetedik generáció is rommá lőtte egymást…
Már a dédek – ükök is bosszút álltak régen…
Ugyan miért is?
Hát csak úgy. Minek az okokat fürkészni folyton?
És különben is kit érdekel?
A permanens háborúk korszakán
csupán darabszámok léteznek
ócska kis statisztikák:
x számú ember
és százszor annyi lőszer
és megannyi ház
fejenként tucatnyi árva
(ha a természetes gyermekeket is számba vesszük)
csupán az atomjaikra hullott kertek és mezők
no, és az elhagyott, szétlőtt udvarok
ahol éhező állatok csellengenek
már bőgni üvölteni is elfelejtenek
csak néznek és üres tekintetükben
ott honol ama Felfoghatatlan
már szólni sem kíván a Kimondhatatlan…
Halomra lőtt gazdáik lelke közöttük bolyong
az ebek olyankor vadul vonítanak
majd jön egy újabb elvadult osztag
utánuk bűnben erőszakban fogant csecsemők üvöltenek
és nincs bocsánat
nincs többé feloldás kézfogás
már a tulajdon Istenét se tiszteli senki
csupán káromolni tudja…
És puffogó szólamok röppennek fel az égre
- förtelmes emberi lövegek - :
Istenem, hol vagy? Mért nem teszel már csodát? –

Pedig ott piheg szívednek mélyére zárva
aprócska láng gyanánt
de a jól szigetelő emberi förtelem
csak hat egyre hat valamerre.
Államfők paroláznak
gyűlik a papírszemét
és ki hisz már bármiben?
és ki nem szarja le ma éppen mit ratifikáltak
ha holnap ugyanúgy lőni fognak
és csupán fegyverarzenál-építményben gondolkodhatunk…?
Peregnek újra néma századok
E gyorsfényképet íme most egy dobozkába zárjuk.
Rajta ez áll: Ne illess engemet
legalább ezer évig!
S ha egyszer idő múltán megteszed
ugyan mivel fogsz szembesülni?
Te is csak azzal mint jómagam
Márait lapozgatva, jó fél évszázad távolán át?:
Nincs új a nap alatt
mert nem is lehet…
Látjátok, feleim, ez itt a földi Inferno egyik bugyra…
Ez itt a Reménytelenség Földje…
Mert mindennapjaitokból kipusztul a költészet
és halott birkák csupán a fű emlékét legelészik
de mindezen még mindig rajta az Aktuális Történelem pecsétje:
Everything is O.K…. is O.K…. is O.K….

Nyári szimfónia – rigóhangokra

Madárhang gurgulázik, színezüst
minden trillája. Nyári nap ragyog.
Aranysugár lobog. Rá dallamok
Felelnek: hullt aranypor, égi füst.

Rigó aranykabátban énekel.
A tiszta hang kiválik s elvegyül.
A táj lebeg. A lélek elmerül.
Az Alkotás csodája így emel.

Megannyi szín, de egy se látható.
Arany-ezüst zenében él a táj.
A két madár uralja, mint király.

Az intervallum is oly átható.
Sötét toll s színarany kontrasztja zeng.
Olykor pihennek. Cseng-bong, él a csend.

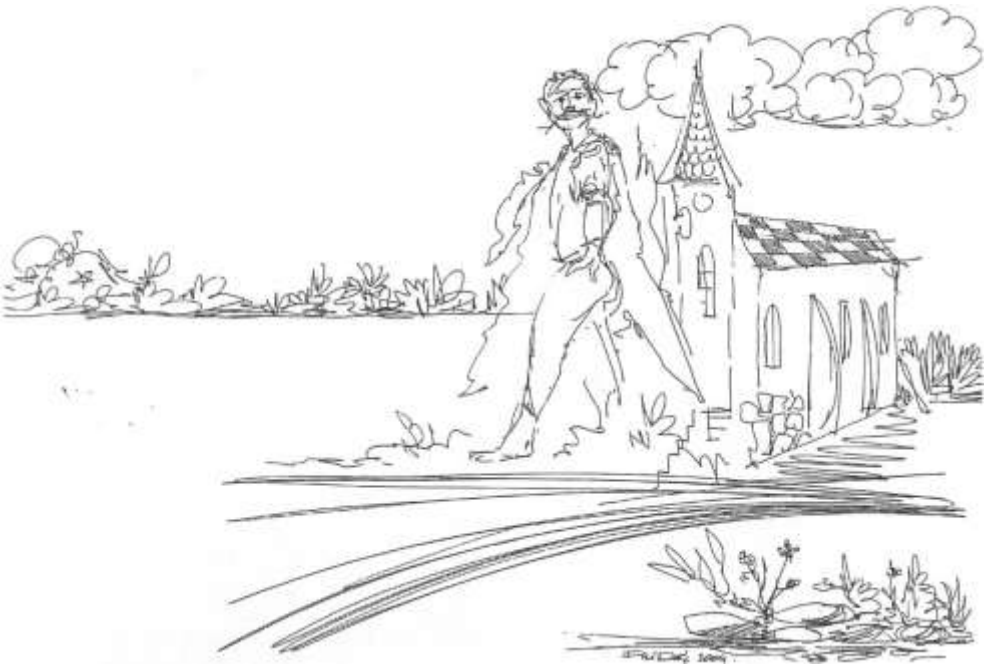

Régi magyar versek

Könyvlap zizeg. Hajdan-volt társaink
üzennek verssorokban tiszta szót.
Átadnak régi szép impressziót.
Visszhangként visszazengnek vágyaink.

A vers lehet magyar vagy klasszikus
ütemben áradó a lény üzen.
A nő hajában halvány színű len
vagy ében fény ragyog mind himnikus.

Szólalhat tisztán s bárdolatlanul
mégis magyar. Során történelem
s művészet csillan. Omlik hirtelen

az ős-anyag. Csak nézed szótlanul.
A zizzenő papíron omlik el
mindaz mit három szín elénekel.

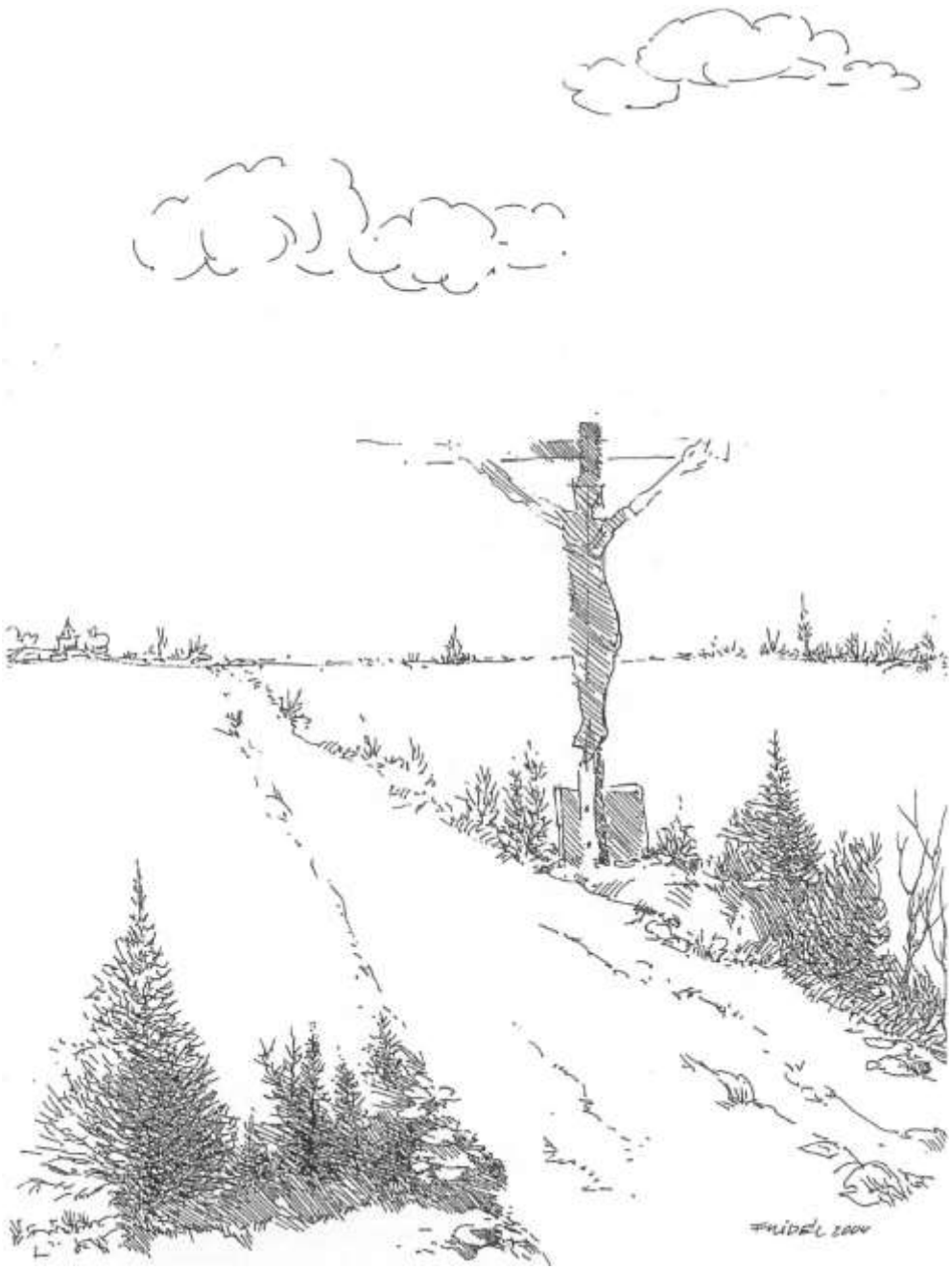

Tavaszi búcsú

A föld felébredt. Zöld ünnep a táj.
A levegőben édes illatok
és halvány szirmok, trillák, dallamok
töltik be most, s a szív remegve fáj.

Hisz ennyi ünnep és dús áradás
mögött is ott vibrál a fájdalom.
Megújulásban nincsen oltalom.
A nászban ott rezeg az elmúlás.

A szirmok hulltán zsenge lomb fakad.
Minden fa zöld csipkébe öltözik.
A szívbe halk reménység költözik.

Tán mégse fáj: a távozás szabad.
Talán a zöldbe hullni szebb s remek.
Elmúlás, élet hívnak, intenek.

A kővé dermedt erdő

The Petrified Forest I.

A kővé dermedt erdő mélyén már
kő-lomb susog s a pillanat remeg
és szikla-tölgyek tömb-árnyéka hull
kő-szél susog és kő-emlékezet
magába zár mindent mi itt kövült
emlékké-fénnyé ó-fosszíliák
gyanánt mint elmúlás mint kő-patak
s kő-fű között ezernyi kő-virág
Kavicsként hull a szikla-oldalon
a kő-kacaj és kő-villámokat
szikrázik el egy kő-lény kő-szava
lelkedben reng a megkövült harag
A kő-tavon a kő-halak hada
dermedten áll mint jéggé lett idő
a megkövült uszonyban ott a mozdulat
mely cikázott és nem feledhető
A kő-madár a kő-lombok között
kő-fészken ül és kő-dal hangjait
itthagyta egykor. Kedves kő-szemén
kőfény-mosolyban kő-lény andalít
Kő-május van és kő-eső zuhog
már jönnek ím a jó kő-záporok
minden kövült: a csepp a fény s a lény
kő-hangok árnyak és kő-mámorok
S a kő-csend dermedt tiszta mélyein
minden helyén van: kő-rend s kő-zene
mert nincsenek már benne emberek
kőcsillag-fényben már nem illene

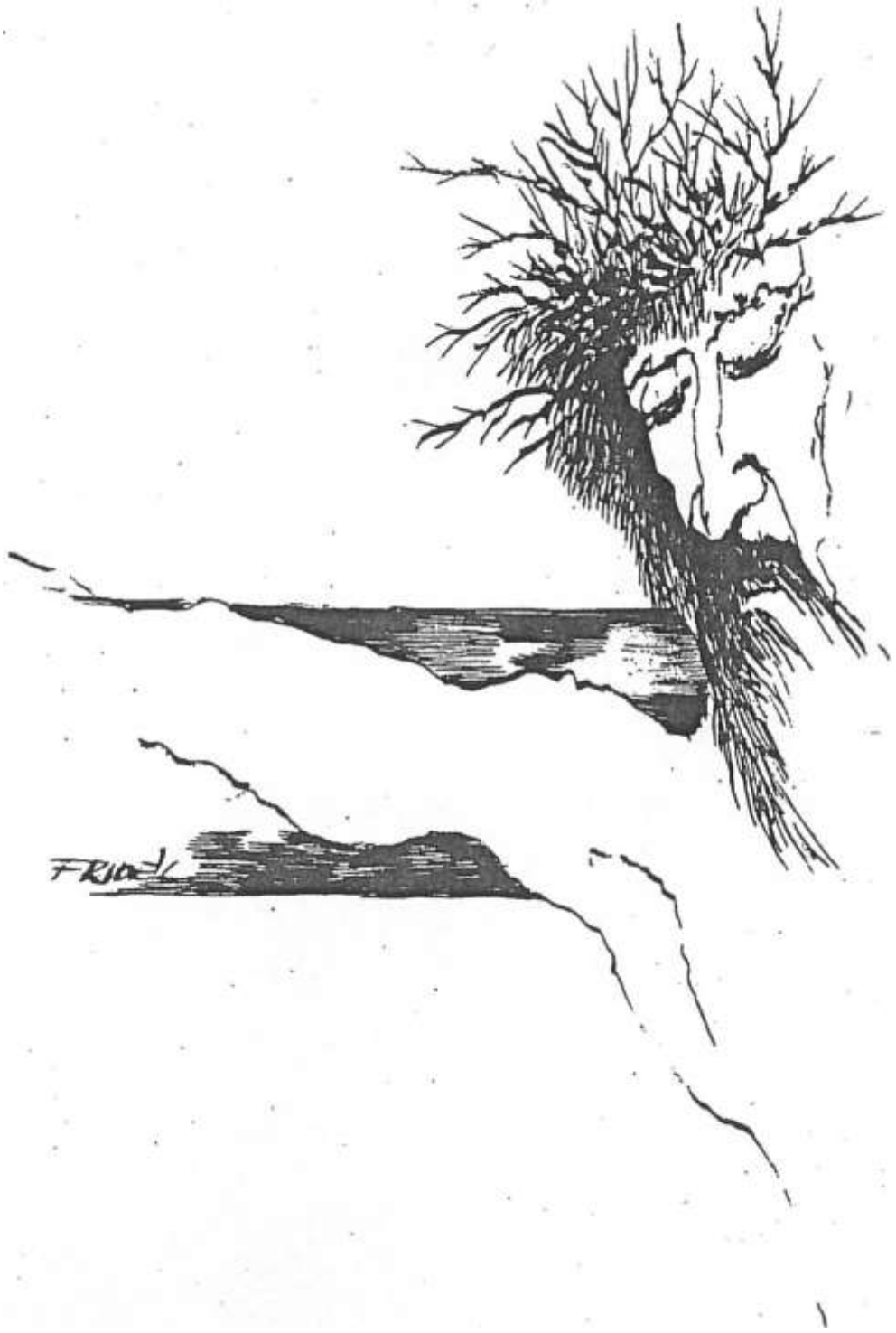

Éteri emlék

Marcónak

I.

Éterré lett halvány szép arcodon
a régi kedves égi-szép mosoly
mint dombon napsugár mint lombokon
suhanva fújó szél mégis komoly
Éterré lett szelíd-szép lényeden
még minden mozdulat élő s vidám
Sokáig tűnődünk a túlélt képeken
s nem feledhetjük annyi év után
Éterré lett hangod mégis ha zeng
minden szavadra újabb szó felel
Az elmúlás haván túl feldereng
egy túlvilági dal és énekel
hang fény s virág erő és képzelet
Velünk vagy lényed mégis ellebeg

II.

Ötös jambusban szólsz s ha megértem
szavad, annyi kiáltás fakad még
Muzsikád idehallik egészen
mint a könyvben a boldog vidám vég
Csupa szép zene lényed világod
s mennyi rút vád ért akkor s azóta
Hangokban lelked újra kitárod
ó-arany dallamon mai nóta
Daliás jambusok üzenetben
veled és velem együtt kiáltják:
mintha itt élne egyre a kertben
dala s árnya a lombját cibálják
ma a fáknak s a hullt szirom egyre
lelkünkön lebeg és kavarogva
tovaszáll puhán és leperegve
dalomat dalodat beragyogva

III.

A kő-idő ma kegyetlen lesújt
Szavában záporoznak kő-dalok
Kőszikla-parton kavics hull felém
s én dermedt fényben feléd zuhanok
Egészen fel hol lényed int felém
hol lenn és fenn megváltozottan él
hol jó és rossz egy rég tűnt kő-patak
mélyéből zúgó dalos szenvedély
A kő-idő ma végtelen zene
mely kő-hangokon kő-ítéletet
zeng és kiált s míg lényed ráfelel
robajlik vízben-kőben életed
A kő-időben minden élet áll
por kő kavics a pór s a nagy király

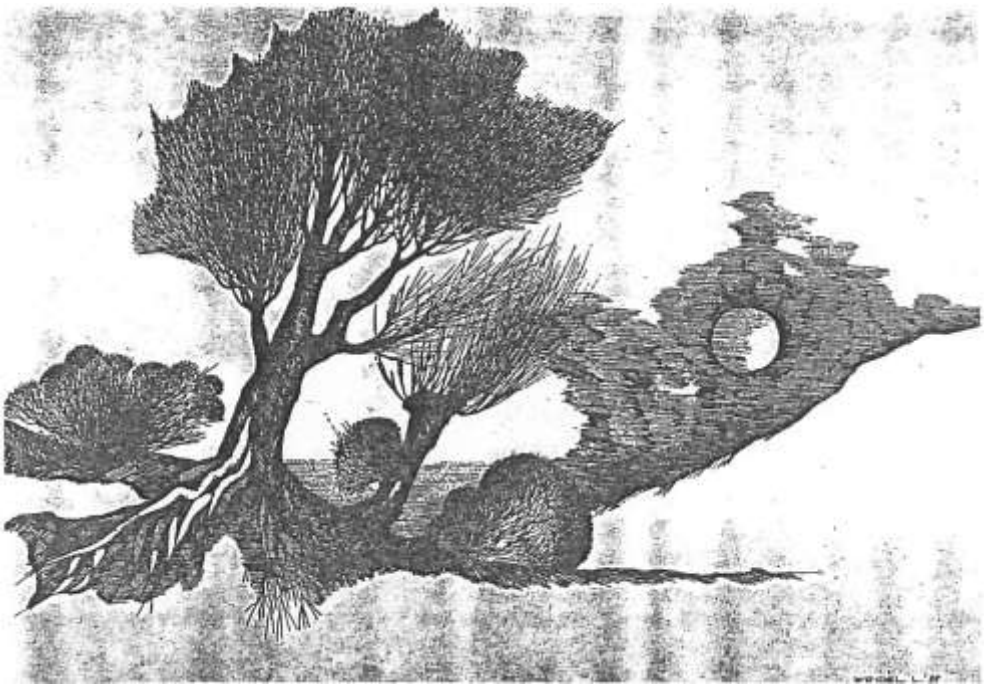

Kő-rengeteg

The Petrified Forest II.

Kő-lomb közt kő-szél kő-zenét susog
míg kő-szavak zuhognak ember-házakon
és kő-anyák dalát kő-csillagok
mind visszatükrözik: sok kő-rokon
Kő-lombok közt a kő-illat-virág
kő-szirmot hullat kő-madár csivog
s a jéggé-kővé dermedt árny-világ
kő-ritmusra fúj szikla-dallamot
A kő-patakban kő-víz zúg tova
egyhelyben állva kő-robaj robog
a kő-varázsnak kőhúr-dallama
kövülten pendül s kő-végzet dobog
Kő-róka kúszik kő-bokrok mögött
és kő-apróvadak reszketnek ott
a csendben hajló kő-füvek között
míg kő-hegyen a kő-táltos nyihog
Kő-városokban kőember-hadak
kő-farkasokként falják társaik
a kő-kiáltás kő-átok-szavak
kő-égre ontják kő-hullt vágyaik
Kő-hangya fű közt kő-morzsát cipel
és kő-hangyász les rá meg kő-madár
míg kő-mókus suhan kő-terhivel
s a kő-odúban kő-fióka hál
Kő-gyermekek kőlabda-kergetők
kőszívvel rúgnak labdát és bokát
és kő-pofon a válasz. Egyre ők
civódnak s hull a kő-pokol-világ
Kő-termek mélyén kő-húrok s vonók
fényesre koptatott kő-zongorák
kő-karmester és kő-előadók
kő-hangokat csiholnak kő-csodák
Míg kő-világunk hulltán kő potyog
porló szavakban kő-dallam dalol
kő-lelkeinkben kő-érzés forog
s tán éterré lesz… egykor… valahol…

FRIDEL 2004

Az idősíkok határán

Az arcom rózsaként kigyúl: szégyenkezem.
Rossz múlt, romlott jelen milyen jövőt hoz el?
A válasz titka éget. Más nem érdekel.
Mikor s hogyan jön el, ha révbe érkezem?

A múlt lesújtva hallgat. Sírba süllyed el.
Jövőnket dús lepel fedi, sűrű homály.
A szem kalandozik. Hitvány jelenre száll.
Nincs benne tisztító erő. Arcom tüzel.

Honnét vegyek erőt? Folytatni kell, tudom.
A népem már megszokta: mély a lét-mocsár.
Sosincs egyéb: hullott anyag, lét piszka, sár,

futó kaland, meg lopkodás, csöpp alkalom?
Jövőnek leplét mégis meglibbenti szél.
Egy furcsa, szép világról csendesen mesél.

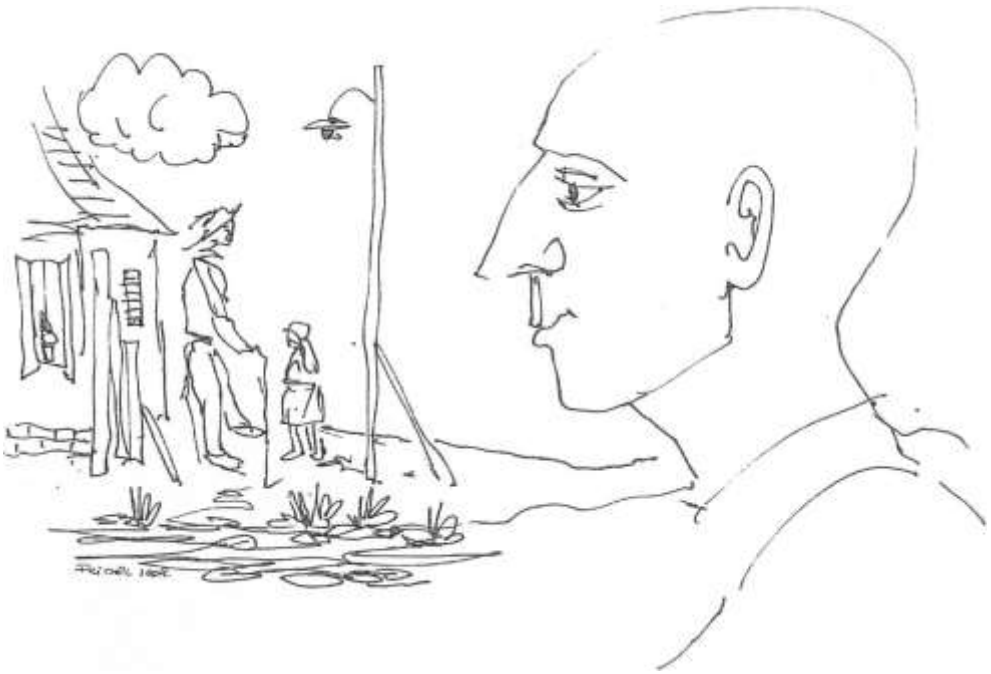

A Nap halála

Haldokló Nap alatt
sötét világ.
Aki még köztünk megmaradt
morogva irháját menti.
Valahová halad?
A földi szennyből kilát?

Maradtak itt-ott városok.
Néhány sziget.
A benne élő párosok
reszketve nemzenek
még pár fiat. Mindnyájuk átkozott.
Nincs sehol egy liget.

Utam az erdőn át vezet.
Tört gallyakon
erőtlen béna szél lebeg.
A hóban koszos hamu.
A hűlő Nap teste lehet.
Mérgemben rugdosom.

Még élünk talán kicsit.
Testünk remeg.
Hamvaink bágyadt szelek viszik.
Oszlunk a hóban.
Az űrbéli porban lényünk visít:
élve rohadó emberek.

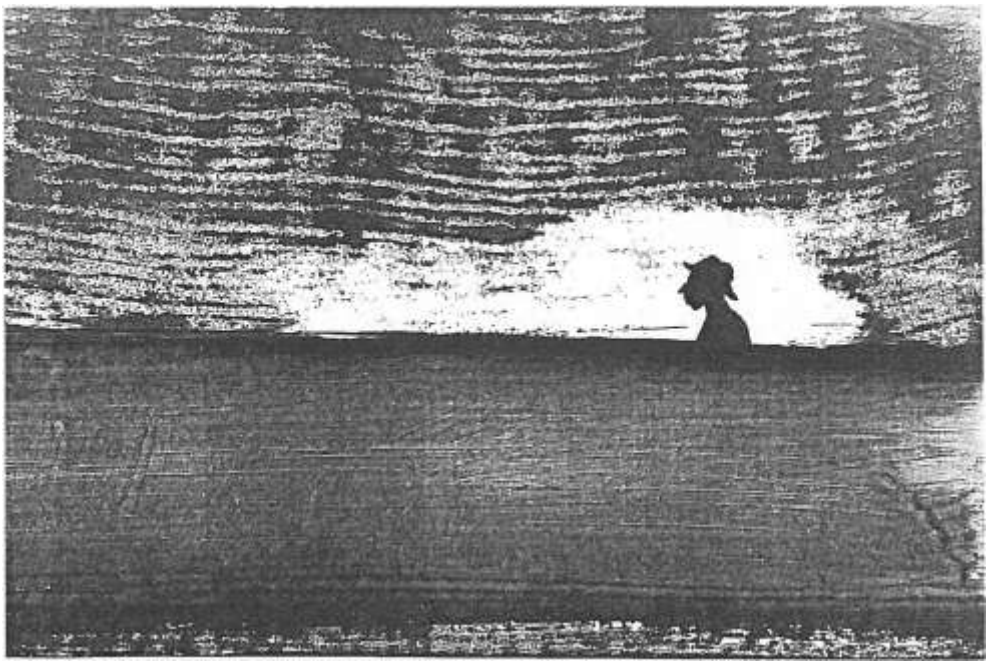

Magányos szirt

mint szikla számkivetve áll
és tenger habja mossa lábait
örvény mélyére néz mit sem remél
víz-mélyre hagyja hullni tünde vágyait
magányos szirt csak ennyi vagy
ki tudja élsz-e vágyad rejtve létezel
álmodsz elmélkedsz mindig egymagad
rejtőzködsz vagy talán csendben szégyenkezel
mint sziklaszirt mely ellenáll
megannyi vésznek őrjöngő viharnak és
talán végül egy kissé megkopik
de áll szilárdan nem fog rajta mégse szenvedés
mint rücskös szikla tengerparti lény
az ég felé tekintve egyre csúcsosul
parányi hely hol megpihenhetünk
majd menni készt: siess mert látod alkonyul
szegény magányos szikla csendben áll
csupán viharban ordít vissza hogy remeg
belé a partnak minden zegzuga
s beléremegnek felriadva emberek
hatalmas szikla égi rendnek őre ott
hol meghúzódva hallgat minden lény ma még
vízből meredve s habtól lepve vár
hogy mind kiáltsák: túl sok volt elég!
egyetlen szirt csodája szól dalol zenél
míg diszharmóniába vész a nagyvilág
remekbe fogja visszhangjával énekét
a parti erdő s zengi már dalát:
csupán egy szirt ám oly csodákra bír
mindenkit míg szemléli egyre őt
hogy elfeledve mind félelmeit
idollá emeli a meg nem rettenőt
és bárhová megy túl e tájakon
félelme vesztén jó úton halad
a szirt ereje elkíséri majd
és lelke mélyén mindig megmarad.

De profundis

Mélyből kiáltozom.
A legmélyebb verem: jelenkorom
mélyébe zár.
Megszűnt a tér – idő – határ.
Magányos végtelen
e parttalan verem.
Nincs rajta s kívüle
egyéb csupán hülye
kortársaim hada.
Míg egyre tolonganak végtelen
eltipornak meghalok szétesem
atomjaimra hullva porlom el.
Utánam gyönge harmat s hideg szél felel
kérdéseikre mind.
Meghalnak vágyaim.
Halott vagyok magam
mert sorsom e vigasztalan
csöndes eső:
e pót-tér-idő-erő.
Süket a börtönöm
s én szórt színekbe öltözöm
talán. Mily hatalmas e szó!
Nagyobb mint ez örökkévaló
reménytelen halott csapat
mely sodor és vadul elragad
mindenkit s nincs több melódia
a hangnak is velünk kell haldokolnia.
Már foszlányát sem értheti
a süket had. Minden részét elveti
a lelkesen vagy lélektelenül tovatörő
társaknak. Mind foszló köddé vesző.
Köztük ím magányosan
töltöm le büntetésemet. Talán ha van
még kevés jó szavam
mind rájuk hagyom
s magam átváltozom
lélekké fává vagy víz hangjává

világnak kósza haragjává
még nem tudom.
Magamban bujdosom
míg zúg fölöttem e megvadult ár:
társaim körberohannak egyre bár
nincs vége-hossza sem
a verem végtelen-űrtelen.
S én hullott testem s hamvadó igék porát
mint volt-idők ledér havát
közöttük hintem el.
Tán búcsúzóul kicsit még énekel
a szó emléke is.
Majd megfordulhat a sok hamis
bolond botor harcosnak hitt gyámoltalan
az örökös boldogtalan
s megérti tán:
fény jöhet méltó hulltom után

Echo - búcsúzóul

Önkéntes börtönöm – magányom öklözöm.
Minden újabb csapás néma kiáltozás.
Akár egy sziklafal, úgy döng és eltakar.
Hiányból lett varázs: csodás átváltozás.
Teremtő új erő: szép és előkelő.
Míg zeng e dús magány, lebeg az ős-talány:
Hová siettek, ím, magányos lelkeim?
Szeretni küldtelek, s közönytök eltemet.
Halljátok még szavam, ti sok boldogtalan?
Szavam echózza még szikla, víz és a lég.
Ezer-zöld lombokon sóhaj súg s rossz korom.
Lehúzza őket is szava, a hullt, hamis.
Virágot és rügyet se lát, csak elsiet
Talán a semmibe, már nincsen senkije.
Echóm boldogtalan mélyében kong szavam.
Önkéntes börtönöm: porrá hullott öröm.
Szétporladó szavak végsőt kiáltanak.
Némán kiáltozom, volt-fényed én hozom.
Próbálj teremteni, világunk menteni!
Ne hullj még, ó, ne hullj! Hibáidból tanulj!
Talán, ha elveted bűneid, s felveszed
Újra e dús palást – létből lett csillogást,
Világunk mentheted, s benne az életet.
Önkéntes börtönöm – magányom öklözöm.
Választ nem várhatok, lényem nem láthatod.
Akár az éteri lényeknek fényei,
Aurám úgy követ, mint mennyei követ,
S mégse látják meg azt, ki hozhatna vigaszt.
Csak hull a kő, a ház – utolsó földi nász,
Haláltáncuk kering, taszítva lelkeink
Magasba innen el! Már csak a fény felel…

Márai

Míg szigorú tekintetét felénk szegezve néz
Egy régvolt úr, a pillanat remeg.
S mi visszanézve rajtakapott nebulókként reszketünk:
Tudjuk elfutni nem lehet.
A tekintete egy-egy sor. Kristályosult erő.
Koncentrált fájdalom, mely mégsem mondható.
A mondatok: palást, nemes, előkelő,
Formált szavak és pattintott igék, ezernyi jó.
Eszméi mind-mind nemes ó-borok,
Letisztult dús zamat, nyelvhez simul és volt-időt mesél.
Mivé lettek a távol mámorok!
Nem tudhatod, csupán a talányuk zenél
Valami béke-sújtott más időről. Emlékük lebeg.
Mint porrá-köddé foszlott csend-esszencia
Mint mélykék lombzöld istenverte tengerek
Hol a lénynek fennkölten kell elpusztulnia.
A tanítós szigor velünk marad.
Csupán a távoli utód foghatja fel: hisz önmagát
Ítélte oly keményen ő, mégis magad
Bírája lettél általa s csak iszod minden itt hagyott szavát.
A sziklaszirt-magány távoli földeken
Zúgott a bősz viharban, őrjöngő szelek
Hátán rohant, bár parton állva nézett szét, igen.
Minden szép mondatát részekre szedheted,
Mégis egy és egész. Senkivel nem osztozkodik.
Senkivel nem egyezkedik. Nincsenek paktumok
És engedmények sincsenek. Inkább messzire hurcolkodik
Hol csendben élhet. Őt ne zaklassák piti fátumok!
Mindig tudta helyét. Máséra sose vágyott, el ne hidd,
Hogy helyezkedni vélt vagy próbálkozott!
Polgár, másként élte s hívta vágyait.
Rendesen írt és nem káromkodott.
A trágár szavak hajnalán egy csendes zugba húzódva élt
Tán füstölgött is olykor, nem tudom
S bár látszólag nem hitt már és semmit nem remélt,
Szavai hittől zengő, végső oltalom.
Menedéke és hazája lett a nyelv. E végső szerelem

Ölelte át, mikor hullani vélt vagy emelkedett.
Hazája lett a titokzatos vágyott végtelen.
Lett volna s végül mégsem lehetett.

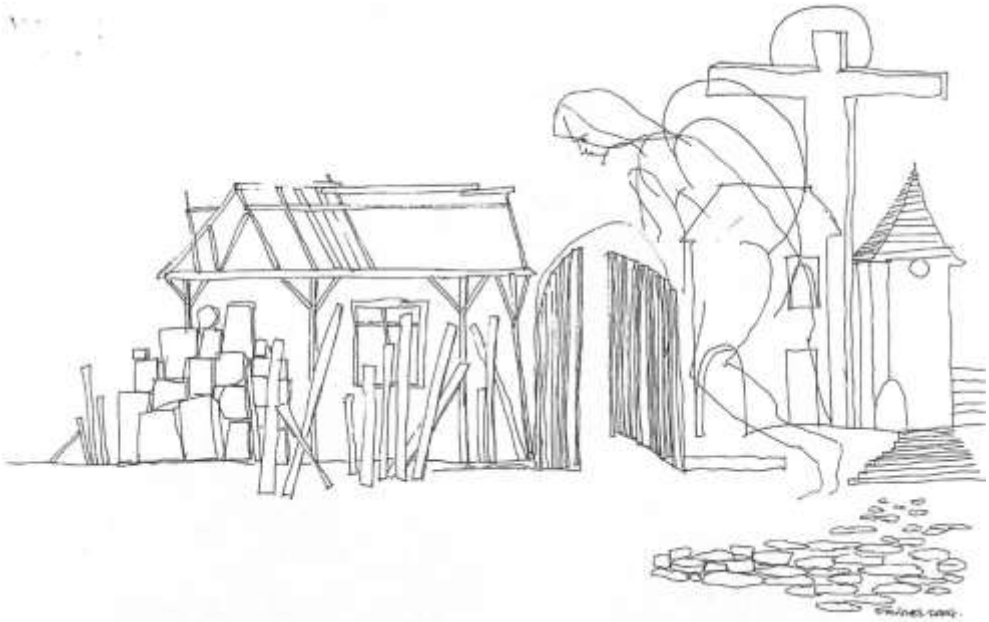

Megfordult idő-tengelyen

Pataknyi csend a szó. Az értelem lebeg.
Fölöttünk úsznak hulló márvány-tengerek.
Míg benne szállva magunk is ott szárnyalunk
Mindnyájan elveszünk, mind halottak vagyunk.
A lenn s a fenn ma egybehull. Kopott a szó
Mely értem s értetek még hatni tudna s jó.
Kőtömbnyi mondatok súlyukat vesztik el.
Visszhangjuk sincs csupán a végtelen felel.
Csiszolt sima igék ma mégsem érthetők.
Egyként süketek gyermekek s a felmenők.
Hová megyünk? Honnét vagyunk? Ki mondja meg?
Visszhangunk süket és a korszak oly beteg!
Kérdésre válasz most ki ad? S ki hallja még
A suttogó szavakban zengő lágy zenét?
Reszelő-sípoló hangok fakadnak ott
Hol egykor összhang zengett s égi tiszta volt
Minden kis rezdülés: arany-gyémánt szavak
Hullongva rőt avarként földre hullanak.
Pataknyi csend a szó. Partján százszín virág
Az égre hinti szálló ékes bíborát.
A víz is égnek tart. Hulláma egybemos
Mindent mi lenn és fenn haladt. Már iszamos
Mélyére húz a tiszta ég. Felhő-hadak
Odalent kavarognak s egyként hullanak
Míg tengelyén fordul a Föld ellen-iránt
Kacagva hulltok el mind szépen s egyaránt.
Kegyelem nincs! Lejárt a türelmi idő!
Esendő lettél s velük együtt lebbenő.
Egy távoli világ int s magához fogad.
Légy benne jobb! Légy benne mindig boldogabb!

Éledő táj

Sebeket gyógyít életünk s a táj.
Hol durva vágás sok bántás esett
leszáll az égi fényes képzelet
és virággal heged, nincs több mi fáj.
Zöld fű fakad és bodzarengeteg
és akácillat suhan most tova
e tájon hol a sors oly mostoha.
A földön ékes szép pipacsfejek.
Ki hinné: tegnap durva gépek és
goromba emberi erő tarolt.
Valami csúf gazokról szónokolt
ma mégis minden csupa libbenés.
Suhognak most is villanó kaszák
de nem tudni hogy merre sújtanak.
Vajon az önimádó vén csapat
vagy ifjak nyernek újra itt hazát?
A táj nem kérdez és nem is felel.
Csak egyre adja tiszta erejét.
Ő elfogadja hulló tetemét
a rossznak is. Virág-dalt énekel.
Míg sugárzik az újjászületés
lenyűgöző nagy ősi ereje
nem tudni jóra rosszra terel-e
az összezengésbe feledkezés?
Összhangot visszhangozva szólanak
madár- és békanép s a föld-erő
egyként lesz illanó és feltörő.
Együgyű dalban szólva áldanak.
A dús pipacssereg csodát ígér.
A hajló fűben ott az isteni
nagy teremtő erő s míg elviszi
hátán a szél csak tisztaság beszél
a hófehér virágfejekben is
mert szín-jelképek mondhatják el azt
mit egyetlen kéz hirtelen szakaszt:
a tündöklésünk álma visz segít.

A megtiportak

Wittner Máriának

Lánctalpak és rossz szolgaság
alatt tiport hazám
népét most ím felmutatom
míg szemlesütve áll a gyáva nagyvilág.
Szentség a szó
és szentség minden lázadása is
a rebellis büszke nép
nézzétek: mennyivel jobb sorsra való!
Kitépett nyelvű dalnokai
mind némán s egyszerre kiáltanak.
A vén süket világ
nem hallja csupán bértollnokai
rongy szavát.
Hát nézzünk farkasszemet társaim!
Álljátok egyetlen pillanatig
e látványt? Halljátok közönyötök piszok dallamát?
Kiirtva dúlva megveretve is
mind szembenézünk. Idesüssetek!
Talán e hulló rongy koron
akad egy lélek aki nem hamis?
egy térd mely imára szelíden hajlana?
egy ember ki így szólna: testvér
bocsásd meg gőgös bűneink?
Lesz még az öklözőknek igaz dallama?
Monstranciák vagyunk
bennünk egy népnek minden kincse látható
egy örökkévaló nagy rejtelem
melyet a büszke utódokra úgy hagyunk
ahogyan mi kaptuk:
őrizve babusgatva semmit se bánva
világgal feleselve tán.
Ők azok a bizonyos tabuk
melyektől fosztva nincs tovább
elhullnak mind az ősök is
és elhullunk magunk
de legfőképp a féltékeny világ

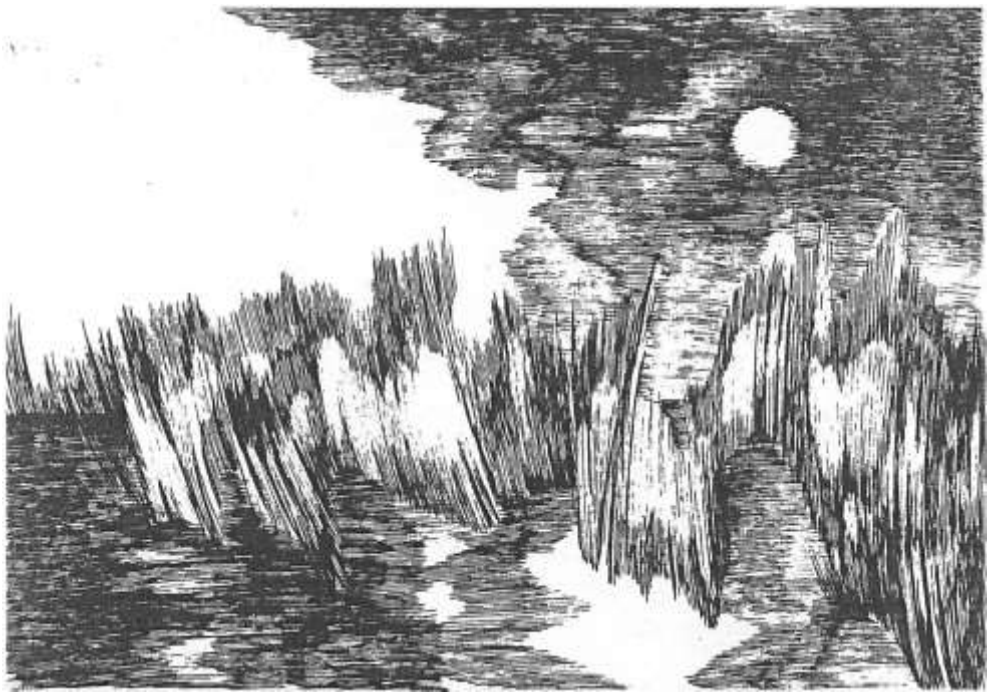

Míg láncra verték mindig őseink
megkötözték az egyre szebb jövőt.
Ma leple hulltán
megidézzük mégis rendre hőseink
hogy szemébe vághassuk örök hóhérainknak:
ti vagyok csupán a vesztesek
ti vagytok egyre szegényebbek
még van mit hátrahagyni bízó utódainknak!
Lepereg minden rétege
a romolhatatlan anyag
az esendő gyönge szó
ma ismét égre kiált: vére és élete
kellett csupán a mindenkori hódítóknak
ezért menthette lelkét
melyet minden koron újra felmutat
a locsogóknak fajzott génű lódítóknak!
Monstranciák vagyunk
és tudatlanul azok vagytok mind akik
még mertek szólni ellenükben egyet is
bizony ereklyehordozók vagyunk
bár holnap talán úgyis meghalunk
s míg lejt a körbe-körbe tánc
a keserédes ódon dallamok nyomán
egyetlen sorba koncentráljuk minden szép szavunk.
S míg döbbenten áll a kósza nagyvilág
mi önfeledten újra dalba-táncba
majd szelíden halkan elmondott imába fogjuk azt
mit mondani nem hagytak s a nép minden fiát
ma kézen fogva úgy vezetjük oltárodhoz Istenünk
hogy ereklye maradjon a szó
és szentséggé váljon minden tisztán megőrzött ige
szenvedünk s elmegyünk
ám megmarad hitünk
túl rajtunk s mindnyájatokon
bérceken lankás dombokon
s mit végleg magunkkal viszünk:
elhullott álmú fényes életünk…

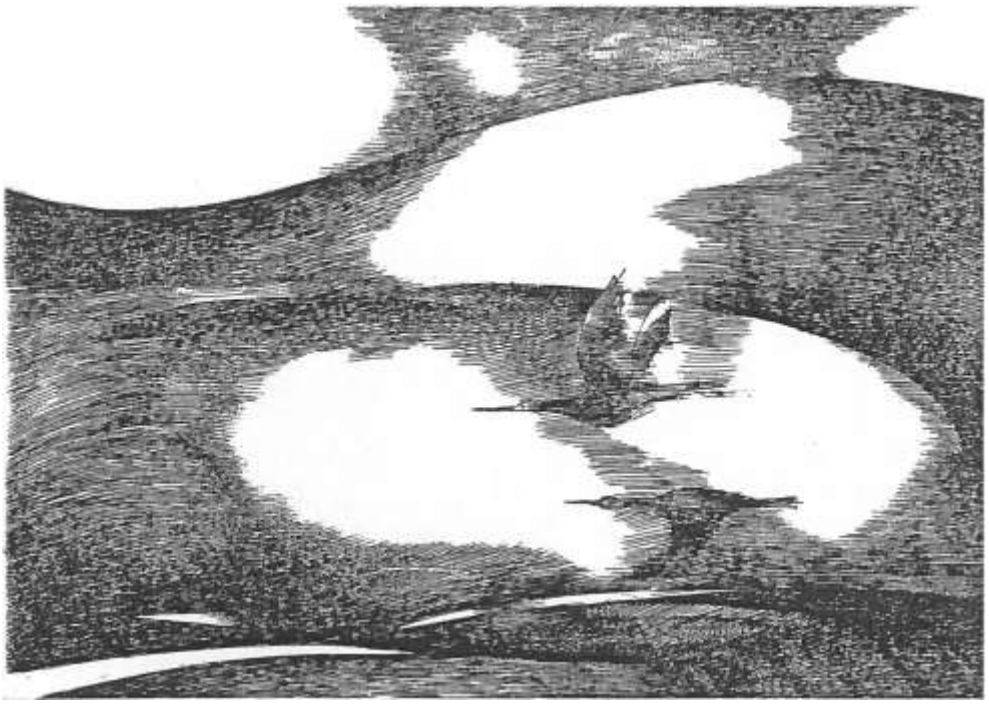

Titkos tájakon

In memoriam Huszárik Zoltán

A titkainkat nem tudhatja senki sem
bár hamvainkon osztozkodnak egykoron.
Talán a szó a tisztán őrzött úgy hiszem
mely túlláthat a léten és e rossz koron.
Míg fanyalogva mondják: ó ez disszonáns
te nem hallgatsz már rájuk s végül senkire
elhullik minden-minden régi-új románc
ám megmarad az érző ható nagy Ige!
Fájdalmad szertefoszlik s tovább él a Szó
letisztul életed s a fényes értelem
mélyében ott a mindig egy-igaz Való
csodálatos hogy szabad volt még értenem.
Csodás hogy hullunk mégis tovább ott lebeg
valami más valami szép egy új jövő
mely úgy rejti el vágyaid s az életed
hogy egyszerűen is lehet előkelő.
Rejtőzve él a művész. Féltékeny kora
mind látni véli s ellenőrzi – képzeli –
minden szavát s nem tudja ez lesz alkonya
már testét-lelkét örvény habja elnyeli.
Utánakap még onnan is. Kiáltozik
hogy rossz és kárhozott ki vele nem gagyog
s míg lelke új életre ismét kárhozik
az üldözöttnek tiszta fénye felragyog.
A titkainkat nem tudhatja senki sem.
A rejtelem teljesen úgysem osztható.
Marad s vezet az égi fény s az értelem
melytől a felkent művész meg nem fosztható.
A titkaink akarják mégis egyre mind
s ha írnak egykor csonka szegény krónikát
piheként szállnak körülöttünk álmaink
de meg se látja – egyet sem – a vak világ.
Ó titkok vágyak távoli csodás hazánk!

ha járunk olykor bíbor tenger partjain
arany fényben fürödve újra hatsz miránk
és sorainkban minden tájad visszaint!
A titkainkat nem adhatjuk mégse át
mert szólanunk csak furcsa jelképben szabad.
A színarany sugarak végső dallamát
őrizve zengjük. Általunk lehetsz szabad.

Utószó

talán a szó talán a kép talán a régi szép igék
hozhatnak enyhülést e hulló édes hasonlott koron
talán a fény talán a csend talán a felszálló pihék
maradnak meg nekünk csupán majd általunk és egykoron
talán a volt talán a lesz talán a nincs talán a hit
ragyoghat újra fényeskedve mind értünk velünk nekünk
talán a még talán a már talán a bár talán a hisz'
mentheti mélybe hulló gyarló és pazarló életünk
talán a nem talán a hagyj talán a látnom nem szabad
vezérli őket mind hogy tőled egyre nagyobb távra még
eltávolodjanak és hangos szókkal kiáltozzanak
hogy ne hagyd őket ne hagyd el maradj és mentsd meg életét
talán a csend talán a hang talán fényes értelem
hozhat még változást korunkra és a szép utódra is
talán e pajzs e régi szép igék hadával védhetem
szétporló életünk emlékeink hamvát utánad is

Becéző nyelvtan

szavacska szócska igécske locska
főnevecske szó-cafatocska
igenevecske volt időnek mocska
illat-emlékből lett rossz szagocska
hitecske tudáska szemléletecske
hazugságocska és ígéretecske
szószegésecske meg hitéletecske
bolond vén kecske ő kivételecske
melléknevecske mely rőföcske ócska
kalandocskákhoz és volt-van szatócska
szívecske reményke kívánatocska
ó-hangulatocska jó patakocska
névutócska szent színlelésecske
majd névelőcskében dúlt reményecske
mint víg partifecske e libbenésecske
hullunk míg csiklandoz nevetésecske
hazácska ballasztos hangzásocska
lopkodó idillhez hangulatocska
kitartásocska ó nyelvtorna hoppsza
ide a bukszát te jó bankárocska
hadseregecske hol jó fegyelmecske
terel az akolba buta népecske
háborúcska nincs kíméletecske
hulltukon misécske zengedésecske
hamvasztásocska jó atombombácska
kalászka madárka nem lesz több kalácska
csak ütközetecske meg áldott sok csatácska
röhög a bunkerben csalócska-patácska…

Bükköt álmodó

Én a kertembe bükkfát ültetek
erőset sudárat büszke példaadót
minden levelén csendes üzenettel
hogy vigasztalja a mindig fáradót
alatta pihenve minden újra éled
törzsét átölelve majd új erőre kapsz
tövében terem meg erdőnek növénye
közelében élve csak jó úton haladsz
én a kertembe bükkfát ültetek
szép sima törzsűt és mindig kedveset
s tán kertben élve házi bükkfa lesz majd
minden mozdulata egy élet-lehelet
tavasszal halványzöld csipkeruhát ha ölt
s szép szürke törzsén egy vidám csuszka fut
fejreállt világunk új reményt remélhet
és messze űzheti a gondot háborút
én a kertembe bükkfát ültetek
rigónak cinkének lombos szép tanyát
dallal és virággal köszöntünk s magunk
szerényen húzódva lessük aranyát
a csendes alkonynak életzáró s mégis
mindig csak újrakezdő ünnepnek megint
s míg halvány dalaink dús erőket adnak
szemünk az újonnan jövőkre tekint
én a kertembe bükkfát ültetek
párosat sudárat és nagy égre törőt
körötte tanyázva csak jókat gondolunk
és tervezhetünk egy ékesebb jövőt
alája leülve a verőfényes reggel
vidámabban indul és felhőtlen rezeg
a tollban a szóban az örökkévalóban
egy földöntúlian édes valótlan élvezet
s ha hulltommal egykor majd ő is szomorú lesz
ti mondjátok el neki hogy többé nincs miért
mert létünk egy újabb térbe érkezett el
hol tovább ragyoghatunk mindenkiért
s mert kertembe idéztem büszke lelkű lényét

a reményt majd ő adja helyettem tovább
minden ékes tavasszal a fényes égre nézve
helyettem zengje a lét tiszta dalát

Palackposta

mint vízben csobbanó
reménykedő és csillanó
szerelmes üzenet
most embertársaimhoz fohászkodom:
az ugye nem lehet
hogy mindent összerontsatok
s nekem csupán dalom
szerény dús hangjaim
maradjanak?
mint vízben csobbanó
ledér szerény halvány üveg
úgy távolodnak hangjaim
míg önmagammal vitatkozom
s minden hangomban őket tükrözöm
s talán a csend falait öklözöm
a locska tenger távolodó hangjain
úgy tűnnek messzeségbe vágyaim
hogy nem is érthetem
tegnap még mivel vádoltalak
te szegény önmagad ismétlő nagyvilág
mint vízben csobbanó
locsogva elfutó
hangulat-üveg
tudjuk ma még beszélhetünk
ám reményeink
mint víz hátáról foszló tajték
úgy szállnak szerteszét
s csupán a messzeség
őrzi még hangjaink
emlékét talán
s ha dübörög a mély
és magának kívánja mind a felszín
összes lényét s dallamát
míg beléveszve hullunk tán mámorosan
dallamunk s hangjaink
visszabömbölik a mély
dübörgő énekét:

a fenn s a lenn
egyaránt végtelen
vele majd egyek leszünk
talán
mint vízben csobbanó
palackposta villanó
kénköves fényeket
tükröző s tovaillanó
szerény hétköznapi csoda
úgy hullnak szavaink
míg záporozva korbácsolja végtelen
a Mennyei Végtelen
igen tudjuk palackposták vagyunk
ma még egy végsőt villanunk
Uram mi üveg-mélybe zártan is
oly ígéretesek vagyunk
veled és általad is
semmik vagyunk

Hervadó táj

A pipacsok már lassan elvirulnak
s csendes közönybe halványul a táj
míg társaink hallgatnak s eladódnak
a végső óra ítéletre vár

Most csendes édes bodzaillat hullik
s fölöttünk hárs árnyéka imbolyog
a kép a táj a messzeségben múlik
lelkünkben kósza érzés dúl forog

Egy halvány csendes régi vízióra
egy gesztusra vár hallgatag hadunk
ám döngve hull az irgalmatlan óra
és elkongatja: álnokok vagyunk

A pipacsok már lassan elvirulnak
s a táj fölött egy régi hang suhan
köröttünk szirmok bennünk álmok hullnak
és köddé leszünk lám mindannyian

Míg elmerengve tűnődünk a tájon
észre se vesszük időnk rég lejárt
csak heverünk ez égi illat-ágyon
és elfeledjük lelkünk mire várt

Vízen lebegve ér a végső álom
mely szenvedéllyel magához fogad
pipacsok bodzák leheletén s hárson
susogjuk: hoztunk s vittünk álmokat

S egy halvány súgott fűlő lehelettel
még visszaintünk: barátok, adieu!
a neveinkről hulló ékezettel
köszön az egykor földre érkező

Pipacsok bodzák halk virágok látják

a táj fölött suhanó lelkeket
a búcsúszót kedvesen állva várják
emlékünk ennyi: hullt por integet

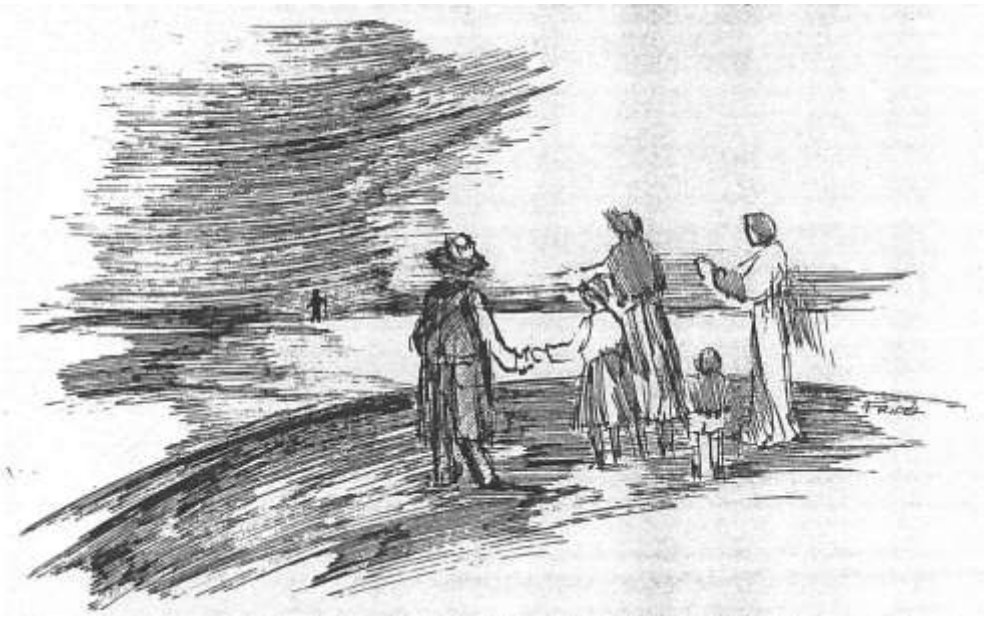

Bibliai tájon

A halványuló bibliai tájon
egy csendes hang suhan: tán végzetünk
míg rezgésein elmerengve állunk
utolsó felvonáshoz parthoz érkezünk

Ciprusok cédrusok és olajfüzek állnak
hol csendbe fúl a végső lehelet
magányos lelkek végzetükre várnak
tudván tudják: immár elérkezett

De hogy ki ő azt most még nem is sejtik
csak várják némán főlehajtva ott
hol minden vágynak morzsáját elejtik
és elsúgják a végső mondatot

Köröttük állnak szeretteik némán
mindenki s minden ünnepélyesen
halk fohásszal és hullt karokkal bénán
üzenik: ennyi volt a végső szerelem

A locska partokon vadnefelejcsek
és kölyökbodzák susognak felénk
míg távolabb a harcok s vad szerelmek
búcsúztatnak és súgnak még reményt

Most halványulnak mind a régi szirmok
és lombjuk hullatják a cédrusok
illatos nyárfák alatt szépség s kínok
küzdenek s velünk hullnak lágy dalok

A halványuló bibliai tájon
mint pillanat mint égi-szép idő
egy halk suttogás suhan hószín szárnyon
elérkezett az ismét elmenő

Halk villanás és csendes óra száll most
a külső-belső tájra egyaránt
és egybeölel pusztaságot s várost
megoldva minden régi-új talányt

A bibliai tájra béke hullik
többé már hallani sosem lehet
a csatazajt mely fény-szépséggé múlik
ez végzetünk e végső üzenet

Parti idill – kék színekre

A parton halványkéken állanak
vadnefelejcsek. Kedves szirmukon
halvány remény. Tán késő hulltukon
merengenek. Lényükből csend fakad.

Köröttük encián s mélykék a szárny
mely vígan surrog: száz szitakötő.
E locska part e végső kikötő
mindegyik végzete: hulló talány

számukra tán. És csendes dallamot
susog a kósza szél. Bágyadt dalán
üzennek régiek s te is talán
úgy érzed nem lehet nem hallanod

hogy veled hulljon semmivé a táj
s mélyében minden baj minden mi fáj.

Táj – lélek-tükörben

Patakká csobban szét a lét, a táj.
Elmúlik minden, ne aggódj, mi fáj.

Virág lehull, kihúny a képzelet.
Szétporlad minden szó, mint életed.

Halk dallamok mind csenddé foszlanak.
Emlékük emlékeddel itt marad.

Illatos áldozat erőd, a szó.
Mind Isten-lényegű, örök-való.

A színek, formák benned omlanak.
A lények árnya is te vagy magad.

Kék csobbanás a vízben: jégmadár.
Mint eltávozó lélek, égre száll.

Habokból kelve, szárnyát bontva ér
másik dimenzióba, újra él.

Körötte élnek szín-testvérei:
szitakötők, vizeknek őrei.

S a parton halvány nefelejcs-fejek.
Kedves színükben múló élvezet.

Majd ráfelel egy csoport szarkaláb.
Dús kékkel zengi mennyei dalát.

Erkélyen testvérük: levendula.
Dús illata, mint égiek dala.

Rájuk tekint az égnek kékje még,
mind egybegyűjtve lényük lényegét.

Kertekben zsálya nyílik s violák,
ártatlan szemű, csendes ibolyák.

Arrébb a kerti tradeszkancia
kék szemecskéi: ég-esszencia.

Kék ég-színével kiemelkedik
a többi szín közül, s fényeskedik.

És felidézi hajdan-volt szemek
színét, s az ég most egyre ránk nevet.

A nagyszülők szeméről hoz varázst:
egy régi, huncut összevillanást.

És annyi emlék hullik újra el.
Talán a szél, talán szívünk felel.

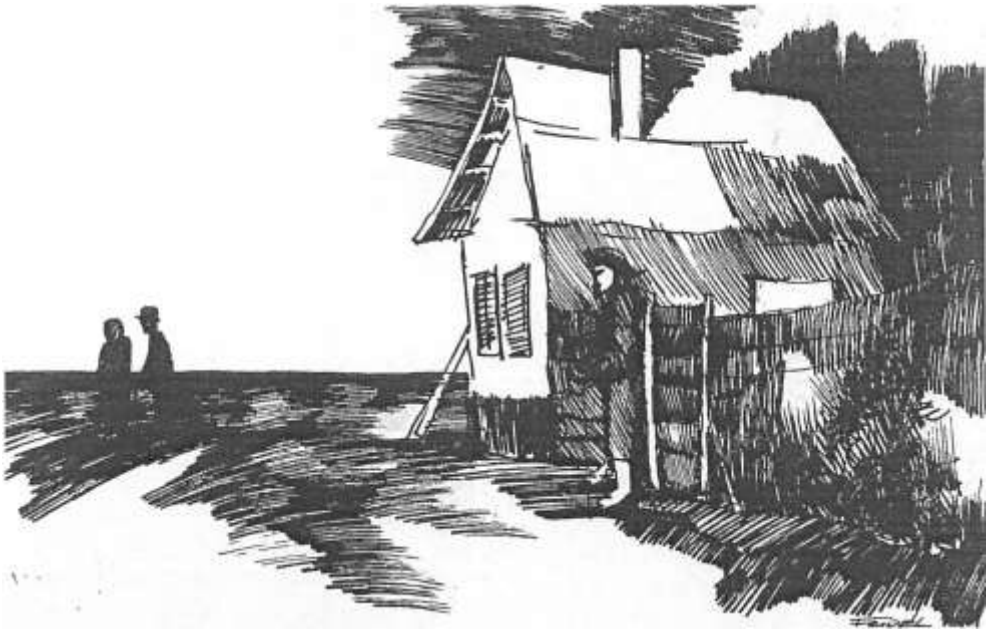

Örök mozgás

Ma minden egyszerre mozog. Halk szél susog.
Egy hajló mozdulat üzen: lágy cédrusok.

Csúcsukon őshazai szél lobog talán
létünknek szivárványtörő vad alkonyán.

Azt súgja: hajolj velünk együtt csendesen.
E mozdulatban velünk száll nagy Végtelen.

Míg örvénylünk s kavargunk lágyan semmivé
mozgásunk megmarad s leszünk mindenkié.

Most együtt hajtjuk tengelyén a vén világ
minden csöpp lényét s zengjük mindenek dalát.

Ám szálltunkban a vad vizek szilaj szavát
visszük döngölve szirtet s emberek falát.

Az óceán vad mélyéig kavarva döng
ordító énekünk a fékevesztett csönd.

És egybemos élőt s élettelent megint.
Kavargó vesztükön kacag s nagyot legyint.

Pofon legyintve hull a semminek pora.
Minden szemcséjén lét-reménynek hullt dala.

A porszem és a vízcsepp egyként száll vele.
Nászukból kél a vad vizeknek éneke.

Termékeny földdé lesz mindez ha múlt a vész
és partra rakva örvénylő habot idéz.

S belőle kókuszok teremnek dús kalász:
aranyló végtelen hullámzó nagy varázs.

Míg perzselő nap érleli gyümölcseit
ő mégis hullámot idéz tört fényeit

egy hajdani vad ős-tengernek s úgy ragyog
hogy elkáprázol újra s tisztán láthatod:

a víz a szél az éteri a mennyei
mind egyazon Erőnek édes kincsei.

Belőlük vagy. Belőlük élsz s míg csend ragyog
magukhoz vonnak társaid a csillagok.

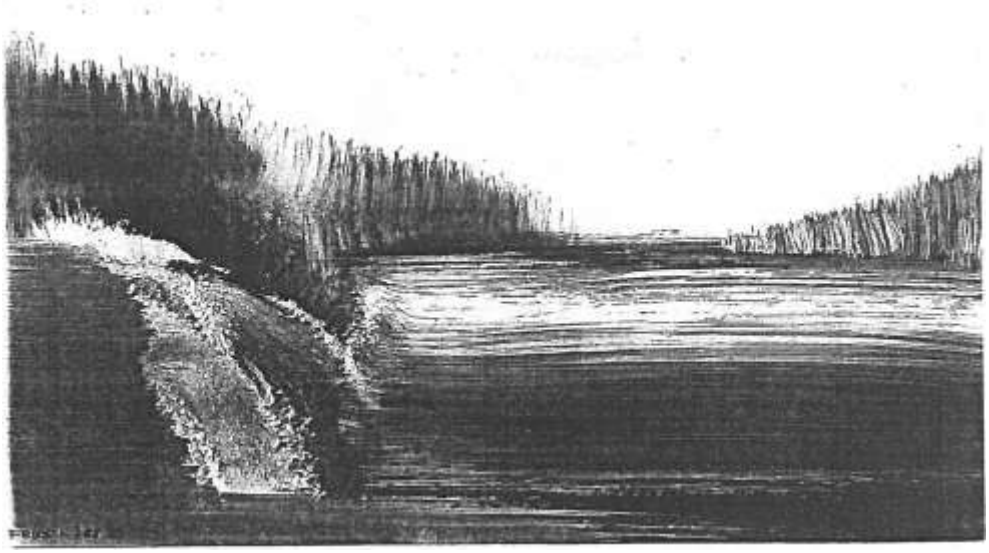

Elemek tánca

most szélben hajló gyönge ág vagyok
majd én suhanok fecskeszárnyakon
habok sodornak csöppnyi fényükön
s mélyemben tűz lobog örök vadon
egy partra vetett gallyból lettem én
halálra tettek s zöld lombom susog
maholnap árnyaim mélán vetem
a partra s ágaimon mókusok
futkosnak fel-le s színes szép madár
fészket rak rajtam hűvös reggelen
csivogás-nyüzsgés rontja csend szavát
belőle élet lesz: csöpp végtelen
az élet-nedvet mélyből felhozom
gyökerem mind erős kapaszkodik
táplálom lombjaim és gallyaim
hozzám a többi lény ragaszkodik
a szélben szállva másik ős-elem
súlytalan levegő az éteri
bennem magasztosul s míg játszom én
ő viharként a társaim veri
villámot sújt és porrá égeti
a rossz fölösleget vad tűz lobog
riasztja messziről a lényeket
mélyében minden izzik és forog
majd jó eső szelíden öntözi
és sebet gyógyító széles folyam
kanyarog ott hol tűz-erő
a tájba mart s nyomán élet fogan
és zsenge fát terem völgyön-hegyen
a barna föld sötét vagy dús vörös
izmos törzzsé nevelve gallyait
hogy égre nyúljanak és körkörös
hullámzó mozdulattal lengjenek
örvénylő szélben hűvös hajnalon
s az öt elemnek áldozzák hitük
némán a fényes örök partokon

Vizek mélye

végül úgyis mind víz-mélyre jutunk
és fellobogva zengjük énekünk
mint tiszta fény addig is áradunk
jó hogy lehet még mindezt értenünk
ma elemek harcává süllyed el
mindaz mi szép lehetne jó erős
hulltunkban ős-erő száll énekel
lehettünk volna ezredvégi hős
ám semmi nem maradt csupán a dal
bűvös igék sora szabad varázs
de száll a szélben s porfelhőt kavar
egy más erő egy volt-van villanás
virágaink maradtak kertjeink
hol hullt harmatban hűvös reggelen
zöld száron ringnak még erényeink
minden csöppjükben szárnyas végtelen
végül úgyis mind víz-mélyre jutunk
szabad tavaszra vár az ős-erő
és minden ősünk bátyánk és húgunk
velünk dalol: utunk előkelő
a harcias elemek hullanak
s velünk a Jó marad a Fény a Szó
a lények léptei kitartanak
mindez szabad és oly nekünk való
leszáll az éj és kékje dús palást
a földre oltalomként ím borul
eggyé fogadja mind ez áradást
nyugodt mélyében minden elvonul
s míg víz mélyére szállnánk megmarad
a Szó a Szépség s minden Lét-Ige
mint szétterülő ékes szárnyakat
viseljük: ősi hangunk ez Zene

FRIDELL

Az öreg lázadó

Én csak azért is mindig más leszek.
Nem környalok, nem szenvelgek, nem árulok hazát.
Szavak színek és régvolt hangulat
lebegnek s tiszta fények tükrözik szívem dalát.
Én nem hígítok nem tuningolok
nem hiszem el hogy csakis így szabad ragyogni már.
Mint fényes ösvény hív a Végtelen
s végén egy más dimenzió szabad világa vár.
Én nem húzódom s nem helyezkedem.
Helyettem megteszi sok más szegény megalkuvó.
A csendes alkotás az életem.
Maradtam lényeknek barátja békés földlakó.
Én csak azért is mindig más leszek.
Míg más acsarkodik s veszettül más húsába mar
nekem elég egy csendes tiszta zug
hol halk zenével szólhat ódon hangokon a dal.
Én nem kívánok osztozkodni majd
ha jönnek újra boldog fénnyel újabb ünnepek.
Én akkor is egy sarokban ülök.
Sallangok híján mindig régi önmagam leszek.
Én nem kérem hogy ünnepeljenek.
A nagy hűhó nekem zajos taszít a hangzavar.
Elég ha hagynak békén lenni még.
A túl sok hang túl disszonáns vad érzelmet kavar.
Én csak azért is mindig más leszek.
Elvárom tiszteljék e csendes régi vágyamat.
Ha szeretnek halkabban kérjenek
hogy nyissam meg nekik ódon kapum s a házamat.
A tiszta gondolat még rámtalál.
Előtte mindig nyitva ajtó ablak s szívem is.
Ha megtisztelnek mindig így tegyék
s én széjjelosztom lelkem minden álmát kincseit.

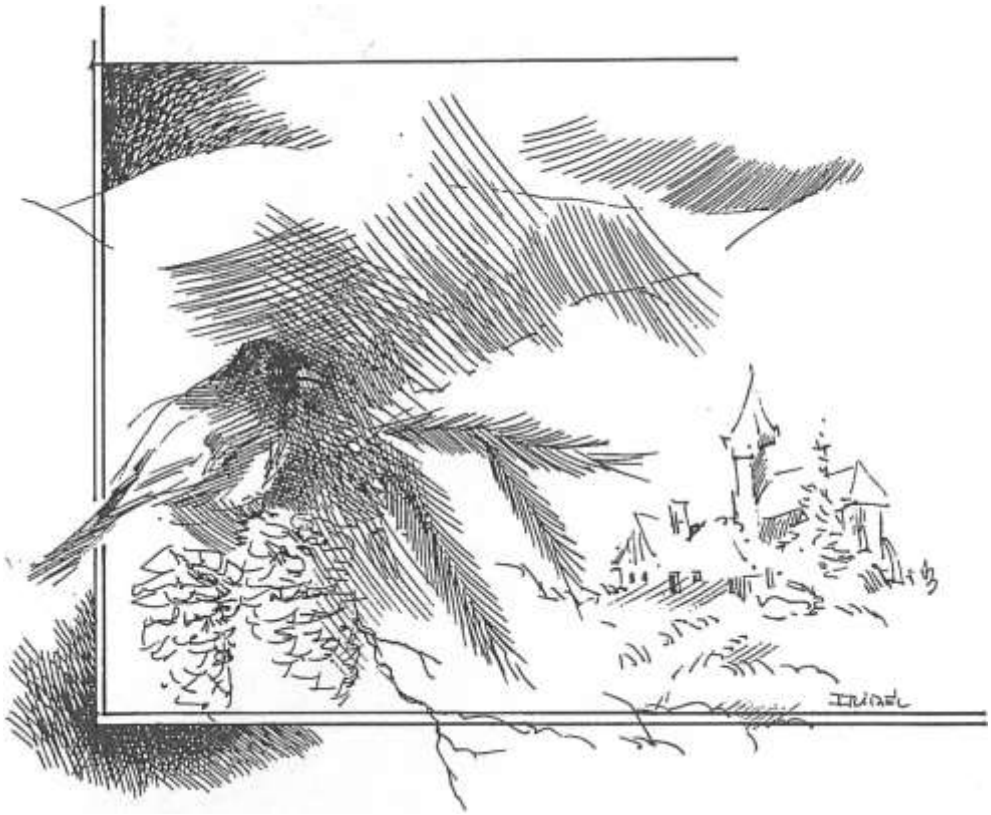

Hintázó

rigót himbál az ág
mint nagymamát a hintaszék
s az égi szent fuvallaton
álmodva ring madár és fészek
álmot himbál az ág
s az apró sok kis eszme-morzsa
hullongva száll
mint megtépett levél
felhőt himbál az ég
s míg nézed merre porlik
a sok vízcsepp mint hófehér
habos cukor
a végtelenbe réved
tekinteted s egy pillanat
alatt lesz semmivé
angyalt himbál a tér
mint víg rigót az ág
és csendes áhítat
leszáll a tájra mégis
e tépett hajnalon
vad korszakon
rigót himbál az ág

Kétarcú világ

A társaimnak olcsó móka kell
Én csendesen szeretnék élni még.
Színkavalkád ordít s nekem ezer
zöld árnyalat dalolja énekét.
Míg más nevet s csúfondároskodik
nekem a szép szelíd szavakban él
mindaz mit el kell mondanom neked
mit el nem durvult lélek még remél.
A környező világ clip-villanás.
A belső út zenéje tiszta hang.
A lélek minden újabb grádicsán
úgy csendül rá mint aprócska harang.
Nektek kastély kell óriás vagyon.
Én hajló fák alatt írnám meg azt
mit mondanom lehet s szabad szavak
súghatnának még halk szerény vigaszt.
A társaimnak olcsó móka kell.
Nekem csupán a szárnyas Végtelen.
Fülem nem hallja meg a durva szót
de minden rezdülésed érthetem.
Az út mentén ezer színű virág
és ékes zöldben fű és táj ragyog.
Minden lélegzet újat énekel
és ráfelelnek halkan csillagok.
A társaimnak kell a móka még
s míg fosztogatva zsákot tömnek ők
a képzeletnek minden szép színén
hagyják el őket mind az elmenők.
Utánuk békesség mély csend marad.
Mélyében annyi szó továbbrezeg.
Így foszlunk egykor mind el semmivé.
Maradtunk voltunk lettünk emberek.

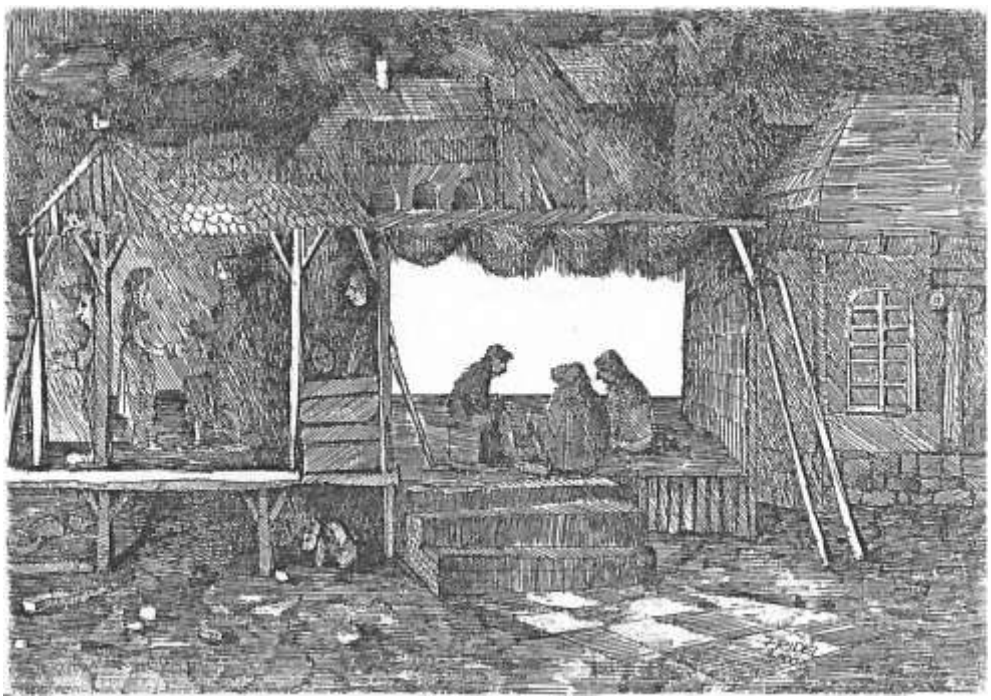

Spleen

Csak azért is magyaros e – rímek

Már nem írok, mert nincs kinek.
Még volna miről, de nincs, nem lehet, minek.
Köröttem locsognak ócska érdekek.
Szívem dobog – még – ám szavaim ki hallja meg?
Tagadnak, rejtenek, újraköltenek.
S ha írnék: ezeknek? azoknak? pár szótagom remeg.
A szélbe suttogom maradék szavaim, ő libben s fecseg.
Nincs válasz. Sodródik minden. Rám föld hullik s eltemet.
Tán tisztelnek, el is hiszem, mégis csak futtatottak kellenek.
Minden könyvre valóm fiókban, hol hever kiadatlan, aztán szünet.
Ki is olvas ma már? Különcök s öregek.
A többi hálón lóg, „csetel", facebook-ban tetszeleg.
A vén Aczél a pokolban felröhög, és minden szárnysegédje dől: nesze neked!
Szavaim szétszórom, Istenhez küldöm mindet, Ő érti meg.
Itt lent lotyónak, famulusnak milliárdok hullanak, ejtőernyőjük köröttünk lebeg.
A világ még mindig nem érti, sose hallja meg.
Nem látja, mindez milyen céltalan s beteg.
Már nem írok, mert nincsen kinek.
Fiókba zárom kincseim, tán érnek még, de a jelenkor nem emészti meg.
A palotákban odaliszkek, mazsorettek, „+ 1 titkárnő"-k lejtenek, fetrengenek.
Vén pohos had les rájuk – alulnézetből – hájuk, szájuk, kezük remeg.
Ez még felcsigázza tán. Nem hallják, nincs több idő, mindnyájuk mehet.
Hulltukban: sansz? megbánás? Na ne! Ha tennék is, már nem lehet.
Nem írok többet, hát hagyjatok! Érdemtelenként büntetnek, kilöknek, nem értitek?
Egy szívnek sok ez! Mikor ébredtek, szerencsétlenek?!
Nem írok. Nem akarok. Míg az utolsó vers észrevétlen a Végtelen felé lebeg,
Egyre úgy érzem, nem lehet. Bár sorsom ellen való, EZ A LÉLEK már nem teheti meg.
Korom, e súlyos béklyó lehúz, tönkretesz, elzár, megvet, élve temet.
Már csak a kérdések rezegnek: minek? hogyan? ma is? kinek?
Mint hulló por, szálló homok, száll és dől és lehúz e múló szerkezet.
Menni, haladni egyre magasba, tovább, ez hajt, míg utolsó percem elpereg.
Mondom, nem írok, s hull a megmaradt szó, mint érett gyümölcs. Lesznek fogadó fejek s kezek?
Rám többé nem tartozik. Készülök, csomagolok, vezekelek.
A porhüvely még látható. Kit érdekel? Kinek számít? Legyek vagy ne legyek?
A választ megadja Hamlet, Mercutio, Avicenna, s talán a hirtelen záruló egek.
A többit ki érti, ki értheti meg?

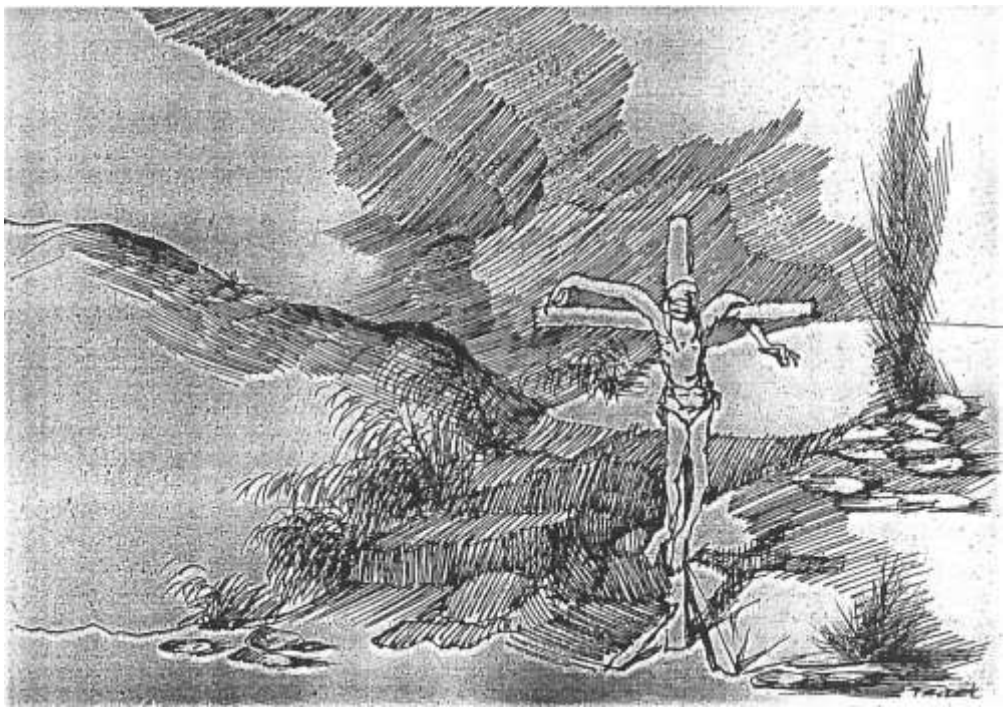

Jégbe fagyva

Egykor majd jégbe dermed a világ.
A hamvainkon lógnak jégcsapok.
Zöld nem marad. Szikrázó jégvirág
zenéje cseng: mélyében ott vagyok.

Ködszürke lesz hol árny esik s a fény
nem mossa tiszta színre volt-valód.
Halott a Mű. Nincs vers se szép regény.
A jéghidegben dal zeng: altatód.

A rezgés úgy szakad. Mélyében ül
mindennek lényege: vesztett csodák.
Ránk nézve józan szándék elrepül.

Csak szánják vesztünk. Pendül most az ág.
Remegve szállnak régvolt illatok.
A színtelenség percre felragyog.

Őszi dal

Ez itt az ősz. Lehullott szirmait
elsuhant fecskeszárny-csapásait
számolgatom. Már búsan hullanak
már elköltöznek fényes nagy csapat
gyanánt. Már záporoznak rám akár
nehéz rögök s én élve érzem át
az eltemettetés súlyát s zaját.
Már díszbe öltözött a nagyvilág.
Már senki nem mondhatja: ó de kár
hisz ők akarják így: gyászos legyen
minden szép régi édes énekem.
S míg őszi sanzonom írom leszáll
valami téli hangulat s beáll
a végleges a nyughatatlan ősz.
A táj fölött a sűrű pára-gőz
mint mindig is az évnek e szakán.
Súlyosan ül a köz hangulatán.
Lehúz? Altat? Befed? Ó drága szók
lehetnek ismét csak mindenhatók?
Igen e förtelmes-drága ugar
már átölel és mélye eltakar.
Nincs más csupán ez őszi nóta, ez
mely lelked mélyében motoz neszez
s nekem sincs egyebem mint ez a dal.
Érzésből is csupán mely felkavar.
Szólanom pedig csak ekként szabad:
más század nyelvén míg időm szalad.
És északon sincs más csak pusztaság.
Már magához ölelt a nagyvilág
s a Pannon tenger habja úgy fogad
mintha magam lennék az a csapat
mely eztán érkezik közéjük el.
Ősz van s csupán hulló eső felel.

Fény-csillámok I.

a csend a hang a szél hullt titkokat mesél
most minden lobbanás álommá lett varázs
a hangok erdején zuhogva hull a fény
s e halk sanzon neszez utolsó ének ez
e kornak alkonyán szelíd szavak után
repesve száll vadul míg benned dúlva hull
minden mi szép lehet utolsó éneked
csillám-fény száll vízen suhanva int üzen
agyő, kedves világ remények s cimborák
s tovább hull milliom darabra s szállni von
fény-porban ékesen dalolni édesen
talán még pár virág hirdetné van világ
mely egykor tündökölt majd süllyedt s kéjjel ölt
és tarka lombú fák álmodva zsonganák
egyszer-volt énekük sudár-szép életük
de száz vihar lobog s a szélben vész robog
kitépni mindet ott hol hatni még tudott
valami értelem de győz a félelem
s derékba törni kész mindnyájunk' cifra vész
lobogva forr a hab hulláma égre csap
s talán csendes szavam maradna boldogan
ha menthetné magát s az égiek dalát
verőfény s tört szavak zuhogva hullanak
mert elmondva csodás minden szilánkja más
temet s magasztosul mi végül mélybe hull
fénycsillám s szótagok tört ívű dallamok
atom csillagpor és becéző tettetés
marad velünk csupán dalaink alkonyán

Csendes őszi dal

átütött réseken
repedt aszfalton át
harsányan ünnepel
a gizgaz és a fű
élénkzöld dal repes
és fennen hirdeti
a természetnek őszies
megkésett mégis oly csodás
diadalát
minden vad és nemes
a szándék és a dal
mely égre tör és csendet törve
apró örvényt kavar
a járda közepén
az utca szegletén
dalolva édesen
fejét feltartva ékesen
magasba törve egyre csak
a sápadt őszi ég felé
hol hűvös szél sodor
megkésett illatot
virágos gizgazok
és zsenge fűnek zamatos szavát
átütött réseken
repedt aszfalton át
és minden dőre zsarnoki
gaz renden át
egy tiszta dal
száll égre most
s a patakmenti partokon
társai kórusa
dúdolva ráfelel:
mi is régóta törjük csendesen
a betonkocka börtönét
tekints le ránk
egy zöld dzsungel van itt
s pár év csupán
és senki nem emlékszik arra már

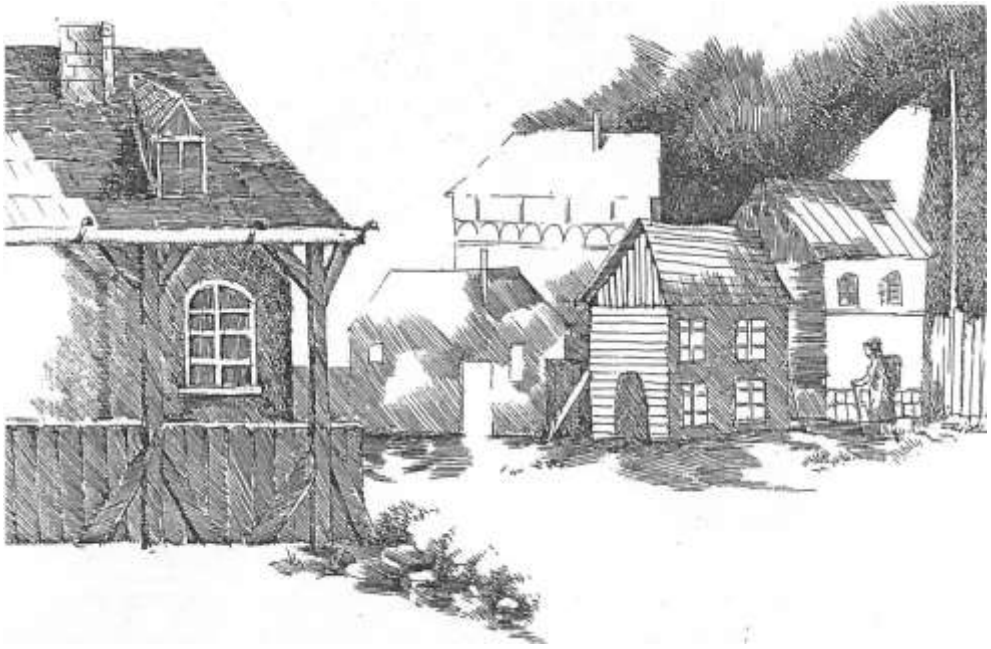

hogy szürkeség és emberi
vad rondaság van ott
hol zengő kórusunk fakad
itt már csak fűsziget
és kéklő vadnefelejcs-sereg
meg gyökeret vert fűzfaág
és nyárfa zsenge kis magoncai
teremnek meg csupán
és porrá ontják minden négyzetméterét
az ember-szándék szürke vad
műveinek
hűvös kis szél szalad
és borzongatja kedves szálait
a zöld csapat aprainak
de íme ott a drága kis gyökér
tudd meg: már mélyre ér
és zengi-zengi szüntelen
dalolja végtelen
e későőszi dalt
lebegj-lobogj velünk
csodáink oszd velünk
és légy erős
akár a fűgyökér
a gizgaz és a késett illatok
szándékok és dalok
már szüntelen

Fénycsillámok II.

mint aprócska nyilak
vagy zápor sávjai
a vízre hull a fény
és egyre hull ragyog
más ez egészen más
különleges
akár a csillagok
és mégis hétköznapi fény
a csendes déli káprázat
ragyog
ragyog
patak vizén
tavaknak tükrös felszínén
aprócska hullámokban
fodrozódva leng remeg
míg egyszer-volt
sosem-volt antik istenek
kacagva ránk nem szólanak
gyermekded játék ez talán
az emberiség dühödt alkonyán
míg új kort nem remél
ragyogva hull a fény
pár fotonnyi remény
és záporozva zeng
mint óda fenséges-szép hangjain
a víz-szimfónia
a fény-szimfónia
az örök dallam
földi-ősi hangjain
remegve hull

Őszi kórus

már csak a sarkantyú levendula
és örökvidám tátika
csacsognak vígan odakint erkélyemen
megnyílt az őszi tágas végtelen
a halvány kék egek
mint tavaszi szirom a völgyön s réteken
repesve tárulnak és színfoszlányaik
oly lassú tánccal aláhullanak
sápadnak füveink és árnyaink
megfogytak táncaink
és itt maradt
e kósza érzés csendesen
füvek illatát szerelmesen
őrzi őrzi egyre csak
a megfáradt csapat
már csak a sarkantyú levendula
és örökvidám tátika
dalolja hogy ne félj
csak áradj áradj ég felé és föld felé
míg hallgatod szíved remeg
szavuk örök akár a természet remek
csodái művei
velük szárnyalni kellene
már szüntelen
meghív a szárnyas ékes végtelen
s te szállsz hullongva most akár
az őszi szirmok sápadt árnyai
tört csillám-fényei
ragyogva már
befog a színtelen határ
de itt a sarkantyú levendula
s az örökvidám tátika
utolsó harsány színei
melengetik szíved
hogy idén utoljára megremeg
és halvány dallammal felel
benned is ez a pár szín énekel

csacsog dalol s felel
még él a nyár
s ma úgy tűnik hogy nem fogy el

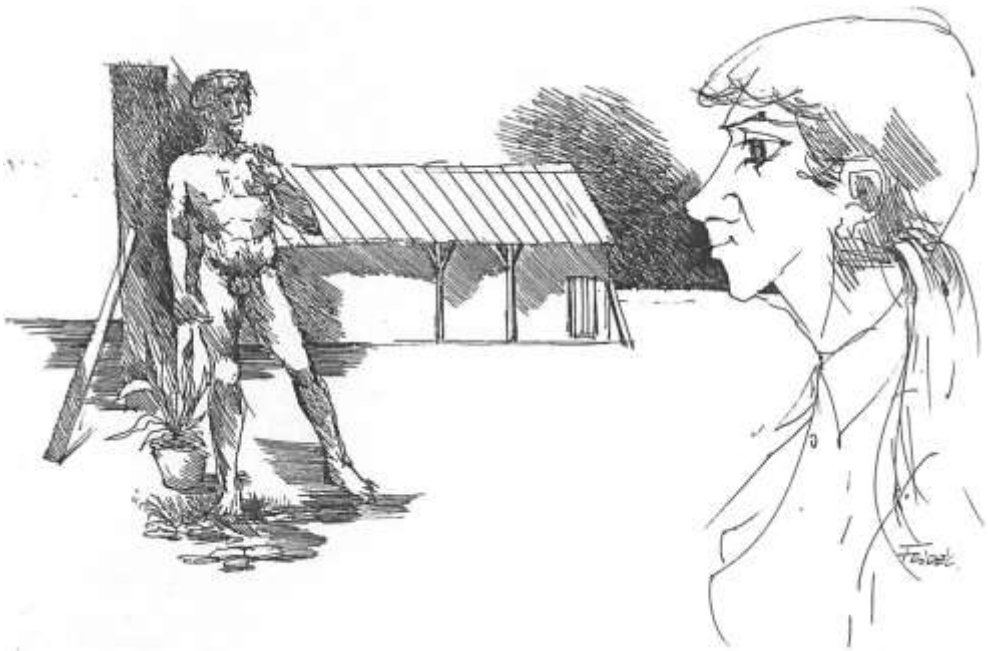

Kristálytiszta

mint kristálytiszta víz
lényünk szabad
a napfény mederig hatol
már minden látható
mélyünkön úsznak csillogó halak
mint kristálytiszta víz
az életünk
talán egy csöpp homály
a mélyben elterült iszap
nincs több mit kérhetünk
áttetsző víz
fényt csillogó csoda
parton szelíd füzek
remények csendek életek
megannyi lélek-palota
mint kristálytiszta víz
lelkünk száll most repül
alattunk csend
talán egy percre visszaáll a rend
a lény mind benne szédül s teljesül
mint fényben víz
és víz mélyén a fény
úgy tükrözi
egymást és teljes-egy világát egyre csak
csupán csak ez maradt e csillogó remény
mint kristálytiszta víz
csacsog csobog hangokká lesz a csend
s a hajló ágakon
partmenti lényeken
egy újabb mindenséget most teremt
él és pereg a perc és csendre csend

Parti idill

ki idegenül nézi annak cérnaszál
vékony kis patak-emlék tán e víz
iszapban fuldokló világ
mely semmi szépet nem terem
ha tél múltával szürke-barna fuldoklás
a táj
s nem sejti mennyi rejtett csoda vár
az itt lakó és szemlélődő emberekre mind
ki idegenül áll nem láthatja meg tán sosem
hogy itt a sárga-barna fű
és halott barna bodza-hadsereg
pár hét után
és változatlan hévvel új életet terem
felzeng a fű-smaragd
majd napszín halvány illatú
pitypangvirágok serege
hirdeti: megszökött a tél
már minden lény zenél
a sárgacsőrű színes tollú száz madár
virágok füvek és a fák
de még a dühödt kétlábú csapat
a betonkocka embere
is feléled egy hangtalan intésre mind
és új életre kél
másnap már minden zug zenél
és csípős szél fut incselkedve át
a megtépázott tájon s jót kacag:
enyém a pillanat
s tiéd az emléke
talán
ha szétmosott agyad
őriz még önállóan valamit
s nemcsak a hirdetés-világ
vadbarom ordításai
és kötelező fogyasztásai
maradnak benne végtelen
reménytelen

ki idegenül nézi annak pollen-ár
a dúsan áradó
tavaszi táj
s talán csak prüszkölésre készt
nem sejti költő-szívnek az
maga az örök tavasz
minden szép áradás és szín-varázs
mely egy intésre szól
s minden szívhez hatol
a szürke-barna rengeteg
s a meztelen-csupasz
télvégi fák
pár heti bizsergés után
valami gyönyörűt teremnek minden évben újra már
ragyog új színekben ragyog
a kósza nagyvilág
és büszke zsenge lomb fakad
hol tegnap apró száz virág
hullatta szirmait
és fűsziget meg nefelejcs-sziget
dalol a cérnaszálnyi patak partjain
hol már csak ritkán zúg az ár
sározva bízó-boldog lényeit
a parti élet furcsa fényeit
ragyogtatva oly szüntelen
akár a percnyi-csöppnyi végtelen
a cseppben is egész világ
míg feldalol a pipacs-hadsereg
a kora nyári mámor kezdetén
míg akácillat mámorít
békát és madarat
s talán a morózus kétlábúakat
is pár parányi pillanat
erejéig s talán
talán
olyankor nem reménytelen
hogy költő-szív is él
e kocka-rengeteg
oly végtelenül szürke világában rejtve még
hogy megsúghassa nékik azt

a röpke pillanatnyi volt-vigaszt
hogy eltűnt már a tél
hogy békák kórusa
és rigó-had zenél
és fecskeszárny suhan
s talán-talán ha olykor méltóságosan
egy piros lábú gólya is
közénk merészkedik
és felcsendül a színarany
síp majd a sármány hangjain
s rá ezüst dal felel
feketerigó énekel
és hajnalig csattogva zeng
a fülemüle-dal
és jönnek tiszta május-záporok
és minden tiszta zöld színben ragyog
olyankor mondd ha mernéd mondani
hogy halott szürke unalmas e táj
ám minden hangja színe villanása s tán
a víznek hűs kis csobbanásai
mind életről beszélnek boldogan
víz-mélyen apró kis halak
csoportja úgy nyüzsög
lárvák és ebihalak garmadája pezsgeti
a most ezüstben csillanó
tavaszi csobogással suhanó vizet
s te észre sem veszed
eltűnt a szürke-barna táj
a teremtésnek élő színei
ragyognak egyre s fújják ezt a dalt:
ébresztő emberek
ma még lehet
vigadni ünnepelni észrevenni életünk
gyere dalolj velünk
vesd le a szürke-barna színt
s zöldülj dalolj velünk
ma még lehet

Az elnémítottak

Ötvenhat tiszta emlékének

Mindenki néma volt
csupán az őrült szónokok
harsogták rend és béke van
miközben hangtalan
patakként folyt a zokogás meg a vér
bitófán lógtak jobbjaink
és elbujdostak véreink
Azt hittük még lehet
reméltük még szabad
de lassan suttogássá lett
minden szép gondolat
kimondva s némán tudtuk: nem szabad
többé már semmit nem lehet
Suksükké lett az eszme tán
mely újabb kornak hajnalán
hirdette: mindenki szabad
és bagadozva félig részegen
makogták el hóhéraink
amiről tudtuk rég hamis
lopott a szó s tán hangja is
A förtelem vonult fel minden tavaszon
az uniformizált platformokon
úgy tettünk mintha… s közben kuncogás
másfelől néma zokogás
rázta a gyermektesteket
tudtuk hogy mindez nagybeteg
és félig rothadó
vagy talán teljesen
elaggott esztelen
nyomorult hazug-bajnokok
illúziója csak lehet
Ó, emberek!
miért van mindig így?
miért hogy rendre győz a gaz
és elnémítva lóg a fákon minden eszme mely
fellelkesíthet annyi testvérünket
minden korban minden életen?

s miért hogy veszni hagy
mindnyájunkat a néma hallgatás?
Mindenki néma volt
ötvenhat füstös hulltakor
és hatvannyolcban újra hallgatott
és nyolcvannyolcban is a litván hullahegy fölött
s a megbombázott grúz hegyek
visszhangként mondták: ugye, megint
mindenki néma volt?
akár a holt
a szent hegyek lábánál lőve kötve s minden éktelen
halálnemmel és újra néma volt
és jobban tudja nálatok a gaz
hogy nem kell eszme többé már
mert semmi nem igaz
csupán a némaság
mely meggyötör ha ránk szakad
keresztként nyomja válladat
a hangtalan
íztelen-szagtalan
emléktelen és mindig védtelen
szegény-szegény
zokogó-kuncogó
reménykedő és hirtelen hitehagyó
elárvult néma nagy sereg
úgy hívták őket emberek
valaha tán
s egykor valamikor
a gazok hulltán s valaminek hajnalán
fellázad ellene
gyávának nevelt gyermeke
mert ő se tűri többé már tovább
a felmenők gyalázatát
és így szól: nincs több némaság
meghalt a gyávaság
de addig néma csend honol
és ismét nyögve és kínlódva szónokol
a mindörökké esztelen
harsogó hazaáruló
a selyembe-bársonyba öltözött

Mr. Suksük és Mrs. Ezmegaz
mögötte sunnyog Mr. és Mrs. Bratyimutyi
és eladó az egész világ
már megint s mindig egyre eladó
mert a sort vezeti
az eszmei pederasztia
s követi Sodoma és Gomorrha!
Igen, akkor minden néma volt
és legboldogabb volt a kisimult arcú holt
mert köztetek
többé élni már nem lehet
ti ember-imitáció
szörnyetegek!
ti fajzott génű hazaárulók!
el mind vele!
pokolba mind e dögletes
vonulni képtelen
csupán nyomulva törtető
és reflexből is hazudozó
bandával mely ma nagy zabára hív
na nem téged csupán a talpnyalók
népes hadát
és felfalná jövődet és az eztán termő garmadát
nemhogy a bús jelen
minden csodáját s főleg mindazt ami ehető
no és hát iható
utána jót böfög
utána jókat csandázik és nem zavarja már
ha látod is
ha megveted vagy arcul ütnéd
hogyha lenne még
aki ezt megteszi
aki ezt emelt fejjel még meri
Győzött a némaság
szívének mélyén remél remél az ifjúság
ugye hogy még remél?
a Pannon-tenger talpad alatt zúgó vizeinél
talán
bizony
mégis mindig remél

Könyvünnepen

Ki itt belépsz
kérlek vedd fel minden reményedet
nézz jól körül
ráérősen alaposan
ne vesszen egyetlen mozzanat se kárba
hisz az idő sodra úgyis elvisz
a végtelenség úgyis eltemet
Megannyi könyv
megannyi magányos óra
mely érted neked is pergett némán el- s tova
de hiába egyetlen másodperc se múlt
ne hidd
hogy az életünk ennyire céltalan
hogy a sorsunk mindörökké mostoha
Ki itt belépsz
vértezd fel jól magad
örömmel búval
ne bánd ha ismét szapulnak bántanak
csak lépdelj és nézelődj
mert létednek ez valódi színtere
itt is kísér egy boldog szomorú dal
Míg a csendben magányban alkotó
világtól elvonult művész keze
fellibbentett valami láthatatlan lapot
akár a hűvös nyári reggelen
a szertefoszló tejfehér éteri fátyol
a hegyektől ölelt tágas völgyeken
veled s neked hagyott egy mesét egy hangulatot
Ma így ébredezel
te is és társaid is jól tudom
halkan lépdelve csatlakoznak
halvány színekkel ránk köszönt a nyár
és a megfáradt bízó kezek
ma ismét nesztelen fényes
emlékek között lapoznak
Vedd őket és vidd el magaddal
megannyi emlék és felfénylő csoda

s hogy kortársak üzennek vagy távoli ősök
mindegy hiszen
a fő hogy értünk születtek velünk élnek
zizegő könyvlapok illatos áhítatában
ezt az emléket fogd és vidd el csendesen haza

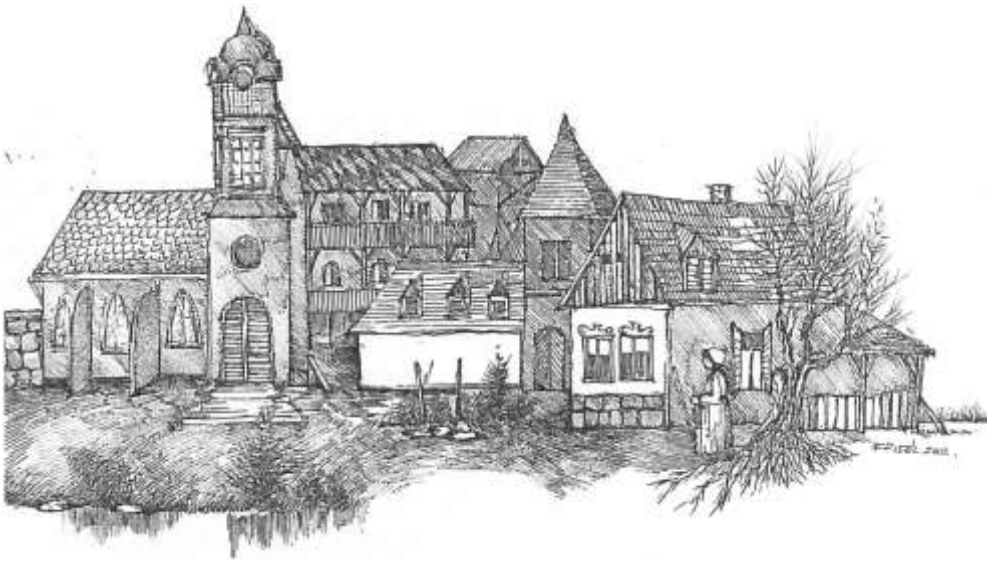

Írás

Betűimen szelíd sugár suhan.
Ma csend az úr, de lényünk boldogan,
ragyogva árad. Hirtelen betölt
a Mindenség csodája: ég s a föld.

Lebegve illanó vonásain
papírra hintett szó hull: társaim.
Parányi mozdulat az ékezet,
mint árnyak, fények s múló élvezet.

Az interpunkció hiánya old.
Szabadságában csillan víz s a hold.
A kunkorodva vont betűk: színek.

Nem érthető talán mindenkinek.
A libbenő vonás emelkedő.
Uralja értelem s szelíd erő.

Megtisztultan

Ma már tudom a célom. Megsegítenek
utam vezérlő áldott jó kezek.
Pályám rögös volt és nehéz kegyetlen
míg meg nem tértem én s bölcsebb nem lettem.

Eszetlen futsz a falnak. Ifjú hév vezet
míg csendesülsz s nem vágysz erőd felett.
Egekre zúduló panasz és óhajok
nem tetszők ott az Úr előtt. Eloldalog

a kedve néki is. Dalok- s imába fond
a lényeget s szerényebb kedvvel áldva mondd.
Tekintetem úgy őrzi még a gyermeket.

Ma is mint akkor is kézen fogván vezet
egy jó Erő egy indulat s hozzá a szárny
suhan neszezve. Lépdelek. Nincs több magány.

Tartalomjegyzék

Ima
Gyöngy
Fosszíliák
Szöcske és kaktusz
Lények tánca
Formai tökély
Ars poetica
Alkonyi imádság
A céda és a balga
A koponya románca
Világ papagája
Történet
Alkonyi fohász
Egyedül
A tudás fája
A művész
Kobold
Kés
Áldott
Csendes eső
Iker-játék
Eső-szimfónia
Szél
A bárka
Testvériesen osztozkodva
Úton
Árnyalatok
Visszatérés
Fércmű és remekmű
Ősi sejt
A költői mesterség
Jelenkor
Gyűlölet nélkül
Isten áldása
Kegyelem
Csillagpor
Tétova temetőlátogató
Gyermekkori emlék

Áradás után
Korszakváltás
Portré
Árny-idő
Nagyharang
Az Isteni Mű
La voragine
Ima az erdőn
Altató
Forró akác
Végzetes vonzás
Éj
Tulipán
Karácsonyéj
Téli álom
Végszó
Lények zenéje
Szél a vízzel
Drakula éneke
Üzenet a mából
A semmi éneke
Reggelek – ma és akkor
Fény-zápor
Átváltozás
Mégis
Barbárok gyermeke
Rendteremtő szavak
Ezek és azok
Credo
Mennyből az angyal
Lehullott levél
Földig szakadt ég
Dermedt bodzák
Reggeli jambusok
Őszi búcsú
Kék éjben
Mint a ló…
Nyelve-fosztott nemzet – a magyarokhoz
A nagy találkozás
Októberi táj

Kwai
Magyar táj
Nyár-búcsú
Az úszó sziget
Ezredvégi fotográfia – szelencébe zárva
Nyári szimfónia –rigóhangokra
Régi magyar versek
Tavaszi búcsú
A kővé dermedt erdő
Éteri emlék
Kő-rengeteg
Az idősíkok határán
A Nap halála
De profundis
Magányos szirt
Echo – búcsúzóul
Márai
Megfordult idő-tengelyen
Éledő táj
A megtiportak
Titkos tájakon
Becéző nyelvtan
Bükköt álmodó
Palackposta
Hervadó táj
Bibliai tájon
Parti idill – kék színekre
Táj – lélek-tükörben
Örök mozgás
Elemek tánca
Vizek mélye
Az öreg lázadó
Hintázó
Kétarcú világ
Spleen
Jégbe fagyva
Őszi dal
Fény-csillámok I.
Csendes őszi dal
Fénycsillámok II.

Őszi kórus
Kristálytiszta
Parti idill
Az elnémítottak
Könyvünnepen
Írás
Megtisztultan

Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány

Készült a BVB Nyomdában
Eger, Fadrusz János u. 4.

Hátsó borító:

Jubileumi kötetet tart a kezében a Tisztelt Olvasó. Murawski Magdolna ötven éve él Egerben, és ugyanennyi ideje ír verseket. Hatvan éve él közöttünk, nekünk ajánlva életművéből válogatott verseit. A művészet örök megújulásának jegyében, a XX. század szabadvers-tobzódása után a végtelen spirál, akár a DNS-fonál ismét visszafordul a csiszolt formák és a harmonikusabb tartalmak felé. A költő egyedül szenvedi meg az őt adó közösség minden fájdalmát, ám a szenvedés halmozása helyett a kozmikus végtelen harmóniája felé vezeti övéit. Mondanivalója egyszerre univerzális és egyedi, különleges. Tájversek, melyek soha nem öncélúan a tájról szólnak, bár a szerző olyannyira belesimul a tájba, hogy a néki rendelt parányi létben magát az univerzumot éli át. Formai játékok, a klasszikus versformától a képversig és a könnyedén kezelt szonettig, a versek királynőjéig. Történelmi képek és jövőbe látó jóslatok, a szómágia teremtő ereje csillannak meg verssorain. Az ismeretlenség homályából libben elő, végtelen könnyedséggel, és már át is tűnt egy másik valóba, onnan int vissza felénk. Szóteremtő ereje átsüt a legegyszerűbb formán is. Plasztikus képek, melyek mögül halk hang szólal hozzánk, ám ismeri a „dús fortissimót” is. Muzikalitása korábbi zenei tanulmányait idézi, mintha folyton a muzsika varázslatában élne. Nemcsak könyv-ínyenceknek ajánljuk, hanem iskolai anyagnak és nyelvészeknek is, elemzésre.